Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României JIO, SARAH
Destine înlănţuite / Sarah Jio;
trad.: Graal Soft - Bucureşti: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-0872-7 I. Soft, Graal (trad.) 821.111<73)-31=135. 1

SARAH JIO

Destine înlănţuite

Traducere din limba engleză
Alina Rogoj an /Graal Soft

capitolul 1

Seattle, 1 mai 1933

Un vânt îngheţat pătrundea printre scândurile par-chetului, şi tremuram, strângându-mi puloverul gri de lână în jurul trupului. Nu mai avea decât un nasture. La cinci cenţi bucata, mi se părea un moft să îi înlocuiesc pe cei pierduţi. Oricum, venise primăvara. Sau nu? Am aruncat o privire afară, de la fereastra etajului doi, şi am ascultat vântul care şuiera şi urla. Un vânt furios. Crengile bătrânului cireş se izbeau de zidul clădirii de apartamente atât de puternic, încât am tresărit, temân- du-mă că o altă rafală ar fi putut sparge geamul. Luna aceasta nu îmi permiteam să plătesc reparaţii. Dar, chiar atunci, o privelişte neaşteptată mi-a alungat pentru o clipă temerile. Flori roz-deschis se învârtejeau în aer. Am oftat, zâmbind în sinea mea. „Exact ca zăpada.“

- Mami? s-a auzit glasul lui Daniel de sub pătură.

Am tras plapuma albastră, ponosită, dând la iveală faţa-i chipeşă, rotundă şi părul bălai şi moale, cârlionţat încă la vârfuri. Părul lui de bebeluş. Avea trei ani, dar obrajii bucălaţi, trandafirii şi ochii mari de un albastru senzaţional erau mai degrabă ai unui bebeluş decât ai unui băieţandru. Dar când dormea mi se părea că arată exact ca în ziua în care se născuse. Uneori, în zori, mă strecuram în vârful picioarelor în camera lui şi îl priveam cum strânge în braţe ursuleţul maro, adorabil împodobit cu o ureche ruptă şi un papion jerpelit de catifea albastră:

- Ce e, iubirea mea? l-am întrebat, îngenunchind lângă pătuţul de brad, înainte de a arunca din nou o privire precaută către fereastra în care bătea vântul dezlănţuit. „Ce fel de mamă sunt dacă îl las aici în noaptea asta, singur singurel?11 Am oftat. „Am de ales?“ Caroline lucra

în schimbul de noapte, iar eu nu puteam să-l duc din nou la hotel, mai ales după incidentul de weekendul trecut, când Estella îl găsise dormind în apartamentul de lux de la etajul nouă. II scosese din căldura pilotei şi-l alungase ca pe un şoarece de bucătărie prins că moţăie în borcanul cu făină. El se speriase teribil, şi fusese cât pe ce să îmi pierd locul de muncă. Am tras adânc aer în piept. Nu, scumpului meu băieţel îi era bine aici, la căl-dură şi în siguranţă în patul

lui. Aveam de gând să încui uşa. Intr-adevăr, pereţii clădirii cu apartamente de închiriat erau subţiri, însă uşa era rezistentă, din lemn masiv de mahon, cu o încuietoare excelentă din alamă.
Am tresărit amândoi când cineva a bătut la uşă, ne-răbdător, furios, insistent. Pe chipul lui Daniel se citea teroarea:
- Iar e el, manii? a spus copilul, apoi glasul i s-a prefăcut în şoaptă. Omul rău?
L-am sărutat pe frunte, încercând să-mi ascund tea-ma crescândă:
-Nu-ţi face griji, iubire! i-am spus înainte de a mă ridica. Probabil e mătuşa Caroline. Rămâi aici. Mă duc să văd.
Am coborât scările şi m-am oprit în sufragerie pentru o clipă, încremenită, încercând să decid ce să fac. Bătăile în uşă nu conteneau, mai puternice, mai nervoase. Ştiam cine era şi ce voia. M-am uitat la poşetă, conştientă că nu aveam în ea mai mult de un dolar, poate doi. întârziasem trei săptămâni cu plata chiriei, şi de atunci îl tot dusesem cu vorba pe domnul Garrison, invocând diverse scuze, dar acum ce aveam să fac? Cheltuisem ultimul salariu pe alimente şi îi cumpărasem bietului copil o pereche nouă de pantofi. Nici nu mă aşteptam să-i mai fie multă vreme bune acele încălţări de bebeluş.
Cioc. Cioc. Cioc.
Inima îmi bătea în ritmul acelui ciocănit. Eram în-spăimântată, mă simţeam captivă în apartament, ca într-o cuşcă. Parcă pereţii din jurul meu ar fi fost din sârmă ruginită. „Ce mă fac?“ Din reflex, mi-am dus privirea la încheietura mâinii. Preţuisem acel lănţişor superb de aur, încrustat cu trei safire delicate, din clipa

în care mi-l dăruise tatăl lui Daniel - nu văzusem vreodată ceva mai frumos. In noaptea aceea, la Hotel Olympic, fusesem oaspete, nu o cameristă în rochie neagră şi şorţ alb. Când am deschis cutiuţa albastră, iar el a legănat brăţara deasupra încheieturii mele, am simţit, pentru prima dată, că eram născută să port astfel de bijuterii. Mi se păruse oarecum caraghios atunci să mă gândesc că aş fi

putut, ei bine… Am închis ochii strâns, în vreme ce bubuitul din uşă a continuat. Am început să desfac închizătoarea brăţării, apoi am clătinat din cap. Hotărât, nu aveam de gând să i-o dau lui. Nu aveam de gând să renunţ atât de uşor. In schimb, am tras brăţara mai sus pe antebraţ, ascunzând-o în siguranţă sub mâneca rochiei. Aveam să găsesc o altă cale.
Am inspirat adânc, am pornit încet spre uşă şi am descuiat-o cu mare precauţie. Cu un scârţâit de balama-le, uşa s-a deschis, dezvăluindu-l pe domnul Garrison pe palierul exterior. Era un bărbat înalt, masiv; nu degeaba, lui Daniel îi era atât de teamă de el. Faţa severă îi era aproape în întregime acoperită de o barbă gri, neîngrijită. Doar obrajii rumeni şi ciupiţi de vărsat şi ochii haini răzbateau prin ea. Respiraţia îi mirosea a acru, un amestec de gin cu brad, dovadă că venise din birtul de la etajul inferior. Strictul regim al prohibiţiei nu se încheiase încă, dar majoritatea poliţiştilor închideau ochii în această zonă a oraşului:
-Bună seara, domnule Garrison! i-am spus cât de amabil puteam.
El s-a apropiat, înfigându-şi gheata mare, cu bombeu metalic, în pragul uşii:
- Scuteşte-mă de formalităţi! mi-a spus el. Unde sunt banii mei?
-Vă rog… daţi-mi voie să îmi cer iertare, domnule, am început eu pe un ton şovăitor. Ştiu că am întârziat cu chiria. A fost o lună foarte grea pentru noi şi…
- Mi-ai spus povestea asta şi săptămâna trecută, a zis el pe un ton lipsit de emoţie.
Şi-a făcut loc pe lângă mine, a intrat în bucătărie şi s-a servit din pâinica pe care tocmai o scosesem din cuptor.

Cina mea. A deschis frigiderul şi s-a încruntat când nu a găsit nici măcar o bucăţică de unt.
- Te mai întreb o dată, a continuat el, cu gura plină. Şi-a îngustat ochii. Unde sunt banii mei?
Am apucat strâns brăţara, iar privirea mi s-a fixat, dincolo de el, pe peretele cu şipci roase de vreme şi vop-seaua cojită. „Ce pot să îi spun acum? Ce pot să fac?“

El a izbucnit într-un hohot de râs înfundat, gutural.
- Exact cum credeam, a spus. O mincinoasă hoaţă!
-Domnule Garrison, eu...
Şi-a aţintit ochii asupra mea cu o expresie posesivă; s-a apropiat până i-am putut simţi mirosul rânced al respiraţiei, şi barba lui îmi zgâria faţa. M-a prins strâns de încheietura mâinii chiar în clipa în care brăţara mi-a alunecat sub manşeta mânecii, ascunsă de ochii lui:
-M-am gândit eu că s-ar putea să se ajungă la asta, mi-a zis el, mâna lui grasă şi aspră chinuindu-se să îmi dea la o parte pulovărul, pentru a se încleşta pe corsajul rochiei mele. Cu degetul arătător trăgea de un nasture. Din fericire pentru tine, întâmplător sunt un om generos şi am să-ţi dau voie să mă plăteşti altfel.
M-am dat un pas înapoi, chiar când am auzit paşi pe scări:
- Mami?
- Daniel, du-te înapoi în pat, iubire, am spus cu tot calmul posibil. Vin şi eu imediat.
- Mami! a strigat el din nou, începând să plângă.
- Oh, scumpule! i-am strigat eu, rugându-mă ca vocea să nujmi trădeze spaima pe care o simţeam. Totul e bine. Iţi promit. Te rog, întoarce-te în pat!
Nu puteam să îl las să vadă acea scenă sau, mai grav, să-i permit domnului Garrison să îl rănească:
- Mami, mi-e frică! a spus el, cu vocea înăbuşită de ursuleţul lui.
Domnul Garrison şi-a dres vocea şi şi-a aranjat par-desiul:
- Ei bine, dacă nu poţi să-i închizi gura, a ţipat el, pri-vindu-l pe Daniel cu un rânjet sinistru, atunci va trebui să mă întorc. Dar nu-ţi face iluzii, am să mă întorc. Nu mi-a plăcut felul în care s-a uitat la Daniel, ca şi cum

ar fi fost un animăluţ, o pacoste. Şi-a întors din nou privirea către mine, studiindu-mă ca şi cum aş fi fost o savuroasă bucată de muşchiuleţ de vită sfârâind întro tigaie. Şi am să-mi primesc plata.
Am dat din cap supusă când a ieşit pe uşă:
- Da, domnule Garrison.

Abia am nimerit să încui zăvorul în timp ce paşii lui tunau pe palier. înainte de a mă întoarce spre Daniel, am inspirat adânc, pentru a mă linişti, şi mi-am şters o lacrimă rătăcită de pe obraz:

-Oh, Daniel! am spus, urcând în fugă scările şi lu- ându-l în braţe. Te-ai speriat, scumpule? Nu fi speriat, mami e aici. Nu ai de ce să te temi.

-Dar nenea, a spus el, trăgându-şi nasul, e un om rău. A rănit-o pe mami?

- Nu, scumpule, am spus. Mami nu ar lăsa să se în-tâmple asta.

Am dus mâna la încheietură şi mi-am desfăcut brăţara, lăsând-o să cadă în căuşul protector al palmei mele. Daniel a ridicat spre mine o privire nedumerită, iar eu i-am cercetat ochii mari şi inocenţi, dorindu-mi ca lucrurile să fi stat altfel pentru el, pentru noi:

-Mamei îi place brăţara, dragul meu. Vreau doar să o păstrez în siguranţă.

El s-a gândit o clipă:

- Ca să nu o pierzi?

- Exact. M-am ridicat şi l-am luat de mână. O ajuţi pe mami să o pună în locul secreţi

Daniel a încuviinţat din cap şi ne-am îndreptat spre dulăpiorul de sub scări. Daniel descoperise, într-o di-mineaţă, în timp ce se juca, acel loc special, mare cât o cutie de pălării, şi hotărâserăm să-l ţinem secret de res-tul lumii. Daniel păstra acolo diverse comori - o pană de mierlă albastră, pe care o găsise pe stradă, o cutie de sardine pe care o umpluse cu pietre netede şi alte mărunţişuri. Un semn de carte. O monedă lucioasă de cinci cenţi. O scoică decolorată de soare până la un alb scânteietor. Tot acolo îi pusesem şi certificatul de naşte-re şi alte documente care trebuiau păstrate în siguranţă. Iar acum îmi puneam acolo şi brăţara.

- Gata, am spus, închizând uşiţa, uimită de faptul că dulăpiorul se integra perfect în acel loc, pierzându-se în lambriul scării. Cum de îl descoperise Daniel nu aveam să aflu vreodată.

El şi-a lipit capul de pieptul meu:
- Mami cântă un cântecel?
Am dat din cap, netezi ndu-i pe frunte părul blond şi minunându-mă de cât de mult semăna cu tatăl lui. „De-ar fi şi Charles aici.“ Am alungat rapid acest gând, simplă fantezie, şi am început să cânt:
- Nani, nani, nu mai plânge, nani, nani, dormi uşor, nani, nani, puişor. Nani, nani, dormi uşor, că mama te-o legăna şi din gură ţi-o cânta.
Cuvintele mi-au zburat de pe buze şi ne-au liniştit pe amândoi.
Am cântat doar şase versuri, suficient ca pleoapele lui Daniel să înceapă să se închidă, înainte de a-l duce în pat, cuibărindu-l din nou sub pătură.
Nori de îngrijorare i-au umbrit chipul când mi-a vă-zut rochia neagră şi şorţul alb:
- Nu pleca, mami!
I-am cuprins bărbia în palmă:
- Nu lipsesc decât puţin timp, dragul meu, i-am spus, sărutându-l pe amândoi obrajii, moi şi răcoroşi sub buzele mele.
Daniel şi-a îngropat faţa în ursuleţul de pluş, frecăm du-şi nasul de nasturele pe post de nas al jucăriei, la fel ca atunci când era bebeluş:
-Nu vreau! A tăcut o clipă, mintea lui de trei ani străduindu-se din răsputeri să aleagă cuvintele potrivite. Eu frică când pleci.
- Ştiu, iubirea mea, am spus, abia reţinându-mi lacrimile. Dar trebuie să plec. Fiindcă te iubesc. Vei înţelege asta într-o bună zi.
- Mami, a continuat Daniel, uitându-se pe fereastră, afară, unde vântul se înteţea. Eva spune că noaptea ies fantomele.
Am făcut ochii mari. Fiica lui Caroline avea o imaginaţie de necrezut la cei doar trei ani jumătate ai ei.
- Ce îţi spune Eva acum, dragule?

Daniel a ezitat o clipă înainte de a răspunde:

- Păi, mPa zis el prudent, când ne jucăm, uneori se uită oameni la noi. Sunt fantome?
- Cine, dragul meu?
- Doamna.
M-am lăsat în genunchi la acelaşi nivel cu ochii lui:
- Care doamnă, Daniel?
Şi-a încreţit nasul:
- Din parc. Nu îmi place pălăria ei, mami. Are pene. A făcut rău la o pasăre? Mie îmi plac păsările.
-Nu, iubire, am spus în timp ce îmi făgăduiam să port o discuţie cu Caroline despre poveştile Evei. Bănu-iam că, din cauza lor, Daniel avea coşmaruri în ultima vreme. Daniel, ce ţi-a zis mama să nu vorbeşti cu străinii?
- Dar nu am vorbit cu ea, mi-a spus el, cu ochii larg deschişi.
L-am mângâiat pe păr.
- Bravo, eşti cuminte!
El a dat din cap, înfundându-şi capul în pernă cu un oftat. I-am aşezat ursuleţul pe braţul îndoit:
-Vezi, nu eşti singur, i-am spus, incapabilă să-mi controlez tonul vocii. Speram ca el să nu fi observat. îl ai pe Max aici cu tine.
Şi-a apăsat din nou ursuleţul pe faţă:
-Max, a spus el zâmbind.
-Noapte bună, iubire! i-am spus, întorcându-mă spre uşă.
-Noapte b, mami!
Am închis uşa încet, apoi am auzit un strigăt înăbuşit:
-Stai!
- Da, iubire? am spus, băgând capul prin crăpătura uşii.
- Pupi pe Max? a spus el.
M-am întors la pat şi am îngenuncheat, în timp ce Daniel mi-a apăsat ursuleţul pe buze:
-Te iubesc, Max! am şoptit, întorcându-mă la uşă. Şi pe tine te iubesc, Daniel! Mai mult decât vei şti vreodată.
Am coborât scările în vârful picioarelor, am mai pus un lemn în şemineu, am şoptit o rugăciune şi am ieşit

pe uşă, încuindo. Era doar schimbul de noapte. Aveam să ajung acasă înainte de răsăritul soarelui. M-am întors din

nou spre uşă, apoi am clătinat din cap, liniştindu-mă singură. Era singura soluţie. Daniel avea să fie în siguranţă. Teafăr şi nevătămat.

capitolul 2

CLAIRE ALDRIDGE

Seattle, 2 mai 2010

Am deschis brusc ochii şi mi-am apăsat burta cu mâna. Junghiul din abdomen reapăruse. Cum îl numise doctorul Jensen? A, da, o „durere fantomă11 - ceva legat de felul în care corpul meu reactiva amintirea acelei traume. Fantomă sau nu, am rămas în pat, resimţind acea durere familiară, izolată, care mă întâmpinase în fiecare dimineaţă, în ultimul an. M-am oprit să conştientizez amintirea respectivă, întrebându-mă, ca în fiecare zi când suna alarma de la ceas, cum aş putea găsi în mine forţa de a mă ridica din pat, de a mă îmbrăca - de a mă purta ca un om normal, când tot ce îmi doream era să mă strâng într-un ghem şi să iau Tylenol PM pentru a nu mai simţi absolut nimic.

M-am frecat la ochi şi am aruncat o privire la ceas: 5.14 dimineaţa. Am rămas în pat nemişcată, ascultând, din apartamentul nostru de la etajul paisprezece, cum vântul îşi dezlănţuia furia. Am început să tremur şi mi-am tras plapuma până la gât. Nici măcar puful de raţă siberiană nu reuşea să alunge frigul. „De ce e atât de frig?11 Probabil că Ethan redusese temperatura de la termostat - din nou:

-Ethan? am şoptit, întinzând braţul spre partea lui de pat, unul foarte mare, însă aşternuturile erau reci şi aspre. Iar plecase devreme la muncă.

M-am ridicat în picioare şi mi-am luat halatul de pe scaunul cu tapiţerie dungată alb-albastră de lângă pat. Telefonul suna insistent, şi m-am dus în sufragerie. Ferestrele cu suprafeţe vitrate panoramice ale apartamentului

dezvăluiau priveliştea pieţei Pike Place din Seattle, afla-tă sub noi, şi a Golfului Elliott, cu fluxul^ său neîntre-rupt de feriboturi care veneau şi plecau. In ziua când vizionasem pentru prima dată apartamentul, în urmă cu patru ani, îi spusesem lui Ethan că mă simţeam de parcă aş pluti.

- Castelul tău din nori, îmi spusese el trei săptămâni mai târziu, întinzându-mi o cheie de argint scânteietoare. Insă nu peisajul familiar m-a captivat în dimineaţa aceea. De fapt, nu se vedea nimic. Totul era... alb. M-am frecat la ochi pentru a privi mai atent tabloul de dincolo de sticla dublă. Zăpadă. Şi nu doar câteva fulguieli - un viscol în toată regula. M-am uitat la calendarul de pe peretele de lângă biroul meu şi am clătinat din cap derutată. O furtună de zăpadă pe 2 mai? „Incredibil!1*
-Alo! am murmurat la telefon, întrerupându-i în sfârşit ţârâitul.
- Claire!
- Frank.
Şeful meu de la ziar, într-adevăr, dar la acea oră matinală, salutul meu fusese lipsit de politeţe profesională.
-Te uiţi pe fereastră?
Fiind un editor dedicat muncii sale, Frank se aşeza adesea la biroul lui înainte de răsăritul soarelui, în timp ce eu abia dacă intram, de regulă, în birou în jur de ora nouă. Iar asta, în zilele bune. In departamentul de reportaje nu domina aceeaşi atmosferă de lucru sub presiune ca la biroul de ştiri, şi totuşi Frank se purta ca şi cum articolele care configurau profilul unor grădinari locali sau recenziile despre producţiile de teatru pentru copii erau probleme vitale, presante. Angajaţii lui, printre care mă număram şi eu, nu prea aveau ce obiecta. Soţia lui Frank murise cu trei ani în urmă, iar de atunci el se cufundase în munca lui cu atâta ardoare, încât uneori bănuiam că doarme la birou.
- Te referi la zăpadă, aşa-i?
- Da, la zăpadă! îţi vine să crezi?
- Ştiu, i-am răspuns, privind în balcon, unde masa şi scaunele din fier forjat erau acoperite cu o pulbere albă. Presupun că meteorologilor le-a scăpat asta.

-Asta e sigur, a spus Frank. L-am auzit răsfoind di- verse hârtii de pe birou. Uite-o - prognoza meteo din ziarul de azi. „Cer noros, maxima de cincisprezece gra-de, posibil ploaie uşoară. “
Am clătinat din cap.

- Cum e posibil să se întâmple aşa ceva? E aproape vară - sau cel puţin aşa era, din câte ştiu eu.
-Nu sunt meteorolog, dar ştiu că e un fenomen rar. Trebuie să scriem despre asta.
Tonul lui Frank trăda toate semnele unui editor cap-tivat de un subiect fierbinte.
Am căscat.
- Nu crezi că e mai degrabă un subiect pentru departamentul de ştiri? O furtună de zăpadă nu e subiect de reportaj, asta, dacă nu cumva vrei să scriu unul despre oamenii de zăpadă din oraş.
- Nu, nu, a continuat Frank. E un subiect mult mai interesant, Claire. Am răsfoit nişte dosare vechi, şi n-o să-ţi vină să crezi ce am găsit.
- Frank, am spus, bâjbâind după termostat şi reglăm du-l la douăzeci şi patru de grade. Ethan detesta să irosească energie. Nu e nici şase dimineaţa. De cât timp eşti la birou?
El a ignorat întrebarea mea.
- Nu e prima dată când Seattle a avut parte de o ase-menea furtună.
Mi-am dat ochii peste cap.
- Aşa e, a nins în ianuarie, nu?
- Claire, a continuat el, nu, ascultă. O furtună de ză-padă de sfârşit de sezon a lovit oraşul exact în aceeaşi dată, în 1933. L-am auzit răsfoind din nou printre hâr-tii. Sincronizarea e ieşită din comun. Acum mai bine de optzeci de ani, o furtună identică - un viscol teribil - a paralizat complet oraşul.
-E interesant, am spus eu, simţind o dorinţă arză-toare de a-mi face o cană de ciocolată fierbinte şi de a mă întoarce în pat. Dar tot nu înţeleg de ce asta ar fi su-biect de reportaj. Nu ar trebui să se ocupe de chestiune Debbie de la ştiri? Ţii minte, ea a scris despre tornada monstruoasă de anul trecut din sudul Seattle-ului?

- Fiindcă e mai mare de atât, a spus el. Gândeşte-te. Două furtuni de zăpadă, marcând ambele aceeaşi dată în calendar, la distanţă de aproape un secol? Dacă tu zici că

asta nu merită un reportaj, atunci nu ştiu ce ar merita, Claire.
Am simţit că tonul îi devenise autoritar, aşa că am cedat:
- Număr de cuvinte şi termen de predare?
- Ai dreptate în privinţa ştirilor, a spus el. Cele de azi şi de mâine vor aborda subiectul, dar mie mi-ar plăcea un text mai amplu, un expozeu care să compare furtuna de atunci cu cea de acum. Vom dedica o întreagă secţiune reportajului. Pot să-ţi las spaţiu pentru şase mii de cuvinte şi aş vrea să am textul cel mai târziu vineri.
-Vineri? am protestat eu.
- Nu va trebui să cauţi surse prea mult, a continuat el. Sunt sigur că există munţi de materiale în arhive. Abordarea ta poate fi „Fabuloasa întoarcere a furtunii11.
Am zâmbit cu un aer atotcunoscător.
- Vorbeşti de parcă furtuna asta ar fi o fiinţă vie.
- Cine ştie? a spus Frank. Poate e un îndemn să căutăm ceva în trecut. Să vedem ce ne-a scăpat...
Vocea i s-a stins treptat.
- Frank, am spus eu suspinând, sentimentalismul tău legat de vreme e adorabil, dar stăpâneşte-ţi entuziasmul. Eu încă îmi bat capul cum o să scriu şase mii de cuvinte despre oameni de zăpadă.
- Zăpada mieilor, a murmurat el.
- Poftim?
- Furtuna, a continuat el. Se numeşte zăpada mieilor. Ăsta e termenul popular pentru un episod neaşteptat de vreme rece la sfârşit de sezon. Interesant, nu-i aşa?
-Aşa cred, am răspuns, acţionând întrerupătorul de pe perete pentru a aprinde şemineul. Lecţia de meteo-rologie a lui Frank îmi stârnise pofta de o felie de tartă caldă cu mure. Măcar vom avea un titlu excelent.
- Să sperăm că şi un reportaj excelent, a spus el. Ne vedem la birou.
- Frank, aşteaptă... l-ai văzut pe Ethan în dimineaţa asta?

Soţul meu, secretarul general de redacţie al ziarului, ajungea de cele mai multe ori la serviciu înaintea mea, dar începuse să plece din ce în ce mai devreme.
-Nu încă, a spus el. Sunt doar eu aici şi câţiva oa-meni de la ştiri. De ce?
- O, nimic, am spus eu, încercând să ascund emoţia pe care o simţeam. Doar îmi făceam griji dacă a ajuns cu bine, ţinând cont de zăpadă.
- Ei bine, ai grijă când ieşi, mi-a spus el. Fifth Avenue e un patinoar.
Am închis telefonul şi am coborât privirea spre strada ce se întindea la picioarele mele, mijind ochii pentru a desluşi două siluete, un tată şi copilul său, prinşi într-o bătaie cu bulgări.
Mi-am lipit nasul de geam, simţind sticla rece pe piele. Am zâmbit, captivată de acea scenă înainte ca respiraţia mea să aburească geamul. O zăpadă a mieilor.
capitolul 3
VERA
- Ai întârziat, mi-a spus Estella, aruncându-mi o pri-vire din spatele biroului ei din oţel cenuşiu, când am intrat în oficiul cameristelor de la Hotelul Olympic.
Un singur bec atârna într-un fir în subsolul slab lu-minat. A arătat din cap spre un morman de aşternuturi albe, proaspăt spălate, care aşteptau să fie împăturite.
-Ştiu, am spus eu pe un ton supus. îmi pare foarte rău! Tramvaiul a întârziat şi, chiar înainte de a pleca, am avut o confruntare cu...
-Nu mă interesează scuzele tale! a lătrat ea. Aparta-mentele de la etajul cinci trebuie făcute lună, şi încă rapid. Avem un grup care se cazează diseară. Demni-tari. Treaba trebuie făcută foarte repede şi cu atenţie la detalii. Şi ai grijă cum întinzi cearşafurile în colţurile paturilor. Ieri erau neglijent aranjate, şi am fost nevoită să o trimit pe Wilma să le refacă pe toate.
A oftat şi s-a întors la hârţogăria din faţa ei.

-îmi pare rău, doamnă! am spus eu, băgându-mi poşeta într-un dulăpior şi strângându-mi şorţul înain-te de a porni spre liftul de serviciu. Am să muncesc mai bine.

- Şi, Vera, a adăugat Estella, sper că nu ţi-ai adus din nou băiatul, da?

Şi-a lungit gâtul ca şi cum s-ar fi aşteptat să îl vadă ascuns sub fusta mea.

- Nu, doamnă, am murmurat eu, întrebându-mă deodată dacă îi lăsasem lui Daniel vreun pahar cu apă. „I-oi fi lăsat oare? I se va face sete?" Mi-am înăbuşit gândul când Estella m-a sfredelit cu privirea.

- Bun, a spus ea. Fiindcă, dacă se mai întâmplă vreodată să confunzi cel mai luxos hotel din Seattle cu o cre- şă, mă tem că voi fi obligată să-i dau locul tău de muncă oricăreia dintre numeroasele femei care ar fi încântate să-l aibă. Ar trebui să fii recunoscătoare că ai din ce să îţi câştigi existenţa, în timp ce atât de multă lume nu are.

- Da, doamnă, am spus. Sunt foarte recunoscătoare. Nu se va mai întâmpla.

- Prea bine, a spus ea, arătând spre o tavă de argint pe care se aflau două felii uriaşe de tort de ciocolată şi o sticlă de şampanie.

„Ce bine ar fi dacă ar primi şi Daniel o felie de tort de ciocolată!" Mi-am pus în gând să strâng bacşişul ca să îi fac unul. Orice copil merită să guste o prăjitură, chiar şi unul sărac.

- Du asta sus la camera 503, a spus ea. Manuel e ocupat cu altă livrare. E pentru un client important, aşa că mişcă-te mai repede, da?

- Da, doamnă, am spus eu, împingând căruciorul afară pe uşă.

în timp ce liftul de serviciu urca, am studiat tortul - ciocolată neagră cu ciocolată caramel între straturi - şi sticla de vin spumant franţuzesc, având imprimate pe etichetă cuvinte exotice, pe care nu le înţelegeam. Am simţit un junghi de foame, dar mi-am impus să îmi iau privirea de la prăjitură. Cu puţin noroc aveam să dau peste o bucăţică de brânză sau peste o chiflă într-una din camerele în care făceam curat în noaptea aceea.

Cu o săptămână în urmă, găsisem un sendviş cu friptu- ră. Fusese ronţăit pe margini, dar nu m-a deranjat, căci nu mâncasem nimic toată ziua.
Am ţinut bine căruciorul când liftul s-a oprit brusc, crispându-mă când am văzut paharele înalte de şampa-nie ciocnindu-se între ele şi evitând la limită să cadă pe podea. „Ce-ar zice Estella dacă le-aş sparge?" Am împins căruciorul în hol, salutând din cap cuplul distins care tocmai trecea pe acolo. Cei doi m-au ignorat. „Unde merg oare? La teatru? La operă?" Era uşor să te pierzi în vise fanteziste când lucrai într-un hotel şi, pentru a-mi umple timpul, mă lăsam purtată de gândul cum ar fi să stau întinsă într-un pat cu aşternuturi proaspăt călcate şi perne pufoase. In timp ce ştergeam praful de pe bordura aurie, mă uitam pe furiş în dulapuri şi admiram hainele luxoase atârnate în ele, bijuteriile întinse pe mesele de toaletă, sticlele de parfum care costau cât chiria pe şase luni. O dată mi-am pus o picătură la încheietura mâinii, inspirând aroma florală, exotică, de bogăţie şi lux, dar, imediat ce m-am gândit la Estella, m-am spălat rapid cu apă şi săpun.
în timp ce treceam prin fiecare cameră, îmi imaginam poveşti despre vieţile celor cazaţi acolo, întrebându-mă întotdeauna cum ar fi fost pentru mine şi pentru Daniel dacă circumstanţele ar fi fost diferite.
M-am oprit la camera 503 şi am bătut la uşă. Dinăuntru se auzea muzică. Jazz, poate.
- Un minut! a strigat o voce de femeie, urmată de un chicotit.
Câteva clipe mai târziu, uşa s-a deschis, apărând o femeie frumoasă, cam de vârsta mea. Sânii i se revărsau din decolteul unei cămăşi de noapte din dantelă roz-deschis, legată strâns în jurul taliei. Părul ei scurt, vopsit într-o nuanţă ţipătoare de blond-galben, era uşor cârlionţat la vârfuri, exact ca în reclame. Când a coborât privirea spre cărucior, am putut să observ culoarea naturală, închisă, la rădăcina părului ei:
- O, ce bine! a rostit ea pe un ton ascuţit, trecându-şi degetul arătător peste marginea prăjiturii, apoi lingân- du-1, ignorându-mi complet prezenţa. Lon, a gângurit

ea spre cel din cameră, diavole ce eşti! Ştii că şampania şi ciocolata sunt slăbiciunea mea.
Am intrat după ea în cameră. Aerul mirosea a apă de colonie cu aromă de mosc, iar obrajii mi-au luat foc, roşind, când am observat un bărbat pe jumătate îmbrăcat, întins pe pat. Cu pătura trasă până la brâu, arăta ca un rege, rezemându-se pe un morman de perne:
- Las-o aici, lângă mine, păpuşă! mi-a spus el cu amabilitate, privindu-mă drept în ochi.
Eu m-am întors cu spatele, jenată să îi văd pieptul gol, bronzat şi acoperit de sudoare, ca după un efort.
- Oh! a spus el, rânjind, îndemnându-mă să mă uit la el. Nu fi sfioasă, scumpo! Eşti nouă aici?
- Nu, domnule, am spus. Adică, ei bine, da, domnule. Doar de şase luni.
Femeia părea foarte iritată de conversaţia noastră.
- Lonnie, a scâncit ea, lasă-mă să-ţi ofer puţină prăjitură.
-Imediat, Susie, a spus el, fără a-şi lua ochii de la mine. Eu sunt Lon Edwards. Nu cred că am avut plăce-rea de a face cunoştinţă cu tine.
Mi-a întins mâna. Femeia s-a bosumflat.
Eu i-am apucat-o jenată, neştiind ce să spun, aşa că am mormăit:
- Eu sunt Vera. Vera Ray.
-încântat de cunoştinţă, draga mea, mi-a spus el, băgându-mi o bancnotă nou-nouţă de cinci dolari în buzunarul şorţului.
M-am retras şi am făcut o reverenţă.
- Mulţumesc, domnule! Adică, ăăă, Lon, adică voiam să zic domnule Edwards.
-Sper să te mai văd, a spus el, rânjind, înainte de a-şi îndrepta din nou privirea către Susie, care părea dispe-rată după atenţia lui - şi după tortul de ciocolată.
- Da, domnule, m-am bâlbâit eu. Mulţumesc, dom-nule! Noapte bună!

închizând cu zgomot uşa în urma mea, am răsuflat şi chiar în aceeaşi clipă am zărit-o pe Gwen, care mă aştepta în hol. Scundă, rotofeie şi cu o cicatrice nefericită

pe obrazul stâng, Gwen rareori se încrunta sau se lamenta, motiv pentru care o îndrăgisem imediat.
- Estella m-a trimis să te ajut la etajul ăsta, a ciripit ea. Vine un grup mare. Trebuie să ne mişcăm repede. A rânjit. înţeleg că l-ai cunoscut pe Lon.
Am ridicat din umeri, bătându-mă cu palma peste buzunar.
- E generos la bacşişuri.
Gwen a zâmbit răutăcios.
-Şi are o slăbiciune pentru cameriste.
- Gwen! am pufnit eu. Doar nu vrei să spui că aş...
- Nu, nu, a spus ea, împungându-mă în joacă în coaste cu mânerul pămătufului de praf. Doar că femeia care e cu el acum - Susie - lucra la curăţenie înainte să te angajezi tu.
-Vrei să spui că era...?
Gwen a încuviinţat din cap.
- Exact ca noi. Iar acum el o ţine în apartamentul lui, elegantă şi aranjată, doar la cheremul lui.
Asta m-a făcut să roşesc.
- îngrozitor!
Gwen a ridicat din umeri.
- Susie nu pare să fie de aceeaşi părere. El îi dă o sută de dolari pe săptămână şi acces la maşină şi şofer. Cu siguranţă e mai bine decât să spele podelele.
- O sută de dolari pe săptămână?
Gwen s-a arătat visătoare.
- O avere.
-Ei bine, am spus eu, inspirând adânc şi expirând pentru a alunga gândul. Eu nu m-aş vinde niciodată în felul ăsta.
Gwen a ridicat din umeri.
-Niciodată să nu spui niciodată, a spus ea, băgând cheia în prima dintre cele unsprezece camere care trebuiau dereticate. Trăim vremuri îngrozitoare. Atât de mulţi oameni au necazuri. Sora mea cea mai mare locuieşte în Kansas. Soţul ei nu mai are de lucru, şi au opt copii. Opt

guri de hrănit. Imaginează-ţi ce ar fi dispusă să facă pentru a-şi hrăni familia. Eu sunt pur şi simplu recunoscătoare că nu am decât propriul burdihan de umplut.

M-am gândit la Daniel şi la situaţia dificilă în care eram cu plata chiriei. Nu puteam să îl mai duc de nas prea mult pe domnul Garrison. Aveam să fim scoşi în stradă peste câteva zile, cel mult o săptămână, dacă aveam noroc.
- Gwen, am murmurat, nu cumva ai douăzeci de dolari să-mi dai împrumut? Ca să-mi plătesc chiria. Sunt teribil de strâmtorată.
-Mi-aş dori să am, scumpo, a spus ea, din ochii ei blânzi răzbătând milă. M-a săgetat un sentiment de vinovăţie. „Cum să mă aştept la o salvare din partea ei, când ştiu că şi ea se află în aceeaşi situaţie?" Uite, a spus ea, întinzându-mi două bancnote boţite. Ultimii mei doi dolari.
- Iţi promit că ţi-i dau înapoi, i-am spus.
-Nu-ţi face griji pentru asta, a răspuns ea, arătând spre pat. Hai să ne apucăm să scoatem aşternuturile! Şi te las chiar să iei tu toţi banii de bacşiş pe care îi găsim în camere. Poate vom avea noroc.
- Poate, am răspuns eu.
Până la cinci dimineaţa terminaserăm tot etajul, chiar şi uriaşul apartament de lux, mărturie stăteau mâinile mele înroşite şi crăpate. Gwen a căscat şi mi-a întins un recipient cu cremă de faţă pe care îl şterpelise dintr-o cameră goală.
-Dă-ţi cu puţin din asta, mi-a zis. Te va ajuta.
Am zâmbit la gestul ei generos.
-Vrei să ne oprim pe la bistro înainte de a merge acasă?
-Nu pot, i-am răspuns. Trebuie să ajung acasă înain-te să se trezească Daniel.
Gwen a pus mâna pe braţul meu.
- E greu să pleci de lângă el, nu-i aşa?
Am dat din cap, conştientă de fiecare secundă irosită. Daniel mă aştepta.
- E de neîndurat, de fapt.
Am simţit înţepături în ochi şi mi-am ferit privirea.

-N-o să dureze o veşnicie, să ştii, mi-a spus ea. îţi vei găsi calea. Vei cunoaşte pe cineva. Pe cineva minunat.

Am fost tentată să îi spun: „Dar asta s-a întâmplat deja, şi uite cu ce m-am ales“, în schimb, doar am dat din cap:
- Da, am spus. O să vină şi trenul meu într-o bună zi, nu-i aşa? Şi al tău.
Gwen mi-a făcut cu ochiul.
-Aşa e, scumpo, mi-a spus ea, cu o strângere de mână. Ei, cât ai strâns cu tot cu bacşişuri?
Am ridicat din umeri.
- Patru dolari.
Gwen a zâmbit.
-Adună-i cu cei doi de la mine şi cu bacşişul de la Lon, şi ai în total...
- Nu suficient să plătesc chiria, am spus eu, înfrântă.
Gwen a oftat.
- Ei bine, e un început. Dă-i drăguţului tău de băiat un pupic şi din partea mea.
-Aşa am să fac, am zis, deschizând uşa ce dădea în stradă. Un vânt rece m-a izbit în obraji, înfingându-şi ghearele prin găurile din puloverul meu şi făcându-mi trupul obosit să tremure. Păşind pe trotuar, mi s-a tăiat răsuflarea când piciorul mi s-a afundat în cel puţin zece centimetri de zăpadă curată, proaspăt depusă. „Dumnezeule mare, ninsoare? In mai?“ Vremea era la fel de nestatornică şi crudă precum lumea. Am oftat. „Cum voi ajunge acasă acum? Eără îndoială, pe vremea asta, tramvaiul nu circulă. “
Mi-am dat seama că eram nevoită să merg pe jos, şi încă repede. Nu locuiam departe, dar prin zăpadă, şi cu o gaură în talpa pantofului drept, avea să-mi pară un drum foarte lung. Dar nu conta; Daniel era destinaţia mea. Mi-am târât picioarele cu îndârjire, dar o jumătate de oră mai târziu au început să mă doară, iar usturimea muşcătoare a porţiunii de piele neacoperită de talpa pantofului m-a făcut să mă crispez. Am şchiopătat până pe o alee, mi-am rupt din cusături căptuşeala rochiei şi mi-am înfăşurat piciorul în ea. Un bărbat cu fata mânjită de funingine stătea lângă un

coş de gunoi. îşi făcuse un foc mic sub un adăpost improvizat, scormonind

tăciunii cu un băţ. îmi simţeam mâinile îngheţate şi tânjeam după puţină căldură, dar privireajui respin-gătoare m-a îndemnat să-mi văd de drum. în plus, nu aveam timp să mă opresc. Daniel mă aştepta. Am urcat un deal, apoi un al doilea. Bucata de pânză mi-a protejat pielea degerată doar pentru o clipă înainte ca usturimea să revină, pulsând în junghiuri crâncene. „încă două dealuri. Mergi mai departe." Puteam ajunge acasă până la răsăritul soarelui, pentru a-l întâmpina cu un sărut când deschidea ochii. îi datoram asta.

Când am ajuns la clădirea de apartamente, deja nu îmi mai simţeam picioarele. Chiar şi aşa, m-am grăbit să intru, târându-mi membrele amorţite în sus pe scări. Deşi casa scării nu era încălzită, temperatura mai ridicată cu vreo zece grade m-a făcut să mă dezmorţesc.

-Hei, salutare, frumoaso! mi-a strigat un bărbat din hol. Detestam să locuiesc deasupra birtului. Eram nevoită să trec pe lângă o jumătate de duzină de beţivi - unii dintre ei zăcând laţi în hol; alţii, nervoşi, căutând sămânţă de scandal; iar alţii, căutând o femeie. Unul mai îndrăzneţ s-a întins şi m-a prins de mână, dar am reuşit să mă smulg suficient cât să urc scările şi să mă baricadez în interiorul apartamentului. încuind uşa, m-am panicat pentru o clipă. Eram atât de surmenată, că nu-mi mai aminteam dacă descuiasem eu cu cheia sau dacă uşa fusese descuiată. „Cu siguranţă, am încuiat-o înaintedeaplecalamuncă, noaptea trecută? “Oboseala îmi juca feste.

Focul pe care îl aprinsesem în şemineu se stinsese de mult. Se simţea un aer rece. Foarte rece. „Bietul Daniel, nu a avut decât o pătură subţire, care să-i ţină de cald. I-a fost oare frig noaptea trecută?" M-am înfiorat, gân- dindu-mă la bogătanii oraşului - cuibăriţi confortabil la căldură, sub zeci de plăpumi de puf, mâncând prăjituri la miezul nopţii -, în timp ce fiul meu tremura de frig, singur, în patul lui, într-un apartament aflat deasupra unui birt mizerabil. „Ce

e în neregulă cu lumea asta?" Mi-am pus jos poşeta şi m-am dezbrăcat de pulovărul acoperit de zăpadă şi presărat cu bucăţele de gheaţă care

scânteiau în lumina dimineţii. M-am dus la dulăpiorul de sub scări şi am deschis uşiţa, scoţându-mi brăţara din ascunzătoarea secretă. Lui Daniel îi plăcea să îşi treacă degeţelele peste lanţul de aur. Am prins încheietoarea, ştiind cât de mult avea să se bucure să vadă din nou brăţara la încheietura mâinii mele.

Mi-am înăbuşit un căscat în timp ce urcam scările spre camera lui Daniel, dar epuizarea mea nu egala nici pe departe bucuria pe care o simţeam la gândul că aveam să-mi văd băieţelul. Desigur, zăpada avea să-l încânte nespus. Urma să facem oameni de zăpadă, apoi să stăm îmbrăţişaţi lângă foc. Aveam de gând să trag şi eu un pui de somn lângă el, o oră, după-amiază. O zi perfectă.

Am deschis uşa de la camera lui.

- Daniel, mami e acasă!

Am îngenuncheat lângă pătuţul lui şi am tras la o parte pătura, dezvelind doar un cearşaf şifonat. Am cercetat încăperea, căutând sub pat, în spatele uşii.

- Daniel, te ascunzi de mami, iubire?

Tăcere.

Am fugit la baie, apoi jos în bucătărie.

-Daniel! am ţipat. Daniel, unde te ascunzi? Ieşi în secunda asta!

Inima îmi bubuia în piept cu o asemenea intensitate, încât acoperea hărmălaia făcută de bărbaţii care se încăieraseră la etajul de dedesubt. Scrutam atent fiecare centimetru din apartament şi mă rugam să fie doar una dintre micile lui ştrengării. Cu siguranţă, dintr-o clipă într-alta, avea să apară de după uşa cămării şi să strige „Surpriză!*1, aşa cum făcea când ne jucam împreună?

- Daniel? l-am strigat din nou, însă nu a răsunat decât ecoul propriei voci în aerul rece şi pustiu.

M-am năpustit pe uşa apartamentului şi am coborât

în fugă scările. Nu mă oprisem să îmi iau un şal, dar nu conta. Nu simţeam frigul, doar teroarea. „Trebuie să fie undeva, prin apropiere. Poate că s-a trezit, a văzut zăpada şi a hotărât să iasă la joacă.“
„Unde e?'

Am trecut în goană pe lângă bărbaţii care se vânzo- leau pe lângă birt şi afară, în stradă.

- Daniel! am ţipat în aerul rece, vocea fiindu-mi imediat înăbuşită de stratul gros de zăpadă. Daniel! am strigat din nou, de data asta, mai tare.

Parcă aş fi ţipat printr-o mască plină cu ghemotoace de vată. In jurul meu plutea o tăcere sufocantă. M-am uitat în dreapta, apoi în stânga.

- L-aţi văzut pe fiul meu? am stăruit pe lângă un om de afaceri care purta palton şi joben. Are trei ani şi e cam atât de înalt. Am dus mâna la nivelul piciorului meu unde ajungea capul lui Daniel. Era îmbrăcat cu o pijama albastră din stofă ecosez. Are un ursuleţ cu o...

Bărbatul s-a încruntat şi a trecut pe lângă mine.

-Grozavă mamă mai eşti, dacă ţi-ai lăsat copilul de trei ani să iasă pe o asemenea vreme! a bombănit el, îndepărtându-se.

M-au durut cuvintele lui, dar nu m-am oprit, aler-gând spre o altă persoană de pe trotuar.

- Doamnă! am strigat spre o femeie care se plimba cu fiica ei pe trotuar. Amândouă purtau paltoane de lână asortate cu pălării gri elegante. Inima mi s-a făcut cât un purice. „Daniel nici măcar nu are un palton călduros. Dacă a ieşit pe vremea asta...“ M-am uitat direct la femeie, cu priviri imploratoare, ca de la mamă la mamă. Aţi văzut cumva un băieţel rătăcind pe aici? Numele lui e Daniel. Abia dacă îmi recunoşteam propria voce. Disperată. Stridentă.

Ea m-a privit bănuitoare.

-Nu, mi-a răspuns, fără nici o urmă de emoţie. N-am văzut. Şi-a tras fiica mai aproape de ea şi s-au îndepărtat.

- Daniel! am ţipat din nou, de data asta pe o alee, unde îl lăsam uneori, după-amiezile, să joace şotron sau alte jocuri cu ceilalţi copii, în timp ce eu tricotam.
Nici un răspuns. Apoi mi-a trecut prin minte să îi caut urmele în zăpadă. Picioruşele lui erau suficient de mici cât să pot distinge amprentele lor. Dar după câteva minute de căutare, mi-am dat seama că eforturile mele

erau zadarnice. Ninsoarea, abundentă acum, acoperea orice urmă a paşilor lui cu o pătură albă, necruţătoare.
Am mai înaintat câţiva paşi, şi, de data asta, spre ca-pătul aleii, ceva albastru mi-a atras privirea. Am fugit până acolo şi m-am prăbuşit în genunchi, plângând în hohote şi clătinând violent din cap. „Nu. Nu, Doamne, nu!“ îndrăgitul ursuleţ al lui Daniel, Max, zăcea în zăpadă, cu faţa în jos. L-am luat şi l-am strâns la piept, legănându-mă în faţă şi în spate, ca şi când l-aş fi alinat pe Daniel după un coşmar. M-a cuprins un tremur ce răzbătea din străfundurile fiinţei mele. Băieţelul meu dispăruse.

capitolul 4

CLAIRE

Fiecare om reacţionează diferit în faţa traumei şi a fricii, sau cel puţin aşa susţine terapeuta mea, Margaret. Unii se exteriorizează, alţii se interiorizează - stăpânin- du-şi durerea şi reţinând-o adânc în fiinţa lor, lăsând-o să clocotească şi să macine, după cum procedasem şi eu de la şocul pe care îl trăisem în mai, cu un an în urmă. Etban, pe de altă parte, părea să îşi manifeste du-rerea, exteriorizându-se: se cufunda în muncă, consuma cantităţi însemnate de whisky, rămânea în oraş cu prietenii până târziu - prieteni care, aş putea adăuga, nu însemnaseră nimic pentru el cu un an în urmă. Chiar şi BMW-ul roşu, pe care şi-l cumpărase, dintr-un capriciu, în martie. Totul avea legătură cu durerea lui, susţinea Margaret. Când îl văzusem urcând în decapotabila parcată în faţa biroului, ochii mi se umpluseră de lacrimi. Nu mă deranja că cheltuia bani, ci ceea ce alegea. Ethan nu era genul de bărbat care să conducă un BMW roşu bătător la ochi.

încercasem să îl conving să mă însoţească la şedin-ţele săptămânale de terapie. Mă gândeam că dacă reu-şeam să discutăm despre trecut, am fi încetat amândoi să pretindem că nu se întâmplase nimic şi am fi învăţat

să înfruntăm noua realitate, oricare era aceasta. Insă el clătinase din cap.

- Eu nu umblu la psihiatru, mi-a spus.

Aşa că drumurile noastre începuseră să se despartă. Iubirea dintre noi nu pierise - o simţeam în momentele de tăcere, în felul în care, dimineaţa, îmi lăsa aţa dentară pregătită pe măsuţa din baie, fiindcă îmi cu-noştea obiceiul de a o uita; sau în felul în care privirea lui zăbovea asupra mea de fiecare dată când îi spuneam noapte bună. Insă golul acela creştea ca o tumoare, şi mă temeam că se răspândise prea mult pentru a mai fi controlat. Căsnicia noastră părea că se apropie de un deznodământ fatal.

- ’Neaţa, Claire! m-a întâmpinat vesel Gene, paznicul clădirii noastre, când am coborât din ascensor. îţi vine să crezi ce vreme avem?

Mi-am legat mai strâns cordonul pardesiului subţi-re, gândindu-mă dacă să mă întorc pentru a mă schim-ba. Mănuşi şi fular, pentru început, şi - m-am uitat la botinele de piele, înalte până la gambă -, eventual, cizme de zăpadă. Ar fi trebuit să aleg nişte încălţări cu talpă aderentă, dar nu puteam suporta să îmi leg şiretu-rile la pantofii sport. Nu îi mai purtasem de la accident şi nu aveam încredere să îi încalţ din nou. Cel puţin nu încă.

-Viscol în mai, i-am spus lui Gene, clătinând din cap sceptică şi uitându-mă afară prin uşile duble ale clădirii. Mai aminteşte-mi o dată unde locuiesc?

Gene a rânjit.

-Credeţi că sunteţi îmbrăcată suficient de gros? A arătat spre stradă. Afară e o masă de aer arctic.

De la accident încoace, atât Gene, cât şi toţi ceilalţi din jurul meu, aşa mi se părea, aveau grijă de mine ca de un pui de pasăre rătăcit de cuib. „Nu ţi-e prea frig? Prea cald? Crezi că vei fi în siguranţă dacă mergi până la magazinul din colţ după ce se întunecă?11

Ii apreciam grija, dar mă irita în acelaşi timp. „Am cumva un afiş enorm prins pe spate, pe care scrie: «ATENŢIE: FIZIC ŞI MINTAL, SUNT INCAPABILĂ SĂ-MI PORT SINGURĂ DE GRIJĂ. AJUTAŢI-MĂ, VĂ ROG»?“

Chiar şi aşa, nu îi purtam pică lui Gene.
-Mi-e bine, i-am spus încrezătoare, oferinclu-i un zâmbet forţat. Chiar dacă am fost transplantată din California, am trăit suficiente ierni în nord-vest, cât să nu deger în drum spre birou.
-Chiar şi aşa, a spus el, scoţând din buzunar o pe-reche de mănuşi cu un singur deget, puneţi-le pe astea. Altfel, o să vă îngheţe mâinile.
După o scurtă ezitare, am acceptat acele mănuşi ţesute neglijent din fire albastre şi albe.
-	Mulţumesc, i-am zis, punându-mi-le doar pentru a-i face pe plac.
-	Bun, a spus el. Acum puteţi să aruncaţi un bulgăre de zăpadă aşa cum trebuie.
Imediat ce am ieşit pe uşă, picioarele mele s-au afundat în zăpada depusă într-un strat de mai bine de şapte centimetri. Degetele mele au simţit instant frigul. „De ce nu mi-am luat şosete de lână?“ Străzile erau pustii, cu excepţia unui grup de băieţi care se căzneau să facă un om de zăpadă. „O fi deschis la Cafe Lavanto?“ Detestam ideea de a străbate pe jos câteva cvartale deluroase până la cafeneaua mea favorită, dar ciocolata fierbinte, acoperită cu un strat de frişcâ, merita efortul, am reflectat în sinea mea. In plus, nu aveam încă chef să merg la birou, şi puteam pretinde că vizita la cafenea fusese în scop de documentare. Documentare pentru reportajul despre ninsoare.
Douăzeci de minute mai târziu, când am găsit uşa cafenelei încuiată, m-am căit pentru decizia luată şi pentru că nu mai lipsea mult ca botinele ude leoarcă să-mi transforme picioarele în două bucăţi de gheaţă de forma botinelor.
-	Claire?
M-am întors şi l-am văzut jpe Dominic, proprietarul cafenelei, venind spre mine. înalt, cu părul castaniu-ro-

şiatic şi un zâmbet blând, mă frapase întotdeauna faptul că nu părea în locul potrivit în spatele tejghelei de la cafenea. Nu se potrivea deloc cu acel mediu, la fel ca profesorul meu de literatură engleză din facultate, care lucrase noaptea ca artist tatuator.

- Slavă Domnului! am zis, sprijinindu-mă de uşi. Am făcut greşeala de a veni pe jos până aici, încălţată cu astea. Am arătat spre încălţările pe care le purtam. Iar acum mi-e teamă că degetele îmi sunt prea îngheţate să mă mai întorc acasă. Te deranjează dacă stau puţin aici să mă încălzesc?
M-am uitat la faţada cufundată în linişte a cafenelei, care în mod normal ar fi trebuit să mişune de oameni la acea oră a dimineţii. Cred că nu m-am aşteptat ca oraşul să-şi tragă complet obloanele.
-Ştii cum e în Seattle, mi-a spus Dominic rânjind. Câţiva fulgi, şi deja e haos. A băgat mâna într-o servietă de piele neagră pentru a scoate cheia de la cafenea. Sunt singurul care a reuşit să ajungă până aici. Autobuzele nu circulă, iar maşinile derapează în toate direcţiile. Ai văzut carambolul de pe Second Avenue?
Am clătinat din cap şi m-am gândit la Ethan.
Dominic a băgat cheia în broască.
- Hai înăuntru să te încălzeşti!
-Slavă Domnului că ai deschis! am spus eu, intrând după el. Seattle e un oraş fantomă în momentul ăsta.
El a clătinat din cap, încuind uşa pe dinăuntru.
-Nu, nu cred că voi ţine deschis azi. Mi-ar prinde bine o zi liberă, oricum. Dar cineva trebuia să vină să vadă de Pascal.
- Pascal?
- Pisica, a precizat el.
- Vrei să zici că vin aici de şase ani şi nu aveam habar de felina casei?
Dominic a zâmbit.
- E un bătrânel morocănos. Dar are o pasiune pentru brunete.
Am simţit furnicături în obraji pe măsură ce înce-peau să se dezgheţe în căldura cafenelei.

- Oricum, îşi petrece cea mai mare parte a timpului sus, în pod, a continuat el.

- în pod?

- Nu e cine ştie ce, doar o cămară în care ţinem pro- viziile. Mario, fostul proprietar, îşi ţinea masa de lucru acolo. Mă gândesc să îl transform într-o garsonieră - să locuiesc deasupra cafenelei.

-Sună bine, am spus eu, simţind telefonul mobil vibrând în poşetă. L-am ignorat. Deci, am auzit că ai cumpărat recent cafeneaua, aşa e?

Dominic a încuviinţat din cap.

-Aşa e. Şi voi fi înglodat în datorii până la o sută cinci ani. Dar merită riscul. Ador locul, ăsta vechi. Insă am de gând să fac unele modificări. începând cu o marchiză adevărată şi cu un meniu de prânz. Şi un nume nou.

- Oh? Ce nu e în regulă la Cafe Lavanto?

-Nimic anume, mi-a răspuns el. Doar că nu are nici o legătură cu locul ăsta - cu istoria.

- Iar tu l-ai schimba în...

Dominic a turnat lapte într-o carafă din inox şi a împins-o uşor sub bagheta cu aburi a espressorului.

-Nu sunt sigur, mi-a spus. Poate mă ajuţi tu să găsesc ceva potrivit. Mi-a făcut cu ochiul. Eşti scriitoare, nu-i aşa? O artistă a cuvintelor?

Aburul a ţâşnit în carafă cu un şuierat, formând spumă.

- Ţi-ai amintit?

- Şigur. The Herald, nu-i aşa?

-Aşa-i. Dar dacă o întrebi pe mama mea, care m-a ţinut patru ani la Yale, aşteptându-se să ies direct redac- tor-şef adjunct la The New Yorker, sunt un hamal literar.

Mi-am frecat palmele una de cealaltă pentru a le încălzi.

- Ei, haide! a spus Dominic zâmbind. Nu crezi că eşti cam aspră cu tine? Sigur, părinţii tăi sunt mândri!

Am ridicat din umeri.

-Scriu despre chestii mărunte pentru ziarul local - ceea ce am de făcut şi azi, la drept vorbind, să scriu un reportaj despre furtuna de zăpadă. Nu e tocmai ceea ce s-ar numi jurnalism adevărat.

- Ei bine, eu, unul, găsesc textele tale foarte interesante şi valoroase, a spus el, rezemându-se de tejghea. E cu siguranţă mai bine decât să fii barman de cafenea la treizeci şi cinci de ani. Imaginează-ţi la ce comentarii sunt expus în fiecare an de Ziua Recunoştinţei.
Mi-a plăcut modestia lui.

- Cu ce te-ai ocupat înainte?
Dominic a ridicat privirea de la râşniţa de cafea, pe care tocmai o umpluse cu boabe de espresso, lucioase şi cu un aspect neted în luminile cafenelei.
- începuturi neizbutite, unul după altul, a răspuns el.
- Caracterul se formează din eşecuri, am spus eu.
El nu a replicat imediat, şi mi-a fost teamă că îl jignisem.
- îmi pare rău! am spus. Nu am vrut să sugerez că ai fi...
„Oare de ce-am deschis gura?“
- Că eşuez fără speranţă? a spus el. Nu mă deranjează. Localul ăsta nu a fost chiar cea mai înţeleaptă decizie de investiţie.
Mi-am muşcat buza. „Cel puţin zâmbeşte."
- Dar chiar dacă dau faliment intr-un an, nu voi regreta, a continuat el, plimbându-şi mândru privirea prin cafenea. Uneori, pur şi simplu trebuie să îţi asumi riscul, mai ales pentru ceva ce te face fericit. A oftat. Când am început să lucrez aici, acum trei ani, tocmai fusesem concediat de la firma de contabilitate care mă angajase imediat după ce am terminat facultatea. Aveam multe avantaje atunci - un salariu decent, o logodnică, un apartament şi un mops pe nume Păruială.
Mi-am înăbuşit un hohot de râs.
- Păruială?
-Nu mă întreba, a spus el, abia schiţând un zâmbet. Era câinele ei.
Am dat din cap înţelegătoare.
- Când mi-am pierdut postul, ea m-a părăsit.
-Şi a luat şi câinele?
- A luat şi câinele, a răspuns el, lustruind părţile cromate ale espressorului cu o cârpă albă.

Am zâmbit.
-Aşa că ţi-ai găsit de lucru aici?
- Da, ca barman de cafenea, a răspuns el. Trebuia să - fie doar ceva temporar. Apoi mi-am dat seama cât de mult îmi place chestia asta - să am mâinile murdare şi pătate de la zaţul de cafea, să torn spuma perfectă în ceşti de ceramică. Nu mi-a fost dor nici de orele lungi

petrecute la firmă, nici de calculele nesfârşite, de nimic din toate astea. Intr-un fel, prepararea cafelei s-a dovedit o experienţă eliberatoare. Pare ciudat, dar aveam nevoie de asta. Iar când Mario a hotărât să vândă cafeneaua, m-am grăbit să profit de ocazie, deşi familia mea m-a avertizat să nu fac asta.
Am zâmbit.
- Ei, atunci eşti norocos. Ştii câţi oameni îşi detestă locul de muncă?
Dominic a sărit peste tejghea, ţinând în mâini o cutie cu mâncare uscată pentru pisici, şi a turnat o porţie generoasă într-un bol alb aflat pe podea, lângă uşă.
- Pascal! l-a strigat el. Vino-ncoace, pişi!
Câteva clipe mai târziu a apărut o pisică grasă, cu blana tărcată alb cu negru, care m-a privit circumspect înainte de a se aşeza să mănânce.
- Pot să îţi prepar ceva? m-a întrebat Dominic, întor- cându-se spre espressor.
Mă simţeam ciudat să fiu singurul client din cafenea, având senzaţia că mă aflu în spatele scenei la un teatru înainte de ridicarea cortinei.
-O, nu e nevoie să faci nimic pentru mine, am spus.
El a pornit râşniţa de cafea, iar zumzetul ei a umplut aerul cu un bâzâit liniştitor.
- Insist!
Am zâmbit.
- Ei bine…
-Nu e nici un deranj, a spus el. Eu îmi fac un cap- puccino. Ţie îţi place ciocolata fierbinte, aşa-i?
- Ai ţinut minte?

- Fireşte că am ţinut minte, a spus el. Şi întotdeauna văd că presari scorţişoară deasupra. Vrei să amestec şi nişte mirodenii în cacao? Aş putea să îţi fac o ciocolată fierbinte mexicană. Ţi-ar plăcea mult.
- Da, mulţumesc.
S-a răsucit pe călcâie pentru a lua un recipient cu pudră de cacao.
- Nu vreau să fiu băgăcios, a spus el, dar cum se face că soţul tău... A ezitat. E soţul tău, nu?

-Da, am răspuns.
-Aşa, a continuat el. De ce te critică mereu că îţi comanzi ciocolată caldă?
Am zâmbit afectat.
- Deci, l-ai auzit tachinându-mă, să înţeleg?
Dominic a încuviinţat din cap.
- Sunt căsătorită cu cel mai mare snob din Seattle în materie de cafea, am spus, ridicând din umeri.
Ethan trăise în Seattle toată viaţa, fiind născut şi crescut acolo. Se formase în cultura cafelei şi era bănuitor în privinţa oricui nu îi împărtăşea pasiunea pentru cafeaua de calitate sau, şi mai grav, în privinţa oricui pronunţa „expresso“ în loc de „espresso“. în bucătăria noastră existau unsprezece cafetiere „French press“, un filtru de cafea din Italia secolului al XlX-lea, două cafetiere tradiţionale şi un espressor care costase mai mult decât automobilele majorităţii oamenilor.
- Deci, a încercat să te convertească?
- Da, am răspuns. Ethan pur şi simplu nu înţelege de ce nu pot să mă apuc să beau cafea.
Dominic mi-a întins o cană plină ochi, decorată artistic cu o floare de frişcă presărată cu scorţişoară.
- Pentru tine, mi-a spus el, zâmbind. Şi ţin să-ţi spun că eu nu consider ceva ruşinos în a fi un cunoscător în materie de ciocolată caldă.
Am zâmbit, sorbind o înghiţitură generoasă de frişcă.
- Îmi place cum pui problema, am spus. Cunoscător în materie de ciocolată caldă.

Pascal a tors la picioarele mele înainte de a porni înapoi la etaj. Am studiat vechiul şemineu de cărămidă din celălalt capăt al încăperii. Mortarul stătea să cadă în câteva locuri, dar ceea ce mi-a atras atenţia a fost o bucată de faianţă pictată, aflată chiar deasupra vetrei. Am mijit ochii pentru a o vedea mai bine, dar nu am reuşit să desluşesc scena pictată pe placa de culoarea sidefului. Ciudat! De atâtea ori fusesem în această cafenea, şi nu o observasem niciodată. Mi-am pus în gând să o studiez mai îndeaproape la următoarea mea vizită.

- Şi ce dacă nu e o investiţie bună? am spus eu. E cea mai tare cafenea din oraş.
Dominic şi-a plimbat privirea prin micuţa încăpere şi a dat din cap.
- Chiar e o clădire specială, nu-i aşa? a spus el, zâmbind. De fapt, e chiar şocant că nu s-a găsit cineva care să o golească şi să o transforme într-un Starbucks.
Am zâmbit, aruncând o privire la ceasul de la mână.
- Ei, am spus, ia uite cum te reţin! Ar fi bine să mă întorc afară şi să înfrunt curajoasă vremea. Editorul meu are nevoie de un reportaj.
- încotro o iei?
- Spre clădirea The Herald de pe Alaskan Way, i-am spus. Dacă reuşesc să ajung acolo.
-Permite-mi să te conduc, s-a oferit el, cu o uşoară sfială. Cel puţin până găseşti un taxi.
- Mi-ar plăcea mult, am spus, şi am ieşit împreună pe străzile înzăpezite.
în ciuda viscolului învolburat de afară, redacţia de ştiri forfotea ca şi cum termometrele ar fi înregistrat o temperatură plăcută de douăzeci de grade. Nu m-a surprins însă. Reporterii de ziar trag rareori chiulul. Au în sânge pasiunea pentru munca lor, motiv pentru care eu mă întrebam dacă eram într-adevăr făcută pen-tru această profesie. Atât de multe se schimbaseră din mai anul trecut, de la... Mă întrebam dacă mai aveam încă spiritul necesar.
- Iată-te!
M-am întors şi am văzut-o pe Abby apropiindu-se de j biroul meu. Abby era redactorul ziarului responsabil cu documentarea şi avea un simţ al umorului pe care îl

apreciasem din prima clipă. în prima mea zi la The Herald, a venit la biroul meu după prima şedinţă de redacţie, m-a privit în ochi şi mi-a spus:
-îmi place de tine. Nu poţi pantofi ascuţiţi. Apoi a inspirat aerul din jurul mesei mele de scris. Dar fumezi?
-Nu, am răspuns, puţin uluită.

- Bun, a replicat ea. Chipul ei mi-a spus că trecusem proba prieteniei. Eu sunt Abby.
In momentul acela, mi-am dat seama că aveam să fim prietene bune.
Abby avea un talent deosebit de a descoperi detalii obscure despre orice sau oricine. Culoarea părului fiicei fostului primar, de exemplu, sau supa servită în 1983 la un restaurant de mult dispărut de pe Marion Street - indiferent de informaţia dorită, ea putea să o afle. îmi sărise în ajutor în câteva rânduri în ultimele luni, când mă apropiam de un termen de predare, dar nu aveam materialul necesar pentru a încropi un reportaj decent.
-Te caută Frank, mi-a spus ea zâmbind cu subînţe-les.
Mi-am frecţionat fruntea.
- îşi roade creionul?
- Da, a replicat Abby. Dă alarma. Cred că l-am văzut mestecându-şi creionul.
- Grozav! am zis, lăsându-mă mai jos în scaun, pentru a nu fi văzută peste pereţii separeului meu.
Si eu, şi Abby ştiam să nu îl enervăm pe Frank când îşi rodea creionul. Gestul însemna că e furios.
- Ştii ce vrea? m-a întrebat Abby, afundându-se în scaunul meu pentru oaspeţi.
Mi-am pornit calculatorul şi am privit monitorul luminându-se lent, afişând o fotografie cu mine şi Ethan în Mexic, cu trei ani în urmă. „Cât de fericiţi arătam!" Am oftat şi m-am întors din nou spre Abby.
- Frank vrea să scriu ceva despre furtună.
Ea a ridicat din umeri.
- Şi? Nu mi se pare mare scofală.
- Păi tocmai asta e, am spus eu. Nu-i mare scofală cu ea. Nu poţi scrie un reportaj despre vreme - cel puţin, nu

unul bun. Am strâns câteva hârtii risipite pe biroul meu şi le-am aranjat intr-un teanc ordonat, clătinând din cap. Nu ştiu, Abs. Poate că eu sunt problema. Am impresia că în ultima vreme ntd un subiect nu îmi mai stârneşte entuziasmul.

-Scumpo, atunci nu scrie articolul ăsta, mi-a zis ea. Vrei să discut cu Frank să îţi dea câteva zile libere? Ştii, nu ţi-ai luat niciodată liber să te odihneşti după - s-a întrerupt pentru a căuta pe chipul meu permisiunea, poate, de a spune ceea ce urma - după perioada petre-cută în spital. In plus, spre deosebire de mine, tu, draga mea, ai postul asigurat. Eşti o Kensington, la urma ur-mei. Tu poţi decide.
Am făcut sul un comunicat de presă de pe birou şi l-am aruncat în direcţia lui Abby, cu un surâs răutăcios.
- Foarte drăguţ! i-am zis. Chiar dacă m-am căsătorit cu un Kensington, eu nu sunt o Kensington.
Familia lui Ethan era proprietara ziarului, unul din-tre puţinele cotidiene din ţară deţinute de o singură familie. Eu semnasem cu numele de fată, Claire Al- dridge, înainte de a-l cunoaşte pe el, aşa că nu ar fi avut sens, din punct de vedere profesional, să mi-l schimb. In plus, îmi plăcea destul de mult că, prin asta, reuşeam să le demonstrez ceva părinţilor lui foarte tradiţionali, Glenda şi Edward Kensington. Erau amândoi acţionari la ziar şi administrau afacerea de la distanţă, lăsându-l pe Ethan să se ocupe de chestiunile de zi cu zi, din moment ce sora lui, Leslie, nu era câtuşi de puţin interesată să se dedice unui loc de muncă adevărat, programul ei fiind prea aglomerat cu evenimente mon-dene şi programări la salon. Bunicul lui, Warren, vene-rabilul redactor-şef al ziarului, trecea mai rar pe acolo, acum, că trecuse de optzeci de ani şi nu se mai bucura de o sănătate de fier, dar numele lui rămânea arborat în vârful catargului.
Ziarul, fondat de străbunicul lui Ethan la începutul secolului, era o instituţie de familie, şi se considera că toţi membrii familiei Kensington, inclusiv viitorii noştri copii, în cazul în care am fi avut, trebuiau să se implice în munca de redacţie.

- Ei bine, a continuat Abby, eu tot cred că ar trebui să profiţi de numele Kensington şi să îţi oferi puţină odih-nă şi relaxare. Ai avut un an greu. De ce nu îţi acorzi un răgaz să te refaci?

Chiar dacă, în general, mă grăbeam să schimb subiectul când alţii aduceau vorba despre trecut, nu mă deranja când Abby făcea asta.
- Mulţumesc, am zis, dând din cap. Dar sunt bine. Pe cuvânt!
Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Frank uitându-se peste paravanul separeului meu, ţinând strâns un creion în gură.
- Aici erai, mi-a spus. Nerăbdarea îi răzbătea din voce. Ai ceva de raportat?
Mi-am înclinat capul spre dreapta, întrebându-mă dacă şi creioanele de azi mai conţineau acel tip de mină otrăvitoare. Poate că aşa se explica comportamentul uşor nevrotic al lui Frank.
- De raportat?
- Despre articol.
- O, da, am răspuns. Tocmai, ă, tocmai discutam cu Abby despre asta.
-Bun, mi-a spus el, punându-şi creionul după ure-che. Raportează-mi noutăţile în după-amiaza asta, dacă poţi.
-Aşa voi face, am răspuns, dând din cap, în timp ce Frank s-a răsucit pe călcâie şi s-a întors în biroul lui.
M-am întors spre Abby.
-Ajutor!
Ea şi-a împreunat mâinile în poală.
-Aşadar, un articol despre o furtună de zăpadă.
-Da.
-îţi aminteşti că ţi-am sugerat să-ţi iei câteva zile libere?
- Nu am de gând s-o fac.
Abby a dat din cap.
- In regulă, atunci, să ne apucăm de treabă. Ai înce-put să iei interviuri?
Am clătinat din cap.
- Care e abordarea ta?

-Nu am una. Am oftat înfrântă, înainte de a-mi aminti ce spusese Frank despre furtuna din 1933. Frank vrea ca reportajul să se intituleze „Zăpada mieilor".
-Cum?

Am încercat să mă concentrez.
- Zăpada mieilor. Aşa se numeşte un episod de vreme rece la sfârşit de sezon, cred. Frank spunea ceva de faptul că o furtună similară s-a produs în exact aceeaşi zi, în 1933. Practic, paralizase întregul oraş.
Abby s-a îndreptat în scaun.
- Glumeşti!
Am ridicat din umeri.
-Frank are ideea asta ţicnită, că revenirea furtunii are o semnificaţie anume. Vrea să redactez un expozeu atunci şi acum. îţi vine să crezi aşa ceva? Un reportaj despre vreme. Nu-mi pot imagina subiect mai plictisitor.
Abby a clătinat din cap.
- Plictisitor? Claire, doar nu vorbeşti serios. E un subiect bun. Ai început să te documentezi despre ce s-a petrecut în timpul acelei furtuni de zăpadă din 1933?
Am clătinat din cap.
- Sincer, Abby, cred că aş prefera să merg să spăl toaleta decât să mă apuc de cercetări pentru articolul ăsta. Am dat de bucluc.
-în regulă, a spus ea. Dă-mi o oră, şi am să-ţi găsesc ceva bun. Ştii că abia aştept să scotocesc prin arhive. Expresia de pe chip i-a devenit visătoare. Anii ’30 şi Marea Criză Economică - sunt sigură că voi găsi ceva interesant.
- Aşa sper, am spus cu nepăsare.
Abby s-a ridicat în picioare şi a dat din cap cu con-vingere.
- Comandă mâncare thailandeză. Mă întorc la amiază.
-Am să încerc, am spus, scoţând capul în hol.
Nu sunt sigură dacă tipii de la livrări şofează pe vremea asta.
- Spune-le că le vei da un bacşiş de patruzeci la sută, mi-a răspuns ea. Pentru o documentare temeinică e ne-voie de Pad Thai.

Biroul lui Ethan, aflat la celălalt capăt al redacţiei de ştiri, era încuiat când m-am dus până acolo să îl văd, o jumătate de oră mai târziu. Când am bătut la uşă, mi-a trecut prin minte că începusem să mă simt mai degrabă

ca angajata lui decât ca soţia lui. în ultimele câteva luni împărţiserăm doar patul şi nimic altceva.

- Bună, Claire! m-a salutat Tracy, asistenta lui Ethan, de la biroul ei aflat la doar câţiva metri distanţă. A arătat spre uşa lui Ethan. Tocmai l-ai ratat, îmi pare rău! A avut o şedinţă, apoi a plecat la o întâlnire la prânz.

-Oh, am spus, forţându-mă să zâmbesc. Cu cine?

Tracy a ezitat, jenată, preţ de câteva secunde.

-Ăă, parcă zicea că îi ţine companie Cassandrei la noul restaurant italian de pe stradă.

- Pe vremea asta? Au deschis?

-Au deschis anume pentru ea, a spus Tracy, tonul ei indicând o uşoară iritare. Face o recenzie, ştii.

M-am servit cu o caramelă din bomboniera lui Tracy, aruncând ambalajul intr-un coş de gunoi din apropiere.

- Iar Ethan şi-a luat a doua slujbă ca asistent al unui critic culinar?

Tracy a ridicat din umeri.

- Ea a pomenit ceva de gnocchi.

- Gnocchi.

Tracy a dat din cap.

- El detestă gnocchi.

Tracy mi-a aruncat o privire de compătimire.

Teoretic, era perfect logic ca secretarul general de re-dacţie al ziarului să ia parte, alături de criticul culinar, Ja o degustare. Dar atât Tracy, cât şi eu ştiam adevărul. în acel moment, soţul meu lua prânzul cu fosta lui iubită.

- Mulţumesc, i-am spus, stăpânindu-mă. Trec pe la el mai târziu.

Până nu de mult, nu mă deranjase că fosta iubită a lui Ethan şi criticul culinar al ziarului, Cassandra, lu-cra la trei uşi distanţă de noi, nici faptul că părea în-cântată şă îl invite la numeroasele ei ieşiri la prânz şi la cină. Insă, în ultima vreme, ei bine, nu-mi puteam reţine îngrijorarea.

Cassandra, înaltă, blondă - tot ceea ce eu nu eram - nu mai avusese nici o relaţie serioasă după despărţirea de Ethan, cu doar câteva luni înainte ca el să mă cunoască pe mine. Iar printre angajaţii zia-rului se zvonea că ea nu reuşise să treacă niciodată peste

despărţirea de el. Am trecut pe lângă biroul ei, gol şi el, trăgând nervoasă de verighetă.
Mâncarea a sosit la amiază şi am pus o bancnotă de douăzeci de dolari în mâna băiatului care o livrase şi a cărui căciulă era acoperită cu un strat subţire de zăpadă proaspătă.
-Mulţumesc, doamnă! a spus el, aproape ciocnim du-se de Abby când să iasă pe uşă.
- Simt miros de mâncare thailandeză! a exclamat ea, strângând în braţe un dosar gros.
Am deschis o cutie de tăieţei scăldaţi în sos de arahi- de, iar mirosul plăcut a umplut aerul.
- Un pacheţel de primăvară sau două?
-Două, a spus Abby, aşezându-se pe podea, unde a deschis dosarul şi a început să împrăştie hârtii pe covor. Cercetarea îmi stârneşte foamea. Şi stai să vezi ce am descoperit.
I-am întins o farfurie şi m-am aşezat lângă ea pe podea.
- Deci?
-Deci, mi-a spus ea, întinzându-mi fotocopia unui extras dintr-un ziar datând din 7 mai 1933, citeşte asta.
Am parcurs rapid cu privirea primele câteva paragrafe ale articolului, dar nu mi-a sărit nimic în ochi.
- E doar o trecere în revistă a registrului de infracţi- uni de peste săptămână, am spus eu. Vagabonzi arestaţi, furturi mărunte - îmi scapă ceva?
- Da, a răspuns Abby înainte de a lua o îmbucătură din tăieţei. Mi-a arătat un paragraf aflat la mijlocul extrasului, iar eu mi-am îndreptat privirea încolo. Nin-soarea împiedică vizita prinţului George.
- Serios? Te entuziasmează vizita unui monarh britanic plicticos?

- Ei bine, povestea din spatele vizitei e cea care mă fascinează, a spus ea, înmânându-mi un alt extras din ziar. Se pare că îi făcea curte unei femei din Seattle. Dacă nu ar fi fost furtuna, poate că Seattle ar fi dat cea dintâi prinţesă a oraşului.
M-am încruntat.
- Nu-ţi plac deloc figurile regale?

-Abs, pe mine nu m-a cuprins nici măcar febra lega-tă de prinţesa Diana, pe vremea când toată lumea era înnebunită de ea, am spus eu, oftând şi punând pe bi-rou farfuria din care mâncasem doar jumătate. Trebuie să mai fie ceva.
Am luat din nou extrasul din ziar şi l-am citit fără tragere de inimă, sperând să găsesc ceva, orice - apoi privirea mi s-a oprit brusc.
-Un băiat de trei ani din Seattle, Daniel Ray, a fost dat dispărut din locuinţa sa de pe First Hill, în diminea-ţa zilei de 2 mai. Posibil fugit de acasă.
- Ce trist! a spus Abby. Pierdut în ziua cu furtuna de zăpadă.
Am încuviinţat din cap.
- Sora mea are un copil de trei ani. Copiii nu fug de acasă la vârsta asta.
-Deci, tu crezi că a fost răpit? m-a întrebat Abby, aplecându-se pentru a privi mai atent articolul.
- Ei bine, e singura posibilitate de luat în calcul, am spus eu, ridicându-mă şi aşezându-mă la birou. Dar să vedem ce putem afla. Am introdus numele băiatului într-o bază de date şi am obţinut mai multe rezultate. L-am selectat pe primul şi am parcurs rapid pagina pen-tru a afla alte detalii de la poliţie. Mama băiatului era Vera Ray. Am citit repede înainte de a mă întoarce spre Abby. Femeia s-a întors de la muncă şi a constatat că băiatul dispăruse, i-am spus. I-a găsit ursuleţul de pluş în zăpadă. Mi-am dus o mână la inimă. O, Doamne, cât de sfâşietor!
Abby a dat din cap.
- Crezi că l-au găsit vreodată?
-Nu ştiu, am răspuns, răsfoind şi restul articolelor. Din toate astea, nu pare să se fi ajuns la o concluzie.

Abby s-a rezemat cu spatele de peretele de lângă fişe- tul meu.
- Dar cu mama ce s-a întâmplat?
I-am căutat numele, apoi am dat clic pe primul rezultat afişat.
-Uite! am spus. Numele ei apare în mai multe rapoarte ale poliţiei.

Le-am selectat pe toate şi le-am trimis spre imprimanta din hol.
Apoi am introdus din nou numele băiatului şi am studiat unul dintre pasajele din articol.
- Toate astea sunt din Seattle Post-lntelligencer, nu din Herald. Noi nu am scris cumva despre asta?
Abby s-a uitat pe lista de articole.
-Ciudat, se pare că noi nu, a spus ea. Probabil că Herald a ratat complet subiectul.
Am accesat un alt link, care m-a dus la un articol cu o fotografie a băieţelului cu păr blond-deschis şi obraji bucălaţi. Mă fixa cu ochii lui mari şi rotunzi. Mi-am în-cleştat mâna pe abdomen, simţind durerea familiară, şi am închis strâns ochii.
- Claire, mi-a şoptit Abby, eşti bine?
- Voi fi după ce voi afla ce s-a întâmplat cu băieţelul ăsta, am spus eu.
Nu puteam să îi explic lui Abby, nici măcar mie în-sămi, dar era ceva legat de acest copil, micuţul Daniel Ray din 1933, care îmi făcea inima să vibreze.
Abby a zâmbit.
- Să înţeleg că ţi-ai găsit articolul?
- Da, am răspuns, fără să-mi desprind privirea de pe monitor.

capitolul 5

VERA

-Aşa, gata, a spus cineva deasupra capului meu. Bea din asta. O să-ţi facă bine.
„Unde sunt? A cui voce e asta?“ Am deschis ochii, iar imaginea vagă s-a transformat treptat într-una limpede. Caroline. Flăcări roşietice pâlpâiau în şemineu. O pătură de lână aspră îmi atârna în poală.

- Mătuşă Vera, te-ai trezit?
Micuţa Eva, fiica lui Caroline, şi-a apăsat obrazul pe pieptul meu. Nu cu mult mai mare decât Daniel, era mai matură faţă de vârsta ei.

Ochii mă usturau şi capul mă durea. îmi strângeam picioarele chinuite de durere. Mă usturau şi pulsau; nu mai simţisem o asemenea durere până atunci.
-Au degerat, a spus Caroline încet. Ai noroc că te-am găsit la timp. In ultima oră, am făcut tot posibilul să le aduc la temperatura camerei. Cred că ţi-am salvat degetul.
Mi-a examinat piciorul drept, apoi mi-a pus în mâini un pahar de apă.
- Bea.
Mi-am îngropat faţa în perna de pe canapea, dar Caroline mi-a ridicat blând bărbia, apăsându-mi paha-rul pe buze. Am lăsat lichidul să îmi alunece în gură, înecându-mă puţin când apa rece mi-a umezit gâtul uscat iască.
-Te-am găsit în stradă acum o oră, a continuat ea. Delirai, scumpo, apoi ai leşinat. Domnul Ivanoff a avut amabilitatea de a ne ajuta să te aducem sus.
Domnul Ivanoff, un zidar care se trăgea din Rusia, fusese întotdeauna bun cu noi. Luna trecută, când l-a văzut pe Daniel în holul clădirii de apartamente, a zâmbit binevoitor.
-Băiatul nu are tată? m-a întrebat el cu un accent pronunţat.
- Nu, am răspuns încet, în timp ce Daniel era acaparat de uneltele domnului Ivanoff.
Bărbatul a dat din cap.
-Atunci îl las să mă ajute la muncă azi. Nu te superi, nu-i aşa?
Am zâmbit la acest gest de bunătate.
- Te rog, mamă? a ciripit Daniel.
- Desigur, dragule, am spus eu.
îmi scosesem andrelele de tricotat şi m-am instalat pe un scaun în colţ, în timp ce Daniel şi noul lui prieten s-au apucat să repare mortarul de pe şemineul birtului.

M-am ridicat brusc în capul oaselor, uitându-mă agitată prin apartamentul lui Caroline. Daniel. Ceaţa se risipise pentru a înfăţişa teroarea pe care o simţisem mai devreme. „Fiul meu. Dispărut."

M-am ridicat în picioare, punând jos paharul cu o mână tremurândă. Acesta a căzut pe podea şi s-a spart, vărsându-se apa pe covorul albastru ponosit.
-Trebuie să îl găsesc! am strigat. Trebuie să facem ceva! Cineva l-a răpit. Cineva l-a răpit pe Daniel.
Caroline a venit repede lângă mine.
- Ei, ei! a spus ea. Ai stat afară, în zăpadă, toată dimineaţa. Probabil că picioarele tale sunt sloi. Nu poţi să te întorci afară. Nu te las.
l-am împins braţele deoparte şi am făcut un pas spre uşă, dar picioarele mi-au cedat. Când Caroline mi-a ridicat capul în poala ei, inima îmi bătea atât de zgomotos, încât nu mai auzeam nimic altceva. „Cât timp a trecut?“ Dincolo de fereastra lui Caroline domnea întunericul.
- Probabil îi e foame şi frig, am murmurat, încercând în van să mă ridic din nou în picioare înainte de a ceda rugăminţilor lui Caroline.
Ea m-a ajutat să ajung pe canapea şi m-a mângâiat pe păr până când m-am mai liniştit din hohotele de plâns.
- O să-l găsim, mi-a zis ea încet.
Micuţa Eva, cea mai bună prietenă a lui Daniel, şedea lângă mama ei cu o expresie înspăimântată pe chip.
-Mătuşă Vera? a şoptit ea, ridicându-şi capul peste umărul meu.
-Nu o deranja pe mătuşa Vera acum, a intervenit Caroline. Are nevoie de odihnă.
- Dar, mamă, a replicat Eva, mi-e frică. Doamna cu păsări l-a luat pe Daniel?
Am deschis ochii.
- Doamna cu păsări? Eva, ce vrei să spui?
- Doamna rea, care omoară păsări, a continuat ea.
- Eva! s-a răstit Caroline. Taci! Fugi sus şi caută-ţi păpuşa!
Copila a dat din cap supusă şi a ieşit din cameră.

- Nu o asculta, mi-a spus Caroline. Nu ştie ce spune.
Mi-am îngropat faţa în mâinile care îmi tremurau.
- Dar, eu... Vocea mi s-a frânt şi am început să plâng, de data asta fără lacrimi. Nu mai aveam. O, Caroline! am strigat. Trebuie să îl găsim. Te rog, ajută-mă să îl găsim! Te rog, Doamne, fă să se întoarcă acasă la mine!

-Am să te ajut, scumpo, mi-a zis ea încet. Imediat după ce am grijă de tine.
O oră mai târziu, Caroline s-a dus la magazinul din colţ să mai ia lemne de foc, iar eu m-am ridicat în capul oaselor şi mi-am prins capul în mâini. îmi bubuia vio-lent, dar, oricum, m-am ridicat în picioare. Genunchii îmi tremurau, şi m-am grăbit să mă sprijin de braţul canapelei. „Trebuie să plec de aici. Trebuie să îl găsesc. Trebuie să mă întorc la apartament.11
- Tu rămâi aici, draga mea, i-am şoptit Evei. Mama ta se va întoarce în curând. Spune-i că a trebuit să plec să îl caut pe Daniel. Spune-i că îmi pare rău. Va înţelege.
Eva a încuviinţat din cap, iar eu am ieşit pe uşă. Nu puteam să mai pierd nici o secundă. Picioarele îmi pul-sau dureros. Mi-am încleştat mâna pe balustradă, coborând şontâc-şontâc, treaptă după treaptă, până am ajuns în stradă, unde un vânt îngheţat m-a izbit în faţă cu atâta forţă, încât mi-a tăiat respiraţia. Dar am mers mai departe, şchiopătând pe trotuar, dorindu-mi ca durerea să dispară. Trebuia să rămân puternică. Dar picioarele mă dureau teribil, şi simţeam zăpada pe care călcam ca acidul turnat peste o rană. „Mergi mai departe! Poate că te aşteaptă. “ Imaginea din faţa mea era când apărea, când dispărea. Mă părăseau puterile, ştiam. „Fii puternică! Mergi mai departe!11 Am văzut o siluetă apropiin- du-se. Masivă, întunecată, izbind cu pumnul în palmă. Mi-am aţintit privirea pe chipul lui, ceea ce a făcut ca un fior să-mi treacă prin tot corpul. „O, Dumnezeule, domnul Garrison!
11
- Ia te uită pe cine avem aici! a spus el, colţurile gurii lui ridicându-se într-un zâmbet dezgustător. Ai fugit înainte să îţi plăteşti chiria, ei?

A pus îndrăzneţ o mână pe braţul meu, smucindu-mă spre el.
-Vă rog! am ţipat eu. Fiul meu a dispărut. Trebuie să îl găsesc!
- Prea târziu, a spus el fără emoţie. îi vedeam spuma de bere uscată ce i se formase pe mustaţă. N-ai plătit chiria, nu ai casă.

-Dar eu...
N-am apucat să termin propoziţia, că am început să mă clatin, apoi totul s-a făcut negru în faţa ochilor mei.
Nu ştiu cât timp s-a scurs, dar, când am deschis ochii, am simţit un aer rece pe gât. Din buză îmi curgea sânge. Domnul Garrison era aplecat asupra mea, respiraţia lui fierbinte şi acră izbindu-mă în faţă.
-Tu vii cu mine, mi-a spus el, ridicându-mă în braţe.
- Stai! a ţipat Caroline. Las-o în pace!
Un bărbat mai în vârstă a apărut în fugă vizavi.
- E vreo problemă?
- Bărbatul ăsta, a strigat Caroline, arătând spre domnul Garrison, i-a făcut ceva prietenei mele.
Bărbatul mai în vârstă şi-a umflat pieptul.
- Unde ţi-e simţul decenţei? a strigat el. Domnul Garrison mi-a dat drumul, iar eu am alunecat înapoi la pământ, în zăpada udă. Las-o în pace pe biata femeie!
Domnul Garrison a rânjit batjocoritor către bărbat, apoi s-a furişat înapoi în cârciumă, bombănind.
- Pot să vă ajut să o duceţi acasă, domnişoară, i s-a adresat bărbatul lui Caroline.
Ea mi-a ridicat braţul peste umărul ei şi m-a ajutat sa mă ridic în picioare.
-Nu, a răspuns ea, dar mulţumesc. Locuiesc la doar câteva cvartale de aici. Mă descurc.
-Nu voi înceta să îl caut, am spus eu cu o voce sfârşită
- Ştiu, draga mea, mi-a spus ea. Dar nu am să te las să mori făcând asta. După ce ne întoarcem, te ajut să te linişteşti puţin, apoi voi merge la poliţie.

- Vei merge?

-Bineînţeles, m-a asigurat ea, strângându-mă mai tare de umăr. Vom anunţa dispariţia. Poliţia va începe să îl caute.

Siguranţa din vocea ei m-a alinat.

Odată ajunse înapoi, în apartamentul ei, Caroline m-a înfăşurat într-o pătură, apoi şi-a luat pulovărul şi a ieşit în stradă să caute un ofiţer de poliţie. Eva şi-a pus

capul pe pieptul meu cât am aşteptat, ascultând vechiul ceas cu cuc de pe peretele de deasupra mea, conştientă de fiecare secundă care se scurgea. M-am ridicat în capul oaselor când am auzit paşi în holul din afara apartamentului. Uşa s-a deschis, iar Caroline a intrat însoţită de un ofiţer de poliţie. Acesta avea în mână un baston negru şi a aruncat o privire spre filtrul de cafea de pe aragaz, apoi spre Caroline.

- I-aţi putea oferi o ceaşcă de cafea unui ofiţer care a stat toată ziua în frig, domnişoară?

Ea s-a învoit, fugind în bucătărie ca să aprindă ara-gazul înainte de a goli în filtru ultimele fire de cafea măcinată din cutie.

-Durează doar un minut, domnule ofiţer, a spus ea. Vera e acolo. După cum v-am spus jos, fiul ei a dispărut.

Ofiţerul nu părea interesat.

- Domnişoara Ray?

- Da, am spus eu. Mulţumesc foarte mult că...

-Nu am prea mult timp, a lătrat el. Spuneţi-mi pe scurt.

-Desigur, am zis eu, aranjându-mi pătura peste pi-cioare. Azi-dimineaţă, când m-am întors de la muncă, fiul meu, Daniel, dispăruse.

Ofiţerul a făcut ochii mari şi a sorbit din ceaşca de cafea pe care Caroline tocmai i-o oferise.

-Vreţi să spuneţi că era singur acasă? Câţi ani are băiatul?

-Trei, i-am răspuns.

Privirea ofiţerului m-a sfredelit.

-Ea lucrează la Hotel Olympic, a intervenit Caroline, pentru a rupe tăcerea. Lucrează din greu pentru a-l întreţine. Eu îl

supraveghez cât de des pot, dar noaptea trecută am lucrat şi eu, iar el...
-A trebuit să rămână acasă singur, am spus eu. Nu aveam cum să ocolesc adevărul. L-am luat cu mine la muncă săptămâna trecută, iar supraveghetoarea m-a avertizat că mă dă afară dacă îl mai aduc. Domnule ofiţer, atât de multă lume nu are de lucru în vremurile astea, aşa că nu-mi pot permite să-mi pierd...

-Nu am nevoie de o prelegere despre condiţiile de muncă din oraşul ăsta, domnişoară, mi-a spus el, privin- du-mă bănuitor. Unde e tatăl băiatului?
-Daniel nu are tată, am spus. Cel puţin, nu unul care să facă parte din viaţa lui.
Ofiţerul a zâmbit răutăcios.
- înţeleg.
I-am arătat ursuleţul lui Daniel.
- L-am găsit în zăpadă. Este al fiului meu.
Bărbatul a scos un carneţel şi a mâzgălit câteva cuvinte pe foaie, dând din cap ca pentru sine.
- Fugit de acasă, a spus el în cele din urmă. Probabil se va întoarce. întotdeauna se întorc.
Am simţit cum stomacul mi se zbate.
- Nu, nu! am spus. Aţi înţeles complet greşit. Daniel nu ar fugi niciodată de acasă. Fără îndoială, a fost răpit. Sunt sigură de asta.
Ofiţerul a continuat să zâmbească cu superioritate.
- Aţi găsit urme de intrare prin efracţie? Era vreo fe- reastră spartă? Vreo uşă? Obiecte de valoare furate?
L-am fixat cu o privire goală.
-Nu, nu din câte mi-am dat seama.
Bărbatul a pus jos ceaşca de cafea goală, apoi a închis carneţelul cu o răsucire grăbită din încheietură.
- Exact cum bănuiam. Băiatul se va întoarce. A făcut o pauză pentru a scoate un chicot răguşit. Când i se face suficient de foame.
Uşa s-a închis cu o bufnitură, iar eu mi-am cuprins faţa în mâini.

- Trebuie să mă întorc la apartament, am izbucnit în hohote. Trebuie să mă întorc. în caz că se întoarce acasă.
Caroline a clătinat din cap.
-Nu poţi să faci asta câtă vreme te pândeşte tiranul ăla de proprietar. Rămâi aici. Putem să-l rugăm pe domnul Ivanoff să ne însoţească până acolo mâine-diminea- ţă. Deocamdată, trebuie să te odihneşti.
Eva a reapărut în capul scărilor, unde se afla Caroline.

- Mamă! a strigat ea. Şi-a amintit Daniel să îşi încheie paltonul? Uită mereu, iar eu îi spun...
Caroline s-a grăbit să acopere gura Evei cu palma sa pentru a o face să tacă.
Afară, ninsoarea cădea în vârtejuri, îngheţată şi ne-miloasă, iar eu nu ştiam nici măcar dacă băieţelul meu avea paltonul pe el.

capitolul 6

CLAIRE

- îmi place la nebunie! a exclamat Frank după ce i-am vorbit despre abordarea mea privind reportajul. Băieţelul pierdut într-o furtună de zăpadă. Asta va atinge inimile tuturor cititorilor. De cât timp ai nevoie ca să-l scrii?
- Cel puţin o săptămână, am răspuns. Mi-ar plăcea să fac săpături pe subiectul ăsta - să văd dacă pot găsi rude sau prieteni pe care să îi intervievez.
Frank a dat din cap.
- Pot să-ţi acord acest timp. Ţine-mă la curent.
Mai târziu, în aceeaşi seară, l-am găsit pe Ethan în bucătărie, cu privirea aţintită în frigiderul gol.
- Bună! am zis eu, punându-mi cheile pe masă.
Sunetul s-a răspândit prin toate colţurile apartamentului, amplificând liniştea atotcuprinzătoare, grea şi stânjenitoare.
- Bună! mi-a răspuns el, fără să se întoarcă. O nebunie, furtuna de azi, nu-i aşa? Hei, nu aveam pe aici pe undeva un burrito rămas?
- L-am aruncat, i-am spus.

Ethan s-a întors spre mine şi s-a încruntat, ca şi cum a arunca mâncarea la pachet ar fi o trădare, ba chiar un veritabil act de război.
- De ce ai făcut asta? m-a întrebat el cu tristeţe.
- Fiindcă era vechi de două săptămâni şi acoperit cu o mâzgă verzuie.

- Oh! a spus el, înainte de a o lua spre canapea. Aşa mult a trecut?
- Da, am răspuns eu, dându-mi seama atunci că, pro babil, trecuseră două săptămâni şi de când purtaserăm ultima dată o conversaţie adevărată.
-Au sunat de la cabinetul doctorului tău.
Am încercat să îmi fac de lucru răsfoind corespon-denţa.
- Chiar ar trebui să mergi la consultaţia aia, Claire.
Am simţit cum furia creştea în interiorul meu, stâr-nită de tonul vocii lui - distant, lipsit de emoţie -, de prânzul luat în acea zi în compania Cassandrei, dar, mai ales, de durerea trecutului.
- Nu-mi spune tu ce am de făcut, Ethan! m-am răstit eu.
El a ridicat din umeri şi s-a întins după telecomandă, bombănind ceva în barbă.
Am deschis o cutie de tărâţe cu stafide, am turnat din ea la întâmplare într-un bol, le-am acoperit cu lapte de soia, apoi m-am retras în dormitor. Nu m-am obosit să şterg stropii de lichid care ajunseseră pe blatul de granit.
„Cum poate fi atât de insensibil? Atât de blazat?“ Ştia ce simţeam la gândul de a mă întoarce la clinică, de a vedea faţa doctoriţei mele, de a retrăi întreaga experi-enţă. „De ce a pomenit de asta? Vrea să mă rănească?" Am băgat în gură o lingură cu cereale şi am lăsat crăn- ţănitul acestora să îmi alunge gândurile despre Ethan şi despre trecut. In schimb, m-am gândit la micul Daniel Ray. „Ce s-a ales de el şi de mama lui? S-au regăsit oare vreodată? Furtuna de zăpadă a jucat oare vreun rol în tragedia asta?“
In copilărie, cu ocazia unei vizite de Crăciun la bu-nicii mei din Mâine, căzuse zăpadă, formând un strat de treizeci de centimetri. Eu şi fratele meu mai mic, doi puşti din California, am făcut ochii mari văzând aşa ceva, şi ne-am

petrecut săptămâna făcând oameni de zăpadă, desenând îngeri în zăpadă şi prinzând fulgi pe limbă. Bucurie pură. Tânjeam să trăiesc din nou un astfel de sentiment, să-mi vindec durerea din inimă

şi golul rămas acolo. „Oare Daniel s-a jucat în zăpadă în dimineaţa când a dispărut? A simţit aceeaşi bucurie?11
M-am aşezat pe pat şi m-am întins după telefon, dorindu-mi să am convingerea de a face acel apel. La spital, doctorul meu îmi dăduse numărul ei personal de telefon şi mă încurajase să o contactez. Am format numărul, lăsând telefonul să sune o secundă în-spăimântător de lungă, apoi am închis rapid. „Nu. Nu încă.“
In schimb, am dat la o parte pătura de pe pat şi m-am ascuns la căldură sub ea. O oră mai târziu, l-am auzit pe Ethan intrând în cameră. în mână îi zăngăneau cheile, m-am întors şi l-am văzut scoţând din dulap un pulover, cu gesturi automate, apoi a ieşit. Uşa de la apartament s-a închis cu o bufnitură indiferentă.
A doua zi dimineaţă, străzile erau în continuare acoperite de zăpadă, iar meteorologii avertizau că era posibil să mai ningă. M-am dus pe jos până la Cafe La- vanto, de data asta, încălţată mai adecvat. Stabilisem să mă întâlnesc cu Abby acolo la ora nouă, iar ea mă aştepta la o masă lângă şemineu, pe care m-am bucurat să îl văd alimentat cu lemne şi cu focul gemând în el.
- Bună dimineaţa! mi-a spus ea, sorbind din nelipsi- ta-i cafea triplă americană.
- Bună! i-am răspuns, aşezându-mă pe un scaun lângă ea.
Abby s-a încruntat.
- Ce-i cu faţa asta tristă?
Mi-am pus jos poşeta deprimată.
- Ethan.
- Îmi pare rău! scumpo, mi-a spus ea. Ce s-a mai în-tâmplat?
Am oftat.
- Oh, Abs, nici măcar nu ştiu cu ce să încep. Atât e de rău.

- Ei bine, a spus ea, voi doi aţi trecut printr-o experienţă foarte grea. Nu poţi să ieşi la liman după aşa ceva fără a suferi schimbări.

Deşi nu era căsătorită, Abby era cel mai bun consilier marital din câţi ştiam.
-Ai dreptate, am replicat. Nu vreau să îl pierd, dar nici nu ştiu cum să repar lucrurile. Am făcut o pauză şi mi-am plimbat privirea prin cafenea, zărindu-l pe Domi- nic în spatele barului la care se servea cafeaua. Ethan a a luat din nou prânzul cu Cassandra.
Abby s-a încruntat.
- Femeia aia e toxică, pe cuvânt.
- Mie-mi spui, am încuviinţat, auzind tonul de apel al telefonului sunând încet în poşeta mea. Scuze, am zis, ar fi bine să răspund.
Nu am recunoscut numărul.
-Alo?
- Doamna Aldridge?
-Da.
-Sunt Jerry de la Elliott Bay Jewelers. Ceasul dumneavoastră poate fi ridicat - comanda specială ne-a sosit din New York în dimineaţa asta, a spus o voce de bărbat.
Aproape uitasem de ceasul pe care, dintr-un impuls de moment, îl comandasem pentru Ethan cu o lună în urmă. îşi dorea un ceas Hugo Allen de cel puţin un an. Avea şi funcţie de cronometru, ceea ce îl recomanda pentru jocurile şi sporturile copiilor. Pentru un tătic. Se apropia Ziua Tatălui, şi considerasem că un cadou oferit în cea de-a treia duminică din iunie i-ar fi putut aduce zâmbetul pe chip. Ar fi fost ca o ramură de măslin.
- Oh, da, am spus eu, dorindu-mi într-un fel să nu-l fi comandat. O să... vin să îl ridic.
- Doriţi să gravăm ceva înăuntru?
- Să gravaţi ceva?
-Ei bine, desigur, nu e obligatoriu, a spus el. Dar mulţi dintre clienţii noştri aleg să îşi personalizeze cadourile. Pur şi simplu, devin mai speciale.
- Oh! am spus eu. Aşa e.
- Deci, ce cuvinte aţi dori să gravăm?

„Ce mi-aş dori să scrie? Soţului meu. Bărbatului care îmi alunecă printre degete. Bărbatului pe care mă tem

că nu îl mai cunosc.11 Am clătinat din cap. „Cum să îmi reduc sufletul la o singură propoziţie?11
In mod evident, bărbatul şi-a dat seama de incertitu-dinea mea.
-Doriţi să mai reflectaţi puţin şi să reveniţi cu un telefon când sunteţi decisă?
Bijutierii au un al şaselea simţ când este vorba de dragoste.
- Da, mi-ar prinde bine, am spus eu. Mulţumesc.
Am încheiat conversaţia şi m-am uitat la Abby.
- Nu am putut s-o fac.
Ea a ridicat din umeri.
- Ce anume?
- La telefon era bijutierul. I-am cumpărat lui Ethan un ceas, am explicat eu. E un ceas stupid şi exagerat de scump, pe care l-a văzut undeva. Aveam de gând să i-l ofer de Ziua Tatălui. Mi-am suflecat mâneca, simţind din plin căldura din şemineu. M-au întrebat ce cuvinte vreau să graveze, şi m-am blocat complet. N-am fost în stare să mă gândesc la nimic, Abby.
Ea a deschis un alt pliculeţ de zahăr şi l-a amestecat în ceaşcă.
- Pot să îţi spun ceva?
- Bine.
- Eu nu cred că e câtuşi de puţin interesat de Cassan-dra, mi-a spus ea. Cred că pe tine te vrea.
- Pe mine mă are, am spus eu zâmbind.
-Nu, scumpo, nu te are. Nu mai eşti fata pe care a luat-o de soţie. Ea a dispărut de mult, în adâncurile suferinţei.
Mi-am cercetat mâinile pe care le ţineam în poală şi diamantul solitar de pe deget. Abby avea dreptate. Eram ca un leming care se îndreaptă spre buza prăpastiei, incapabil să se oprească.
-Ascultă, a continuat ea. Ieri, la birou, am văzut în ochii tăi ceva ce nu mai văzusem de mult timp. Pentru o clipă, ai fost din nou tu. Erai entuziasmată de ceva. Doamne, Claire, de multă vreme nu te-am mai văzut încântată de ceva!

Am dat din cap, simţind în fiinţa mea o scânteie de emoţie înainte ca aceasta să pălească.
-Cred că povestea asta, băieţelul ăsta, rezonează cu tine, a continuat ea. A sorbit din cafea. Cum ziceai că îl cheamă?
- Daniel, am precizat, stăruind cu privirea asupra flăcărilor din şemineu. Daniel Ray.
Am simţit o bătaie uşoară pe umăr şi, întorcându-mă, l-am văzut pe Dominic stând în picioare lângă masă.
-Bună dimineaţa! m-a salutat el vesel. Sper că nu vă întrerup. Mi-a pus în faţă o cană cu ditamai porţia de frişcă deasupra. Mă gândeam că ţi-ar plăcea o ciocolată fierbinte.
Obrajii îmi ardeau. Fără îndoială, roşisem, dar speram să nu se observe.
-Mulţumesc, am spus, arătând spre Abby. V-aţi cunoscut?
El a clătinat din cap.
- Abby, Dominic. Dominic, Abby.
- încântată de cunoştinţă! a spus Abby, surâzând mai mult către mine decât către el.
Dominic a îngenuncheat şi a mai pus un lemn pe foc în bătrânul şemineu.
- Sper să nu ţi se facă prea cald, mi s-a adresat el.
-E grozav, l-am asigurat, dându-mi jos puloverul.
M-am uitat cu atenţie la zidăria de cărămidă a vetrei, amintindu-mi placa de teracotă pe care o văzusem din celălalt capăt al încăperii cu o zi înainte. Am privit-o mai atent acum. Pe ea scria: „Cârciuma lui Lander“. Pla-ca aceea, i-am spus lui Dominic, la ce se referă?
-Oh, a răspuns el, aruncând o privire spre bucata de ceramică. Localul ăsta a fost cândva o cârciumă - sau un birt, cum s-or fi numit astfel de locuri pe vremea aceea. Şi a supravieţuit Prohibiţiei. A arătat spre o scobitură în podea care aparent scăpase reparaţiilor. Aici se strângeau beţivii oraşului. Poliţia pur şi simplu îi trimitea aici. Era un loc al scandalurilor pe atunci. Ne-au rămas la mansardă câteva butoaie de bere de pe vremea aia şi una sau două halbe decorative. Şi-a trecut mâna peste şemineu, făcând să se desprindă o bucată

de mortar gri fărâmiţat. Dar asta, a continuat el, asta e ceva special. Vezi iniţialele de aici? A arătat spre mar-ginea plăcii de teracotă, semnată „S.W. Ivanoff“. Unul dintre cei mai faimoşi pietrari din Seattle. El a realizat majoritatea vetrelor decorative din vechiul Hotel Olym- pic şi alte obiective reprezentative ale oraşului. Un ade-vărat artizan. Desigur, lucrările lui nu au fost cu adevărat apreciate decât după moartea sa.
Mi-am scos carneţelul şi mi-am notat în grabă numele lui.
- Cine ştie? am zis. Cei de la secţia de arhitectură s-ar putea să fie interesaţi să realizeze un portofoliu al lucrărilor lui.
- Ei bine! a spus Dominic în timp ce clopoţelul de la uşă ne anunţa sosirea unui nou client. Am simţit un val de aer îngheţat pe obraji, care a domolit căldura focului vioi. Mi-a făcut plăcere să te revăd, mi-a spus el, uităm du-se direct la mine.
-Şi mie, am răspuns, când el s-a întors şi a pornit înapoi spre bar.
-Cineva s-a îndrăgostit puţin de tine, a spus Abby într-o şoaptă melodioasă.
Mi-am mutat privirea în altă parte.
- Hai, încetează!
- Bine, bine, s-a învoit ea. Dar, hei, cel puţin ai un admirator.
- La fel şi tu, am adăugat eu. E cazul să îţi amintesc de Rick de la ştiri?
Am izbucnit amândouă în râs. Rick - dulce, într-ade- văr, cu o voluminoasă tunsoare cu chică - suspina de multă vreme după Abby, pentru care făcuse o pasiune. Din păcate, avea farmecul unei ţestoase cu picioare roşii - şi locuia cu părinţii.
Abby a luat o ultimă înghiţitură din cafea, apoi s-a întins după geaca ei North Face, albă, pufoasă şi lungă până la coapse. I-a tras fermoarul până sus şi a zâmbit.
-Nu-i aşa că asta mă face să arăt ca un omuleţ Michelin?
-Vrei să fiu sinceră? am întrebat eu, înăbuşindu-mi un hohot de râs.

Ea a încuviinţat din cap.
- Cam da, am aprobat cu un chicotit. Dar cel puţin îţi ţine de cald.
Abby a surâs.
- Ei bine, ar fi cazul să-mi mişc fundul ăsta de omu-leţ Michelin la birou. Frank m-a pus la treabă la un morman de documentare pentru ziarul de duminică, şi nu ţi-ar veni să crezi cu ce pretenţii mi-a venit Cassan- dra aseară.
Cassandra. M-am crispat. Parcă simţeam că numele ei mă înţeapă. îmi venea să zic au de fiecare dată când cineva îl rostea cu voce tare.
-Femeia vrea un tom întreg despre restaurantele italieneşti din oraş din anii 1980 şi 1990, a continuat Abby. Criticii culinari se iau puţintel cam prea în serios. Oricum, singura chestie pe care am descoperit-o până acum e un ucigaş înnebunit după macaroane gratinate.
Am zâmbit.
- Succes în chestia asta!
Abby i-a aruncat o privire lui Dominic, aflat în celă-lalt capăt al încăperii.
-Tu rămâi aici să lucrezi?
-Nu, am răspuns, ridicându-mă. Ochii mei i-au în-tâlnit pe ai lui Dominic. Mi-am abătut repede privirea. Vin la birou cu tine. Putem împărţi un taxi.
- Cioc. Cioc.
Am ridicat ochii de la calculator şi l-am văzut pe Ethan stând în prag.
- Bună, străino! mi-a zis el pe un ton aspru, întinzân-du-mi un enorm buchet de lalele, roz, albe, portocalii şi galbene. împachetate în hârtie maro de măcelărie şi iegate cu şnur, purtau toate indiciile că fuseseră cumpărate din piaţa Pike Place.
Am clipit des, inspirând parfumul petalelor pastela-te, lăsând aroma lor ca de lămâie să mă îmbete pentru o clipă.
- Sunt superbe, am spus eu, venindu-mi în fire. Mul-ţumesc mult.

-Am trecut prin piaţă şi rn-am gândit la tine, mi-a spus Ethan, aşezându-se pe scaunul pentru oaspeţi.
Înalt, cu umeri laţi, păr castaniu şi un surâs ce făcea să îţi tremure genunchii, nu trebuia să facă eforturi pentru a fi fermecător. Aşa era. Nepotul venerabilului patron al ziarului, Ethan se formase profesional la un ziar important din est, iar când intrase în clădirea cotidianului The Herald, cu mulţi ani în urmă, proaspăt numit în funcţia de secretar general de redacţie, am fost atrasă imediat de el. Şi încă eram. Dar lucrurile se schimbaseră acum. Cândva am fost doi oameni îndrăgostiţi nebuneşte. Şi acum? Ei bine, nici măcar nu mai ţineam minte când făcuserăm ultima dată dragoste.
- Drăguţ din partea ta! am spus, pe un ton pe care îl foloseam de obicei în relaţiile cu colegii de serviciu.
Am auzit semnalul sonor ce anunţa un e-mail nou şi m-am întors spre computer.
- Oh, a spus el, ai termen de predare?
- Nu, am răspuns. Adică, da, de fapt, oarecum. Frank m-a pus să alerg după copite de cai morţi în legătură cu un subiect şi cred că încep în sfârşit să avansez puţin către o abordare care merită documentare.
Ethan s-a ridicat brusc.
- Ei bine, nu te mai reţin atunci. Presupun că ne vedem diseară la gală?
-Gală?
- Doar n-ai uitat, nu?
- îmi pare rău! am spus, confuză. Dar cred că da.
Ethan s-a încruntat.
- Gala Ronald McDonald House Charities, a menţionat el. Cea prezidată de părinţii mei? în seara asta, bunicului meu i se va decerna Premiul pentru Realizări de o Viaţă. A oftat. Claire, ştiai de gala asta de câteva luni.
Intr-adevăr, ştiusem de câteva luni. Vag. îmi amin-team discuţii despre eveniment şi, în special, agitaţia mamei lui Ethan, Glenda, legată de faptul că trebuia să îmi găsesc o rochie potrivită pentru acea ocazie, ele-gantă şi lungă până la pământ. Eu nu port rochii până

la pământ, dar protestele mele sfioase nu-i făcuseră faţă mamei lui Ethan.
- Oh, da, am spus eu pierdută.
-Ţi-ai găsit o rochie?
-Nu, am răspuns.
- Poţi să porţi ceva din garderoba personală?
„Cât de insensibil era, mai ales după toate cele prin câte trecusem!“
- Ştii că nu-mi mai vine nici o rochie din şifonier! am spus eu, puţin mai tare decât anticipasem. Am coborât privirea spre picioarele mele şi mi-am înfipt degetele în covor. îmi părea rău că mă răstisem la el. în fond, doar încerca să mă ajute. îmi pare rău! am spus. Mama ta o să mă urască fiindcă am uitat.
Ethan şi-a încrucişat braţele.
- Claire, nu o să te urască.
-Nu-ţi face griji, am spus, pufnind mai tare decât intenţionasem. Voi fi acolo. Şi nu într-o pungă de hârtie. Trec pe la Nordstrom în drum spre casă.
Ethan m-a privit cu tandreţe pentru o clipă.
- Claire, a început el încet, m-am tot gândit, şi...
M-am îndreptat de spate pe scaun.
-Ce e?
-Nimic, a răspuns el, vocea lui recăpătând rapid tonul oficial pe care comunicam de regulă la serviciu. Nu e nimic.
Mi-a oferit un surâs forţat înainte de a ieşi pe uşă.
Mi-am petrecut dimineaţa documentându-mă şi, în scurt timp, mi-am dat seama că nu era tocmai uşor să identifici un băieţel dispărut în 1933. Dispecera care mi-a răspuns la telefonul secţiei de poliţie mi-a spus asta foarte răspicat.
- Pe cine anume căutaţi?
- Un băieţel, am spus. A dispărut în mai 1933. Din câte ştiu, nu a mai fost găsit niciodată.
- Doamnă, a spus femeia, mestecând zgomotos gumă, ce anume vreţi să fac? Aţi sunat pentru a raporta o dispariţie?
îmi puteam imagina expresia exasperată de pe faţa ei.

- Nu, nu, am spus. Speram doar că puteţi verifica în evidenţele dumneavoastră dacă există un Daniel sau Vera Ray. Lucrez la un reportaj, pentru ziar.
Femeia a oftat, vădit neimpresionată.
-Evidenţele mele nu acoperă o perioadă atât de lungă.
- Oh, am spus, afundându-mă înapoi în scaun.
-Fiţi atentă! a spus femeia în cele din urmă, după un lung moment de tăcere. Dacă sunteţi dispusă să fa-ceţi ceva efort, veniţi până la sediu. Pot să vă conduc la arhivele noastre şi n-aveţi decât să aruncaţi o privire prin ele. Aveţi legitimaţie de presă, nu? Sunteţi de la un ziar?
- Da, am spus. The Seattle Herald.
- In regulă, a răspuns ea. Doar să nu puneţi departamentul nostru într-o lumină proastă în articolul dumneavoastră. Şeful urăşte asta.
- Mă voi strădui, am spus, închizând telefonul şi în-linzându-mă în acelaşi timp după palton.
-Sunt surprins că aţi ajuns până aici, mi-a spus un ofiţer de poliţie de grad inferior. M-a însoţit pe cori-dorul lung ce ducea la arhivele de la subsol, unde se aflau evidenţele poliţiei din deceniile trecute. Meteo-rologii prognozează încă cel puţin cinci centimetri în după-amiaza asta.
Am arătat spre cizmele mele, încă acoperite de zăpadă, şi am zâmbit.
-A fost cât pe ce să nu ajung.
Ofiţerul a zâmbit.
- în cazul ăsta, presupun că aveţi un articol destul de important?
Am dat din cap.
- Da. Cel puţin aşa cred.
- E atât de ciudată furtuna asta, a continuat el. Unul dintre ofiţeri a primit telefon de la mama lui. Femeia locuieşte aici, în oraş, şi susţine că o furtună exact ca asta a lovit Seattle-ul în mai, în anii treizeci.
- Ştiu, am spus.
- Oh, aveţi vreo rudă care şi-a amintit?

-Nu, am răspuns. Dar scriu despre un băieţel care a dispărut în ziua acelei furtuni de zăpadă.

-Am şi eu trei băieţi, a spus el. De cinci, trei şi un an. A clătinat din cap cu regret. Nu-mi pot imagina cum e să pierzi un copil. Dar cum ar afecta-o pe soţia mea, asta e ceea ce mă îngrijorează cel mai tare. Nu ar reuşi niciodată să treacă peste aşa ceva, de asta sunt sigur.
Am dat din cap.
-Nici o mamă nu ar trebui să-şi piardă vreodată co-pilul, am spus, cu privirea aţintită asupra uşii din faţa noastră. Cred că de asta e atât de important subiectul ăsta pentru mine. Din câte îmi dau seama, băieţelul ăsta nu şi-a mai revăzut niciodată mama. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat.
Am intrat într-o încăpere întunecată, iar ofiţerul a aprins lumina. Becuri fluorescente au început să pâlpâ- j ie şi să şuiere deasupra capetelor noastre.
-        In ce an a fost răpit?
Ecoul vocii sale răsuna între pereţii gri de beton.
Mi-am scos carneţelul din poşetă, aruncând rapid o privire peste notiţe.
-        O mie nouă sute treizeci şi trei.
-        Pe aici, a spus el. Criminalistica e pe culoarul ăsta, toate celelalte se găsesc acolo, lângă perete.
Criminalistica.
M-am uitat la rafturile înţesate de cutii, încercând să nu îmi imaginez obiectele sinistre pe care le-ar fi putut conţine acestea. „Haine mânjite de sânge. Arme ale crimei. Oase.“ M-am cutremurat.
-        Mulţumesc, am spus, îndreptându-mă spre un raft etichetat’PERSOANE DISPĂRUTE.
-        Eu voi fi puţin mai încolo, în hol, dacă aveţi nevoie de ceva, mi-a spus ofiţerul, întorcându-se spre uşă. Dar o clipă mai târziu m-a privit din nou. Sunteţi o persoană bună la suflet dacă încercaţi să îl găsiţi pe puştiul ăla.
Am ridicat din umeri.
-        Doar îmi fac meseria.
Cu ajutorul unei scări din apropiere, am dat jos de pe raft câteva cutii şi am luat la mână dosarele din ele până am ajuns la secţiunea R. Am căutat atent aici, fără nici

un rezultat însă, şi am coborât dezamăgită de pe scară. Cum a putut să dispară pur şi simplu fără nici o urmă?
Am privit raftul de sus. îmi scăpase ceva? Am urcat din nou pe scară, scrutând raftul în căutarea unei cutii importante. Am clătinat din cap. Erau toate în ordine alfabetică, şi o singură cutie pentru litera R. Dacă vreu-na dintre ele fusese etichetată greşit? Am deschis urmă-toarea cutie, etichetată S. Nimic. Apoi am încercat cutia care avea un Q pe ea. Tocmai în fundul acesteia, aş-teptau două dosare R. Probabil fuseseră arhivate greşit. L-am scos pe primul, l-am citit, apoi l-am pus deoparte. I)ar degetele mi-au încremenit când, în cel de-al doilea dosar, am dat peste numele micuţului Daniel Ray scris la maşină.
Vera Ray, din Seattle, raportează că fiul ei, Daniel Ray, a dispărut. A fost văzut ultima dată în locuinţa de pe Fifth Avenue 4395, ap. 2. Se bănuieşte că a fugit de acasă.
Cum au ajuns atât de rapid la concluzia că a fugit de acasă? Copiii de trei ani nu fug de acasă. Era încă un copilaş. Negreşit, trebuia să existe o altă explicaţie.
Am notat adresa, apoi am răsfoit dosarul, nerăbdă-toare să găsesc şi alte informaţii, dar, după o oră, nu a mai apărut nimic. M-am întors în hol, de unde ofiţerul in-a condus la etaj.
-Aţi găsit ceva? m-a întrebat.
- Mda, am răspuns, privind dincolo de uşi strada în-zăpezită. O adresă.
Nu puteam decât să îmi imaginez ce m-ar fi putut aştepta acolo.
Am ajuns înapoi la birou la ora două, sperând să îmi iau Iaptopul şi să dau câteva telefoane înainte de a vizita fosta locuinţă a lui Daniel şi a Verei Ray. N-am apucat să-mi las jos geanta, că aproape m-am ciocnit de C 'assandra.
-Oh, bună! a zis ea, stând în pragul de la separeul meu.

Purta o bluză de mătase, iar dantela maioului ei ne- gru se iţea de după un nasture descheiat.
- Bună! am răspuns la salut, nedumerită de pre-zenţa ei acolo, dar, mai mult decât atât, de faptul că arăta

întotdeauna impecabil, afişând pe chip un aer de prospeţime.

Eu aruncasem mai devreme o privire în oglinda din baie şi mi se tăiase răsuflarea observând umbrele întu-necate de sub ochi.

- Eu şi Ethan tocmai ne-am întors de la prânz, de la Giancarlo, şi ţi-am adus ceva de mâncare, a spus ea.

„Eu şi Ethan."

Am privit ţintă la punguţa de hârtie maro ce-i atârna din mâna cu manichiură îngrijită.

Cassandra a pus punga pe biroul meu, apoi a obser-vat vaza cu lalelele de la Ethan.

-Oh, nu-i aşa că sunt superbe? Am trecut pe lângă ele în piaţă şi i-am spus lui Ethan că trebuie neapărat să ţi le cumpere.

M-am întristat. „Deci, florile au fost ideea ei."

- Uneori, bărbaţii au nevoie doar de puţină încuraja-re, a spus ea, răsucindu-şi în jurul degetului o şuviţă din părul lung. Ei bine, ne vedem diseară, nu? La gală?

- Aşa-i, am spus absentă. Ne vedem diseară.

-Claire, mi-a spus ea, întorcându-se din nou spre mine. Chiar ar trebui să încerci pilaful ăla cu sparan-ghel. A fost fantastic.

Am dat din cap fără a mă întoarce spre ea, aruncând punga în coşul de gunoi de sub biroul meu imediat ce i-am auzit paşii îndepărtându-se.

Aveam la dispoziţie două ore înainte de a mă îmbrăcă pentru gală, aşa că am ieşit în grabă şi am căutat un taxi. I-am turuit şoferului adresa, întrebându-mă ce aveam să găsesc odată ajunsă acolo. O veche clădire de apartamente? Poate, dacă aveam noroc, puteam să dau peste vreun locatar în vârstă, care să îşi aducă aminte de furtună - sau poate chiar de micul Daniel.

Taxiul a oprit brusc, iar eu am fost prea preocupată să scotocesc prin geantă după o bancnotă de zece dolari,

pentru a observa unde ne aflam, până m-am întins spre mânerul portierei şi am ridicat privirea.

-îmi cer scuze, am spus, confuză, zgâindu-mă pe geam la Cafe Lavanto şi la marchiza verde a cafenelei acoperită cu un strat subţire de zăpadă. Probabil v-am dat o adresă greşită. Imposibil să fie aici.
- Patruzeci şi trei nouăzeci şi cinci Fifth Avenue, nu? a spus el, ridicând ochii spre plăcuţa cu adresă de pe geamul cafenelei.
M-am uitat în carneţelul meu, clătinând din cap.
- Ei bine, în tot cazul, aşa mi-am notat. ^
Am plătit cursa şi am păşit pe trotuar. în contact cu aerul îngheţat, respiraţia mi s-a transformat imediat în abur. Cafeneaua era cufundată în linişte, înăuntru fiind un singur client care şedea pe un scaun tapiţat, lângă şemineu. Pe Dominic l-am găsit la bar. A şters tejgheaua eu un prosop, apoi şi l-a aruncat pe umăr.
-Poftă de ciocolată fierbinte la sfârşitul după-amie- zii?
Am clătinat din cap.
- Dacă ţi-aş spune, nu m-ai crede în ruptul capului.
- Pune-mă la încercare.
Am scos dosarul din geantă şi l-am pus pe tejghea, deschizându-l la fotocopia unui extras din ziar din 1933, in care apărea şi chipul obsedant al lui Daniel Ray intr-o imagine alb-negru neclară.
- Băieţelul ăsta, am zis eu. A locuit cândva aici.
-Aici?
M-am uitat spre tavan, imaginându-mi compartimen- larea clădirii la etaj.
-Ei bine, la etaj, probabil. Apartamentele trebuie să fi fost construite la începutul secolului trecut, poate chiar mai de mult.
- Posibil, a spus Dominic, uitându-se mai atent la fragmentul de articol. Etajele de deasupra mansardei sunt goale, folosite doar pentru depozitare, dar cred că au lost apartamente la un moment dat. Majoritatea clădirilor de pe strada asta au fost vechi case cu apartamente ieftine de închiriat. Aproape toate au fost transformate

în spaţii pentru birouri sau în apartamente de lux. S-a uitat admirativ prin cafenea. Nu aş putea să vând vreo- dată clădirea asta.
Am zâmbit.
- Eşti un om deosebit, să ştii!
M-a privit nedumerit.
- De ce?
- Chiar iubeşti locul ăsta, nu-i aşa?
- Da, a răspuns el simplu. M-a salvat, oarecum. Am venit să lucrez aici când credeam că pierdusem totul, când nu ştiam încotro s-o apuc. Iar acum sunt proprie-tarul cafenelei. Mă simt destul de norocos.
Am zâmbit, indicând către uşa care dădea spre etajul superior.
- Podul despre care mi-ai vorbit ieri, i-am amintit. îmi permiţi, te rog, să arunc o privire? Mă întreb dacă nu cumva ăla a fost apartamentul în care a locuit Daniel cu mama sa.
- Bineînţeles, a răspuns el, conducându-mă prin hol până la un mic şir de trepte, mult prea înguste pentru a satisface actualele norme de construcţie.
Am dat din cap, urcând după el în timp ce treptele scârţâiau sub picioarele mele, şi am ajuns în ceea ce ar fi putut fi o mică sufragerie cu zeci de ani în urmă. Aceasta dădea spre o bucătărie înghesuită, rudimentară, aflată în ruină. Dulapurile sidefii aveau un aer obosit, iar chiuveta din porţelan era străbătută de crăpături în toate direcţiile şi îngălbenită de atâţia ani de utilizare, cu pete de rugină lângă scurgere.
Am zărit o altă scară micuţă în dreapta. M-am uitat la Dominic.
- Acolo sus ce e?
- Doar o cămăruţă, a spus el. Mai bine-zis, un pod. Acolo păstrăm cutiile cu hârţogării. S-ar putea să fi fost cândva un dormitor, cred.
- Te deranjează dacă arunc o privire?
-Nicidecum, a spus el.
Scările păreau să se arcuiască la fiecare pas, şi am simţit mâna lui Dominic pe spatele meu, sprijinindu-mă chiar înainte de a fi cât pe ce să alunec pe penultima

treaptă. De când fusesem în spital, aveam un echilibru precar, iar această deficienţă mă făcea uneori să mă simt ca o bătrânică.
- Mulţumesc, am spus cu o uşoară iritare.
Am intrat în încăpere şi mi-am încrucişat braţele pentru a mă încălzi.
- Scuze! a zis Dominic. Etajul ăsta nu îl încălzesc. în perioada asta, trebuie să economisesc bani de pe unde pot. în plus, vechiul proprietar a montat şipci de perete, şi se consumă foarte multă energie.
M-am apropiat de o fereastră veche, simplă, care dădea spre o alee şi spre ciotul unui copac mare, aflat chiar sub ea, apoi m-am întors spre Dominic şi am in-spirat adânc.
- Ţi se întâmplă vreodată ca un loc să îţi stârnească o emoţie? O anumită vibraţie?
El a dat din cap.
-Sincer să fiu, a spus el, încăperea asta mi-a dat întotdeauna fiori.
M-am uitat atent la pereţi, cu straturile de vopsea scorojită şi rămăşiţele de tapet vechi de zeci de ani.
-Aproape că poţi să o simţi, am spus.
- Ce să simţi?
Am scos din nou din dosar tăietura de ziar şi mi-am aţintit privirea asupra băieţelului de pe pagină.
-Aproape că poţi simţi tristeţea. Aici s-a întâmplat ceva rău.
El a dat din cap.
-Tu ce crezi că s-a întâmplat?
Am arătat spre pagina pe care o ţineam în mână.
- Cred că băieţelul ăsta a fost răpit de aici în 1933.
- A fost găsit vreodată?
-Nu, am răspuns. Cel puţin, din câte îmi pot da seama eu.
Dominic a zâmbit.
- Şi tu, Sherlock, ai de gând să îl găseşti?
- Ei bine, am replicat, măcar am de gând să aflu ce s-a întâmplat cu el. M-am uitat la ceas. Patru jumătate. Gala! aproape am ţipat. Am la dispoziţie o oră să îmi

cumpăr o rochie şi să ajung undeva unde e foarte important să fiu prezentă.
- Am cunoscut o mulţime de femei, a spus el cu un surâs, dar nu am întâlnit nici una care să meargă la cumpărături şi să se îmbrace în mai puţin de o oră.
Agitată, am îndesat dosarul la loc în geantă.
- Ei bine, eu nu sunt o femeie obişnuită.
- Pot să te ajut? m-a întrebat când am ajuns înapoi la parter.
-Să mă ajuţi? Dacă nu cumva poţi să îmi coşi o rochie, mă...
-Te conduc, mi-a spus el, întinzându-mi o cască de motociclist. Pune-ţi asta! închid mai devreme azi. Pot să te duc la Nordstrom mai rapid decât un taxi.
- Pe zăpadă?
-Ai încredere în mine, mi-a spus el, punându-şi pe cap o altă cască. Am mers cu motocicleta şi în condiţii mai rele. în plus, au pus deja nisip pe străzi. Vom fi în siguranţă.
- In regulă, am spus eu ezitant, ieşind după el pe uşa din spate.
Chiar şi la viteză mică, vântul îmi şuiera prin palton şi, instinctiv, mi-am încolăcit braţele mai strâns în jurul lui Dominic.
-Ţi-e prea frig? m-a întrebat, ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul făcut de motorul motocicletei, care urla şi bubuia atât de zgomotos, încât îi făcea pe copii să-şi ridice ochii, speriaţi, de la oamenii lor de zăpadă de pe trotuare.
-Sunt bine, i-am răspuns. Deşi nu i-am împărtăşit adevăratele mele gânduri. „Dacă m-ar vedea Ethan? Ce ar spune? De când îmi permit eu, femeie căsătorită, să urc pe o motocicletă cu un bărbat pe care abia dacă-l cunosc? Pe de altă parte, lui cine i-a dat voie să tot iasă la masă cu fosta iubită? Suntem chit.“
Dominic a intrat cu motocicleta intr-un loc de par-care din faţa magazinului Nordstrom, şi am coborât amândoi, legând căştile deasupra scaunelor cu o coardă de sărituri.

-Ţi-ar prinde bine şi o a doua părere?
Am zâmbit.

-Serios? Chiar ai fi dispus să mă însoţeşti la cum-părături de haine? Cred că soţul meu şi-ar scoate mai degrabă ochii decât să facă aşa ceva.
-Am patru surori, mi-a răspuns el. Sunt capabil să mă descurc la Nordstrom.
Am aruncat o privire la exponatele din vitrină, unde era un manechin într-o rochie de ocazie argintie, şi am simţit în inimă o tresărire de teamă. „De ce mi-e atât de greu să fac asta? E doar o sesiune de cumpărături, ce naiba. De ce ideea de a proba o rochie îmi provoacă o asemenea anxietate?11 M-am uitat în ochii blânzi ai lui Dominic şi m-am bucurat că era acolo. Ba chiar, îmi doream să fie acolo.
- Da, am răspuns, întorcându-i zâmbetul. Mi-ar plăcea să mă ajuţi. îmi lipseşte cu desăvârşire simţul modei, ca să nu mai spun că soacra mea mă va critica aspru dacă nu îmi găsesc o ţinută adecvată.
- Bazează-te pe mine! m-a încurajat el, deschizându-mi politicos uşa.
Am urcat împreună pe scările rulante până la raionul cu rochii de la etajul doi şi am examinat atent stativele, căutând o rochie de seară potrivită.
-Ce zici de asta? m-a întrebat Dominic, ridicând o rochie neagră, cu paiete, lungă până în pământ.
- E prea mulată, am răspuns, clătinând dezaprobator din cap. Aş arăta ca un cârnat în ea.
El şi-a concentrat din nou eforturile şi a scos, de pe un suport din apropiere, o rochie de seară albastră.
- Asta, a spus el, e foarte frumoasă.
Am dat din cap.
- într-adevăr.
- Albastru e culoarea ta preferată.
Am scos la vedere brăţara pe care o purtam. Lănţişo-rul de aur cu cele trei safire albastre scânteia în luminile magazinului. Ethan mi-o făcuse cadou când împlinisem treizeci de ani. Nu aveam să uit niciodată cum radiase de mândrie când mi-o prinsese la încheietura mâinii.

- Se potrivesc perfect, a spus Dominic. Hai, du-te so probezi!

Am luat umeraşul şi am pornit repede spre cabina de probă. Am aruncat un ochi în oglindă la trupul meu gol înainte ca rochia să-mi alunece peste cap. Mi-am mutat repede privirea. „Dumnezeule, cum de am uitat? Azi e 3 mai. Aniversarea întregii poveşti. “
Am simţit un impuls brusc de a mă îmbrăca la loc cu hainele mele, de a o zbughi din cabina de probă şi de a fugi fără să mă opresc până ajungeam în siguranţă în apartamentul meu. M-aş fi ghemuit în pat. Un somnifer mi-ar fi putut amorţi durerea. Mai aveam câteva în cutia cumpărată pe reţetă din dulapul meu de medicamente. M-au ajutat întotdeauna, pentru o vreme. Dar safirele de la încheietura mâinii mele au scânteiat din nou, nestematele reflectându-şi strălucirea în lacrimile mele. M-am gândit la Ethan şi la promisiunea pe care i-o făcusem. Am tras în sus fermoarul rochiei, netezind-o pe unde făcea câteva încreţituri, pe laterale. „Pot face asta.“
Mai că nu am recunoscut-o pe femeia care mă fixa din oglindă, poate fiindcă în ultimul an purtasem nu-mai haine lălâi şi mohorâte. Aproape uitasem că aveam siluetă. Am deschis uşa cabinei de probă şi am ieşit.
-Arăţi… fenomenal! a spus Dominic, care aştepta răbdător pe hol. Asta e!
- Ar fi bine, pentru că trebuie să ajung la Hotel Olym-pic în cincisprezece minute.
-Rămâi îmbrăcată cu ea, mi-a propus el. Ii taie etichetele la casă.
Am zâmbit, arătând spre cizmele mele cafenii.
- Cred că ar fi bine să-mi iau şi o pereche de pantofi.
- Da, a aprobat el, zâmbind.
Mi-am luat rămas-bun de la Dominic şi am luat un taxi până la Hotel Olympic, unde l-am găsit pe Ethan aşteptându-mă în holul de la intrare, învârtindu-se agi-tat. Deasupra capetelor noastre se legăna un candelabru de epocă cu o lucrătură complicată. Am desluşit instant expresia de pe chipul lui: iritare.

- Iată-te! a spus el, uitându-se la ceas. îţi dai seama că ai întârziat o jumătate de oră?

-	Şi eu mă bucur să te văd, am replicat cu sarcasm, trecându-mi mâna peste marginea rochiei pentru a mă asigura că fuseseră tăiate etichetele.
Ethan s-a încruntat.
-	De ce trebuie să fii atât de...
Mi-am încrucişat braţele.
-Atât de cum?
-Atât de defensivă, a spus el. Atât de furioasă tot timpul.
Am oftat.
-	Claire, a continuat el, am avut o zi lungă. Putem să intrăm şi să luăm loc? Putem să ne prefacem că ne înţelegem? Doar în seara asta?
Am simţit un nod în gât.
-	Nu-ţi aminteşti, aşa-i?
-	Ce anume?
-Azi, am zis, uitându-mă în ochii lui. Nu-ţi aminteşti ce zi e azi.
El s-a uitat spre sala de bal, apoi din nou la mine, enervat.
-	Nu ştiu la ce te referi, dar dacă nu mergem înăuntru, o să ratăm...
-	Exact acum un an..., aproape că am şoptit, amintirea fiind prea sacră pentru a îngădui să ajungă la urechile oricărui străin aflat în trecere pe acolo.
Chipul lui s-a schimbat atunci. Rigiditatea i s-a atenuat. A făcut un pas spre mine.
-	Oh, scumpo, îmi pare atât de rău! A pus mâna pe spatele meu. Nu-mi vine să cred că am uitat.
-	Ei bine, am spus, ştergându-mi o lacrimă, poate ai fost prea ocupat să o scoţi la prânz pe Cassandra.
Ethan a încremenit.
-	Claire, nu fi ridicolă! Hai să mergem înăuntru şi să ne aşezăm! Putem vorbi mai târziu.
Detestam tonul vocii lui, la fel de mult cum îl detes-tam pe al meu. Rece. Lipsit de orice emoţie. „Cine sunt aceşti doi oameni ţâfnoşi în care ne-am transformat?11 M-am uitat la pantofii negri cu toc pe care Dominic mă

ajutase să îi aleg cu doar câteva minute în urmă, apoi am ridicat din nou ochii spre Ethan. „Ce-ar fi dacă l-aş

îmbrăţişa pur şi simplu? M-ar strânge în braţe aşa cum obişnuia?11 M-am lăsat cuprinsă de un val de tristeţe.
-Tu mă învinovăţeşti pe mine, am spus eu în şoaptă. Pentru ceea ce s-a întâmplat. „Gata, am spus-o."
- Ei, haide, Claire! Doar nu vorbeşti serios.
-Nu te preface că nu ai resentimente faţă de mine, am continuat eu. Ştiu, tu crezi că a fost vina mea. Citesc asta în ochii tăi absolut de fiecare dată când te privesc.
- Claire, a spus Ethan, nu e corect.
- Ei bine, nu negi.
Ethan s-a uitat la picioarele lui.
- Eu...
Am ridicat amândoi ochii când am auzit paşi în spatele nostru.
- Oh, aici erai, Ethan, a spus Cassandra, ţinând două pahare cu şampanie. Rochia cu paiete aurii îi stătea strâns pe corp, scoţându-i în evidenţă formele într-un fel în care nici o rochie nu ar fi avut acest efect asupra mea. Totul e în regulă? a întrebat ea. Mama ta m-a rugat să încerc să te găsesc. Bunicul tău se pregăteşte să urce pe scenă.
Ethan a dat din cap.
-Mulţumesc, Cassandra, eu...
- Eu tocmai plecam, am spus, smulgându-mi brăţara în timp ce ieşeam din nou în stradă.
Am făcut semn la un taxi ce se apropia şi am urcat pe bancheta din spate, întorcându-mi rapid faţa de la geam. Nu-i puteam lăsa să îmi vadă lacrimile.

capitolul 7

VERA

Charles.
Nu îmi era deloc greu să îmi amintesc chipul lui, chiar dacă trecuseră patru ani de când văzusem ultima

dată acei ochi blânzi, acea bărbie puternică, zâmbetul care mă fermecase într-o clipă.
A fost cât pe ce să ratez întâlnirea cu el. De fapt, nici nu ar fi trebuit să îl întâlnesc vreodată. Charles era prea bun pentru mine. Făcea parte din înalta societate. Toată lumea ştia acest lucru. Toată lumea, poate, în afară de el.

Provenea dintr-o familie bogată şi privilegiată şi ar fi fost o partidă prea bună pentru o fată din zona săracă a oraşului, fiica unui pescar. însă Caroline m-a convins să o însoţesc în noaptea aceea la inaugurarea celui mai luxos hotel din câte existaseră vreodată în Seattle, iar acolo, dincolo de uşile duble elegante, stătea el, în grandiosul foaier al hotelului, sub candelabrul de cristal, fumând, în mijlocul forfotei de servitori care purtau pe sus tăvi grele, pline cu aperitive. O mulţime de femei frumoase mişunau prin faţa ochilor săi, dichisite, buclate şi fardate. Şi, totuşi, dintr-un motiv încă de neînţeles pentru mine, el nu avea ochi decât pentru mine.
- Haide! a şoptit Caroline.
Am evitat privirea lui, simţindu-mă stingherită.
- Hai să ne furişăm înăuntru!
M-am încruntat.
- Ştii că o singură privire e de ajuns, şi vom fi date afară în şuturi.
- Prostii! a spus ea. Uită-te cum arăţi în rochia asta superbă.
Intr-adevăr, purtam cele mai bune haine ale noastre, iar, la prima vedere, rochiile noastre lucrate manual, absolut în pas cu moda vremii, ar fi putut fi confundate cu o creaţie Chanel, însă, la o privire mai atentă, adevărul ar fi ieşit la iveală: eram două tinere sărmane, de nouăsprezece ani, cărora le bătea vântul prin buzunare.
Am oftat.
- în regulă, m-am învoit în cele din urmă. Câtă vreme crezi că nu intrăm în nici un bucluc.
-Fireşte că nu, a spus ea puţin prea încrezătoare, întinzându-se să mă ia de mână şi trăgându-mă spre intrare.
Un portar ne-a privit bănuitor.

-Voi cine sunteţi?
-Eu sunt domnişoara Ella Wentworth, iar ea este verişoara mea debutantă, Gilda, din Atlanta, a spus Caroline.

Eu am fluturat din gene, intrând în rol şi încercând să îmi înăbuş un hohot de râs. Chiar trebuia să foloseas-că cuvântul „debutantă11?
Bărbatul a aruncat o privire în caietul lui.
- Din păcate, nu vă găsesc pe listă, a spus el.
- Oh, ce păcat! a gângurit Caroline. Taţi se va supăra foarte tare să afle asta. Ştiţi cine e tatăl meu, nu-i aşa?
Bărbatul a clătinat din cap.
- Alexander Wentworth, a spus ea. De la Wentworth Imobiliare. Caroline s-a uitat în sus la clădirea înaltă. A investit atât de mult în proprietatea asta. Păcat că lista de invitaţi nu a fost făcută cum trebuie! A oftat, trăgând de lănţişorul de aur de la gât. Va trebui să vorbesc cu tati despre asta.
- Staţi, staţi! s-a bâlbâit bărbatul. Sunt sigur că e doar o neînţelegere. Vă rog să intraţi, domnişoară Wen-tworth! Şi transmiteţi-i tatălui dumneavoastră sincerele noastre scuze.
- Aşa voi face, a spus Caroline, dând din cap cu un aer regal în timp ce străbateam holul de la intrare, pen-tru a ajunge în mijlocul petrecerii scânteietoare. A şter-pelit un pahar cu punci de pe tava unui chelner şi mi l-a dat înainte de a mai lua unul şi pentru ea. Aşa se procedează, mi-a spus ea, sorbind din pahar.
- Caroline, am şoptit eu, nu eşti în toate minţile.
Ea a chicotit de după pahar.
- Ei, haide, distrează-te puţin!
Am dat din cap.
- Cred că ar trebui să plecăm.
Ea m-a privit şi a izbucnit în râs, dându-şi capul pe spate.
- Şi să ratăm cea mai tare petrecere a sezonului? Nu prea cred.
Le-am privit pe femeile din jurul nostru, în hainele luxoase pe care le purtau. îmi doream să fi cusut încă

o tivitură în jurul marginii rochiei mele. Părea prea sim-plă în acea mare de satin şi dantelă.
- N-avem ce căuta aici, i-am şoptit eu.

- Ba sigur că da, a spus ea, deloc afectată de nesigu-ranţa mea. Ia uite acolo! A arătat spre doi bărbaţi care stăteau în picioare chiar în faţa noastră, iar eu l-am vă-zut din nou pe bărbatul care mă privise cu doar câteva clipe în urmă. El mi-a adresat un zâmbet seducător, iar eu i-am întors repede spatele. Mergem să vorbim cu ei? a continuat ea, aranjându-şi cu mâna o buclă, intr-un gest de cochetărie.
- Caroline! Am tras-o de braţ şi am târât-o în camera din stânga noastră, unde oamenii erau strânşi în jurul unui pian cu coadă. Ce te-a apucat?
Ea a surâs.
-Hai numai să ne distrăm puţin! în plus, mă cam tentează ideea de a-mi petrece seara în compania unor bărbaţi bogaţi.
Am clătinat din cap.
- N-o să stau aici să...
M-am oprit când am simţit o bătaie pe umăr şi i-am descoperit pe cei doi bărbaţi din foaier.
Cel în costum gri a zâmbit.
-Nu o să stai aici să... ? Continuă, te rog.
Am roşit.
-O, nimic, am îngăimat, aruncându-i lui Caroline o privire panicată, însă ochii ei fuseseră deja răpiţi de prietenul bărbatului.
- Eu sunt Charles, a spus bărbatul mai înalt, întin-zându-mi mâna. I-am luat-o respectuoasă, dar am con-statat că, odată ce palmele ni s-au atins, nu mai voiam să-i dau drumul. Tu eşti?
- Vera, am răspuns, ferindu-mi privirea pentru a nu fi hipnotizată de ochii lui. Vera Ray.
El a arătat spre două fotolii cu rezemători laterale, instalate în dreapta noastră, lângă un şemineu în care focul trosnea.
- Vrei să ne aşezăm?

M-am uitat la Caroline pentru a-i cere aprobarea, dar ea era prea captivată de conversaţia cu prietenul lui Charles pentru a mă observa.

- Desigur, am răspuns eu agitată.
Nu avusesem legături până atunci decât cu bărbaţi din clasa muncitoare. Costumul acestui bărbat şi mâini- le lui impecabile îmi arătau că făcea parte dintr-o clasă socială complet diferită. Mi-era teamă că, la o privire mai atentă, avea să-şi dea seama că nu fac parte din acea lume. M-am bucurat că încăperea era slab luminată, astfel încât să nu fie vizibile rochia mea ponosită şi pantofii scâlciaţi.
- Ce mai petrecere! a spus el, rotindu-şi privirea prin încăpere.
-Intr-adevăr, am răspuns, încleştându-mi mâna pe poşetă.
El m-a privit atent o clipă înfiorător de lungă.
- Ştii, mi-a zis, nu cred că te-am mai văzut până acum. Nu ai fost la evenimentul de luna trecută de la muzeul de artă, nu-i aşa?
- Nu, am răspuns neliniştită.
Charles părea mulţumit.
- Ei bine, n-ai pierdut mare lucru. A fost foarte plic- tisitor. Sa aplecat mai aproape de mine. Poţi să ţii un secret?
Am dat din cap cu şovăială.
-Urăsc recepţiile astea. Tatăl meu a insistat să vin.
-Prietena mea a insistat să vin, am spus cu un zâmbet.
Charles şi-a cuprins bărbia în mână şi a zâmbit.
- Ei, nu-i aşa că suntem la fel?
Obrajii mi s-au înfierbântat.
El şi-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe frunte.
- Adevărul este că aş prefera să fiu oriunde altundeva decât aici. A arătat spre un bărbat cam de aceeaşi vârstă cu el, care ştergea o masă ceva mai departe. îl invidiez.
M-am uitat la el nedumerită.
- De ce?
- Pentru că el e liber, a spus Charles în mod firesc.

- Şi tu nu eşti?
Charles a tras de gulerul cămăşii lui scrobite ca de o cătuşă.
- Nu chiar. Eu am de jucat un rol. Domnul Charles Kensington al doilea.

- Ei bine, am spus eu, cu tot respectul, o grămadă de oameni ar ucide pentru a fi în locul tău.
- Şi în scurt timp şi-ar da seama că nu este chiar atât de grozav pe cât pare. A oftat. Aş prefera să fiu fermier.
-Tu? Fermier?
Ochii i s-au luminat.
- Aş cultiva porumb, ca să mă pot pierde în el. Ştiai că în California se cultivă labirinturi din porumb - tul-pini înalte cât mine se întind cât vezi cu ochii?
Am clătinat din cap.
- Ei bine, asta aş face eu, a spus el, dacă mi-aş putea alege o altă viaţă. Şi tu? O scânteie de sinceritate răzbatea din ochii lui. Tu eşti fericită?
Mi-am netezit stânjenită rochia. „Oare vede prin mine? îşi dă seama că nu fac parte din lumea asta?“
- De ce nu aş fi? am spus eu, pe un ton oarecum mai defensiv decât intenţionasem.
O orchestră a început să interpreteze o muzică lentă, iar câteva cupluri s-au ridicat de pe scaune şi au pornit spre ringul de dans. Charles m-a privit sfios.
- Hai să dansăm!
Inima a început să-mi bată nebuneşte. „Să dansez? Eu?“AAm clătinat din cap.
- îmi pare rău, mă tem că nu.
- Oh! a răspuns Charles ofensat. Promit că nu muşc.
M-am uitat în altă parte, încercând să scornesc o scuză.
-Nu, nu, doar că, ei bine...
-Spune-mi, m-a rugat el tandru. De ce ţi-e frică? Nu, lasă-mă să ghicesc. Eşti logodită?
Şi-a dus mâna la inimă cu un gest dramatic, ca şi cum Cupidon tocmai l-ar fi săgetat prin reverul sacoului de la costum.

-Nu, am spus, zâmbind fără să vreau. Doar că eu... nu pot.
- Ce anume nu poţi?
-Nu ştiu să dansez, am şoptit.
Charles părea amuzat.
-O, asta era? S-a întins după mâna mea. Haide! Te voi învăţa eu.

Inima îmi bubuia în piept când m-a condus pe ringul de dans făcut din parchet proaspăt ceruit. M-am uitat la cuplurile care se mişcau graţios şi elegant în jurul nostru. îmi plăcea să dansez pe muzică jazz, dar asta? Nu mă simţeam deloc în largul meu.
Charles a pus mâna stângă pe umărul meu şi mi-a luat mâna dreaptă într-a lui, apropiindu-mă atât de mult de el, încât îi simţeam căldura trupului radiind de sub sacou.
-Ăsta e un vals, mi-a zis el. E uşor. Doar urmează-mă!
După câteva minute, am învăţat pasul şi l-am urmat pe Charles într-un tur în jurul ringului de dans. Precizia cu care mă conducea compensa stângăcia mea de dansatoare.
-Ai un talent înnăscut, mi-a zis el, zâmbindu-mi cu ochii lui verzi şi calzi.
Am surâs, ferindu-mi privirea.
- Ei bine, ţie trebuie să îţi mulţumesc pentru asta.
El m-a privit curios, hotărât să continue conversaţia.
-Spune-mi, domnişoară Ray, cine e familia ta? Nu recunosc numele Ray? Tatăl tău se ocupă cu imobiliare?
Mi-am eliberat mâna dintr-a lui şi m-am oprit brusc din dans.
-Trebuie neapărat să plec.
- îmi pare rău! a spus el. Am zis ceva nepotrivit?
Am aruncat o privire spre locul unde credeam că se afla Caroline, dar nu am reuşit să o văd în încăperea întunecoasă şi plină de fum. „Ce caut eu aici? Locul ăsta nu e pentru mine.“
- îmi pare foarte rău! am spus, întorcându-mă spre uşă. Noapte bună!

Am fugit prin mulţime, croindu-mi anevoie drum până am ajuns în foaier, căutând-o agitată pe Caroline. Poate că ea putea socializa uşor cu bogătaşii, dar eu nu mă puteam preface. Nu eram în stare.
- Scuzaţi-mă, am murmurat, căutând să-mi fac loc pe lângă un grup de bărbaţi care fumau. Am făcut un pas înainte şi m-am ciocnit de o cameristă a hotelului, pe care am recunoscut-o imediat. Gwen?

Ea m-a privit derutată.
- Vera? Ce cauţi aici?
Am clătinat din cap.
- Caroline l-a convins pe portar să ne lase să intrăm.
Gwen a ridicat o sprânceană.
- Ea ar putea convinge şi o vulpe să-şi vândă blana, la cât e de vicleană.
Am oftat.
-E frumos aici, intr-adevăr, dar... eu pur şi simplu nu mă pot preface că sunt — am privit în urma mea spre petrecere - unul dintre ei. Locul meu nu e aici.
-Poate că nu, a spus Gwen, dar se pare că ai un admirator.
M-am întors şi l-am văzut pe Charles apropiindu-se.
- Repede, am zis, ajută-mă să mă ascund!
Gwen a ridicat din umeri şi m-a condus pe un co-ridor, de unde am sărit amândouă într-o debara. Am împins la o parte un spălător de podele pentru a face mai mult loc.
-Gata, a spus ea, îndată ce am închis în siguranţă uşa în urma noastră. De ce anume te ascunzi de cel mai eligibil burlac din Seattle?
- Charles?
- Da, prostuţo, a spus ea oftând. Tatăl lui deţine mai mult de jumătate din Seattle. Şi hotelul ăsta.
- Ei bine, am spus, atunci am să-l scutesc de dezamăgirea de a afla că nu sunt o fată din înalta societate.
- Scumpo, a pufnit Gwen, îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun aşa, fără ocoliş... sunt sigură că şi-a dat deja seama că nu eşti o fată din înalta societate.

Lumina nemiloasă din debara nu ascundea câtuşi de puţin gaura ce începea să se formeze în vârful pantofului meu drept.
-Oh!
-Sigur nu-i pasă, a continuat ea. Poate că te place pentru... cine eşti.
- Gwen, am zis, eşti foarte drăguţă, dar cred că nu eşti în toate minţile. I-am strâns mâna. Mă duc acasă. Există vreo uşă de serviciu pe unde să ies?

-Da, a spus ea, deschizând debaraua şi arătându-mi direcţia pe coridor. Pe acolo.
-Mulţumesc. Şi dacă o vezi pe Caroline, poţi să o anunţi? Discret?
-Aşa am să fac, a răspuns ea. Ii las un bileţel în ca-viar, a adăugat, pufnind în râs.
Am traversat coridorul şi am deschis uşa, ajungând pe alee. Am făcut doi paşi, apoi am tresărit când am auzit un foşnet în spatele meu. M-am întors şi l-am văzut pe Charles sprijinindu-se de clădire cu un zâmbet timid.
- Iată-te! a spus el. Am crezut că fugeai de mine.
- Asta făceam, am răspuns cu sinceritate.
El a făcut un pas spre mine.
-Trebuie să aflu, a zis. Ce anume am spus de te-a înspăimântat atât de tare? Am făcut ceva care te-a supărat?
-Ascultă, i-am răspuns eu, ţi-ai făcut o impresie greşită despre mine. Eu nu sunt o debutantă. Nu am primit educaţie la pension. Şi nici măcar nu am fost invitată la evenimentul ăsta.
Charles a ridicat din umeri.
- Şi crezi că îmi pasă?
M-am oprit şi i-am cercetat chipul - sincer şi blând.
- Nu îţi pasă?
-Nu pot suferi genul ăla de fete, mi-a spus el, ară-tând cu mâna spre petrecere. Toate sunt la fel. Dacă îmi dai voie, mi-ar plăcea să te cunosc. Putem s-o luăm de la început?
Am zâmbit, întinzându-i mâna.

-Numele meu este Vera Ray. Foarte încântată de cunoştinţă.
capitolul 8
CLAIRE
Taxiul a tras în faţa condominiului şi a patinat o clipă pe strada îngheţată înainte de a se opri cu o smucitură. Paietele de pe rochia mea scânteiau în lumina felinarelor de pe stradă. Am oftat, tânjind după un trening şi un tricou.
- E un bărbat norocos, a spus taximetristul, privin- du-mi rochia.
- Poftim?

- Cel cu care vă întâlniţi în seara asta, a continuat el.
- Oh! am spus. „Bănuiesc că nu mi-a observat ochii roşii şi obrajii scăldaţi de lacrimi." Da. Am ridicat din umeri şi i-am întins o bancnotă de douăzeci de dolari, înainte de a păşi pe trotuar. Nici măcar nu mai ştie că exist, am şoptit pentru mine după ce taxiul a plecat.
Gene mi-a deschis uşa şi mi-am ridicat poala rochiei înainte să se agaţe în balama.
- Te-ai întors devreme în seara asta? Credeam că eşti cu Ethan la...
-Ştii că nu îmi plac evenimentele astea mondene, i-am spus înainte ca el să continue cu insistenţele. în plus, rochia asta îmi dă mâncărimi.
Gene m-a privit îndelung o clipă.
- Claire, cum te simţi? m-a întrebat el, cu ochii mari şi blânzi, plini de bunătate. De la accident încoace, a spus el, şovăind, nu ai mai fost la fel.
Am dat din cap.
- Ai dreptate, i-am răspuns, nu am mai fost.
Gene şi-a petrecut braţul puternic pe după umărul meu şi mi-a permis, cumva, să dau frâu liber emoţiilor care clocoteau în fiinţa mea, pe care încercasem din răs-puteri să le ţin ascunse, să le neg.
-Azi e aniversarea, nu-i aşa?

- Oh, Gene! am strigat. Uneori am impresia că inima stă să-mi plesnească.
-Atunci, dă-i drumul, mi-a spus el, mângâindu-mă pe păr, aşa cum obişnuia să facă tatăl meu când eram mică. Ai purtat povara asta prea multă vreme. Elibe- reaz-o. Eliberează-o complet, draga mea.
Am închis ochii, lăsând amintirile să se reverse asu-pra mea ca o cascadă, distrugând micul univers de nepătruns, scutul emoţional care mă apărase să simt durerea trecutului. Am închis ochii. Şi mi-am amintit.
Cu un an în urmă
- Roz sau albastru? m-a întrebat Ethan, cuibărindu-şi nasul în ceafa mea.
M-am întors spre el; ţinea în fiecare mână câte o hăi-nuţă minusculă - într-una, o bluziţă de un albastru şters cu

pantalonaşi albaştri-deschis, în cealaltă, o rochiţă roz cu ciorăpei albi şi volănaşe în partea de jos. Mi-a topit inima.
- Indiferent ce va fi, copilaşul ăsta va fi bine îmbrăcat.
Ethan a privit îmbrăcămintea roz, zâmbind ca pentru sine.
- Eu cred că va fi fetiţă.
Am clătinat din cap.
- Băiat.
Ethan m-a tras aproape, trecându-şi tandru mâna peste pântecul meu enorm. Hotărâserăm ca sexul bebeluşului să fie o surpriză, în ciuda protestelor insistente din partea familiilor noastre, în special cea a lui Ethan.
- Ştii cât de mult te iubesc? mi-a şoptit el la ureche.
Am zâmbit, sărutându-l apăsat pe obraz în timp ce am observat pantofii de alergare lângă uşă.
- O să ies la o tură scurtă de alergare înainte de cină.
Ethan s-a încruntat.
-Claire, aş prefera să nu faci asta. Tragi prea mult de tine.

Recunosc, atrăsesem câteva priviri şocate când aler-gam pe străzile din Seattle cu burta mea enormă de femeie însărcinată în opt luni, dar mă documentasem în privinţa alergatului în timpul sarcinii, şi tot ce citi-sem pe această temă arăta că era, în general, lipsit de riscuri. Deşi doctoriţa mea nu era încântată de ideea de a continua, şi în trimestrul trei de sarcină, să-mi fac turele de câte şase kilometri şi jumătate, nici nu îmi in-terzisese acest lucru. Făceam pauză când mă simţeam excesiv de^ obosită şi aveam grijă să mă hidratez corespunzător. In plus, alergam de o viaţă, aşa că a renunţa la jogging ar fi fost, pentru mine, ca şi cum aş fi renunţat să mai respir.
-Ethan, am protestat, ştii că dr. Jensen susţine că alergatul e perfect în regulă în timpul sarcinii.
- Da, poate la începutul sarcinii, a spus el. Dar nu este o idee bună acum.
-N-o să-mi cadă bebeluşul, am spus, râzând. L-am frecţionat pe braţ. Scumpule, totul va fi bine.
Mi-am luat iPodul, băgându-mi căştile în urechi.
- Mă întorc în jumătate de oră, am zis, înainte ca el să apuce să mai spună ceva.

I-am făcut cu mâna lui Gene când am ieşit pe trotuar. Soarele de mai strălucea. Aerul călduţ mi-a izbit obrajii şi am dat volumul mai tare, mărind pasul. Am simţit cum bebeluşul m-a izbit în pântec când am trecut pe lângă James Street şi m-am întrebat cum ar fi să împing un cărucior jogging. Ştiam că aveam să mă obişnuiesc şi cu asta. îmi imaginam dimineţile cu bebeluşul meu după mine. L-aş fi aşezat în cărucior şi am fi ieşit la alergat împreună. Pe el.
Băieţelul meu. Sau, poate, fetiţa mea, cum prezisese Ethan. Inima a început să-mi bată nebuneşte, prea ra-pid acum, aşa că am încetinit şi am inspirat prelung din aerul marin ce plutea dinspre golful Elliott, sărat şi răcoros. Am dat muzica mai tare, apoi mi-am reluat ritmul, exact în clipa în care ceva a apărut în câmpul meu vizual periferic. O maşină. Roşie. Se apropia. Prea mult. Muzica îmi bubuia în urechi când m-am aruncat în stânga,

pantoful meu stâng agăţându-se într-o crăpătură mare din trotuar. Pentru o clipă, am simţit că zbor, plutind imponderabilă prin aer, până când botul maşinii mi-a izbit corpul. Nu am simţit impactul, la drept vorbind. Reacţia de şoc a organismului meu a atenuat durerea. Nu am simţit decât presiune şi ceva ca un pocnet adânc în interiorul meu. Apoi totul s-a făcut negru.
Am deschis ochii şi m-am chinuit să disting ceva. Lumina de deasupra capului meu, orbitoare, a făcut ca ochii mei slăbiţi să se zbată. Ethan stătea în dreapta mea; mama mea, în stânga. Amândoi purtau halate şi bonete de spital. Vederea mi s-a înceţoşat, şi am închis strâns ochii. I-am deschis o clipă mai târziu, iar imagi-nea s-a limpezit. „De ce nu îmi pot simţi picioarele?11
- Ethan, am şoptit, ce s-a întâmplat? Picioarele mele... sunt amorţite. Ce se petrece? Alergam... Memoria mi-a revenit încet, la început, apoi, impactul ei a fost la fel de intens ca momentul în care mă lovise maşina. A fost... o maşină, m-am bâlbâit. M-a lovit o maşină. Ethan... copilaşul! Am coborât privirea spre pântecul mea. Părea mai mic. Am

intrat în panică, punându-mi mâinile pe abdomen. Era moale, fără vlagă, gol. Am ţipat. Unde e bebeluşul meu? Unde e bebeluşul meu? Unde au dus bebeluşul? Aduceţi-mi-1!
M-am ridicat în capul oaselor şi, deşi picioarele îmi zăceau amorţite şi fără viaţă, m-am întins spre marginea patului, hotărâtă să mă ridic, să îmi găsesc copilul.
Ethan a sărit în faţă, trăgându-mi blând braţele îna-poi în pat.
-Nu, Claire, a spus el încet. In vocea lui, am distins un ton de înfrângere şi suferinţă. Bebeluşul...
-Opreşte-te! a strigat mama mea. M-am întors să o privesc, dar ea se uita doar la Ethan. Nu e pregătită încă. Mai lasă-i timp.
Ethan a clătinat din cap.
-Trebuie să ştie. S-a întors din nou spre mine şi m-a privit cu o expresie care mi-a frânt inima. Nu era nevoie să îmi spună. Ştiam deja. Mă uitam fix la perete, când de pe buzele lui s-au desprins cuvintele care aveau

să-mi schimbe viaţa pentru totdeauna. Bebeluşul nu a supravieţuit.
încăperea a început să se învârtă.
Ethan s-a aşezat pe un scaun lângă patul meu.
- L-am ţinut...
-Nu! am ţipat eu. Nu. Nu-mi spune.
Ethan m-a privit cu ochii inundaţi de lacrimi.
- De ce? Nu vrei să ştii dacă am avut băieţel sau fetiţă? Nu vrei să ştii că am ţinut copilaşul nostru în braţe pentru o scurtă clipă, înainte să...
-Nu, am hohotit eu, îngropându-mi faţa în perna din dreapta mea.
-Ţi-au adus bebeluşul, a spus Ethan, ştergându-şi o lacrimă de pe obraji. Tu erai inconştientă, dar...
- Opreşte-te! am strigat. Nu pot suporta.
Am coborât privirea spre pata de sânge de pe pieptul meu şi am început să tremur atât de tare, încât o asistentă s-a apropiat în fugă şi mi-a înfipt un ac în braţ, lăsând conţinutul rece al seringii să se scurgă în vena mea. Corpul

meu a rămas vlăguit, iar eu am devenit prizoniera propriei minţi bântuite de copilaşul pe care nu aveam să îl cunosc vreodată şi de soţul care, mă temeam, avea să mă învinovăţească pentru ceea ce se întâmplase.

capitolul 9

VERA

Trecuseră şase zile de când dispăruse, şase zile de când cerul îmbrăţişase oraşul într-un văl alburiu şi schimbase lumea mea pentru totdeauna. Ziua, cutreieram străzile, căutându-1, iar noaptea stăteam de veghe în minusculul apartament al lui Caroline, rugându-mă şi sperând.

- Eva! s-a răstit Caroline, intrând pe uşă cu puţin înainte de şapte dimineaţa. Arăta obosită, pământie. Făcea ture de noapte de câte douăsprezece ore, în fabrică, fără o pauză măcar. Du-te şi adu-i lui mami o bucată de brânză din frigider, a zis ea, punându-şi jos poşeta înainte de a se prăbuşi pe podea, în faţa şemineului. Mi-am ridicat

puţin picioarele pentru a-i face loc pe canapea, dar ea nu a băgat de seamă, sau poate că era pur şi simplu prea epuizată pentru a se mai ridica de acolo.

- Dar, mami.

Eva s-a uitat la mine speriată, apoi din nou la mama ei.

-Eva, ce-am zis? Du-te şi adu-mi brânza. Caroline s-a întors spre mine şi mi-a întins mâna ei dreaptă. Tremura atât de tare, încât m-am înfiorat. Iau salariul abia mâine. Nu am mai mâncat nimic de ieri. A arătat spre fereastră. Măcar de s-ar opri odată nenorocita asta de ninsoare!

-Dar, mami, a scâncit Eva. Mătuşa Vera... a mâncat brânza.

- îmi pare atât de rău! i-am spus lui Caroline, până să apuce ea să răspundă. Nu mai era nimic de mâncare. I-am dat Evei cea mai mare parte din ea. Mai rămăsese doar o bucăţică şi...

Caroline şi-a tras genunchii la piept şi şi-a îngropat faţa în palme.

-Nu-i nimic. Nu-i nimic. Un hohot de plâns fără lacrimi, deznădăjduit a răzbătut printre degetele ei. Nu ştiu cât o mai putem duce aşa. Chiria. Mâncarea. Va trebui să bat din nou la uşa doamnei Harris. Ar fi trebuit să vezi cum s-a

uitat la mine săptămâna trecută când am rugat-o să îmi împrumute câteva felii de pâine. Lapte nu am mai reuşit să iau de câteva luni. Eva are nevoie de lapte. A ridicat brusc capul şi şi-a şters lacrimile cu mâneca. Uită-te la mine, cum turui în halul ăsta, când tu ţi-ai pierdut...
Am îngenuncheat lângă vechea mea prietenă. Era numai piele şi os, cu obrajii scofâlciţi şi o privire pier-dută - contrasta puternic cu femeia pe care o cunos-cusem cu doar patru ani în urmă, femeia care avusese lumea la picioare. Nu, nu puteam să rămân. Nu mai puteam. Ultimul lucru de care avea nevoie Caroline era încă o gură de hrănit.
-E timpul să plec, am zis, întinzându-mă după pu-loverul meu, agăţat într-un cui ruginit pe perete.

- Nu! a strigat Caroline, ridicându-se rapid. M-a prins de braţ, trăgându-mă înapoi spre canapea. Nici nu vreau să aud. Nu ai unde merge. Rămâi aici.
Am clătinat din cap.
-Ascultă, de-ab ia reuşeşti să o hrăneşti pe Eva, cu atât mai puţin pe mine. In plus, trebuie să mă duc înapoi.
- Dar cum rămâne cu proprietarul tău?
- Găsesc eu o soluţie, am zis vag. Trebuie să fiu acolo, să îl aştept pe Daniel când se va întoarce acasă. Inima mi s-a uşurat când am rostit acele cuvinte. „Fireşte că va veni acasă.“ Mi l-am imaginat pe băieţelul meu intrând pe uşă, zâmbind în felul acela care îi dezvăluia gropiţa de pe bărbie. Avea să vină în fugă la mine, iar eu aveam să-mi lipesc nasul de fruntea lui, buclele lui blonde şi mătăsoase îmbibându-se de lacrimile mele. Fusese doar o încurcătură mare, avea el să îmi explice. Văzuse zăpada, aşa avea să-mi spună, şi se rătăcise. O familie generoasă îl luase în casă până avea să înceteze furtuna. Fuseseră buni cu el şi îi dăduseră un pat cald. Şi ciocolată fierbinte. Am zâmbit în sinea mea.
-Oh, scumpo! a strigat Caroline. Vreau să cred că Daniel se va întoarce acasă, Dumnezeu mi-e martor că vreau. Dar la un moment dat va trebui să...

-Nu! m-am răstit, închizând strâns ochii. Am in-spirat adânc pentru a mă calma. Se va întoarce acasă. Ştiu asta. M-am dus la uşă şi am pus mâna pe clanţă. Chiar înainte de a ieşi, am simţit că ceva mă trăgea uşor de rochie.

- Mătuşă Vera? a şoptit Eva, timidă, cu ochii mari.

Am îngenuncheat lângă ea.

- Da, scumpo?

Fetiţa mi-a întins o coală de hârtie.

- Am făcut asta pentru tine.

O lacrimă mi s-a prelins pe obraz şi s-a cuibărit în colţul gurii mele, simţind-o sărată şi amară.

- Vai, e foarte... frumos, draga mea! am spus eu, pri-vind desenul pe care îl făcuse pentru mine.

-Ăla e Daniel, acolo, mi-a spus ea, arătând spre un omuleţ din bastonaşe, care ţinea un ursuleţ de pluş. Iar aia sunt eu, a adăugat ea.

O a treia siluetă stătea aplecată deasupra copiilor schiţaţi sumar. O femeie, poate? Pălăria pe care o purta semăna cu un păun.

- Aia cine e, Eva?

Fetiţa şi-a încreţit nasul.

-Nimeni.

-Trebuie să fie cineva, am insistat. Ai desenat-o aici, în spatele tău şi al lui Daniel. Cine e, scumpo?

- Doar o doamnă, atât.

Am dat din cap.

-Ei bine, am spus eu, ridicându-mă din nou. îmi place foarte mult. Mulţumesc. Am s-o păstrez ca pe-o comoară, întotdeauna.

- Ştii că poţi să te întorci, a spus Caroline înainte să mă întorc să plec. Eşti întotdeauna bine-venită aici.

Am răspuns cu o atitudine fermă pe care nu am reu-şit să o mai reprim.

- îţi mulţumesc, prietenă dragă, pentru tot!

Am parcurs traseul familiar înapoi către aparta-mentul meu, dar nu îmi simţeam picioarele atingând pământul. Pluteam, efectiv. Ca o fantomă, invizibilă în durerea mea. Oamenii treceau pe lângă mine, dar nu mă privea nimeni. „Oare mă văd?“

Mi-am croit drum pe lângă o mulţime de bărbaţi furioşi, care se vânzoleau pe lângă tavernă. Aerul duhnea a bere, a tutun puturos şi a transpiraţie, aceleaşi mirosuri din noaptea trecută.
- Scuzaţi-mă, i-am spus unui bărbat de lângă uşă, care părea mai serios. L-aţi văzut pe domnul Ivanoff?
Pietrarul lucrase în tavernă în dimineaţa furtunii. Poate că văzuse ceva, pe cineva.
Zâmbetul bărbatului s-a transformat într-unul bat-jocoritor, iar eu am regretat imediat că i-am adresat întrebarea.
- Ivanoff, pietrarul?
- Da, am spus eu, apropiindu-mă câte puţin de scări.

Bărbatul şi-a frecat bărbia nerasă şi a făcut un pas spre mine.
- Ce vrei cu el?
- Vreau să vorbesc cu el, am zis.
- Ei bine, atunci va trebui să mergi până la puşcărie, a spus el cu o expresie amuzată pe chip. A fost arestat noaptea trecută.
- Arestat?
- Exact, a spus el. Şi-a cam chelfănit nevasta. Destul de rău. Doctorul a trebuit s-o coasă.
Inima a început să-mi bată mai tare. Mi-am amintit cât de blând fusese domnul Ivanoff cu Daniel, cât de calm îi vorbise. Ca un tată. M-a luat tremuratul. „Cum de n-am băgat de seamă că avea porniri violente?"
Bărbatul s-a apropiat mai mult.
- Dacă vrei să te distrezi cu altcineva, eu...
- O zi bună! am zis, trecând pe lângă el.
Mi-am ridicat poalele fustei şi am urcat în fugă scările, aproape împiedicându-mă de un bătrân bărbos, care zăcea inconştient pe palier, când mă îndreptam spre etajul doi.
Am scos cheia din buzunar şi am simţit cum o venă din palmă îmi pulsa când am împins-o în broască.
Inima mi-a tresărit. „Poate că Daniel e aici. Poate că s-a urcat în cireş şi a intrat pe fereastra mică. Poate că mă aşteaptă înăuntru."

Am răsucit cheia, dar s-a blocat. Am încercat din nou, răsucind-o în dreapta şi în stânga, în zadar. „Dumnezeule! Domnul Garrison. Probabil a schimbat broasca."
-Nu! am ţipat, lipindu-mi obrazul de uşă. Am auzit paşi înăuntru. Hei! Am izbit cu pumnii în uşă. Hei! Cine-i acolo?
Am sărit în spate când clanţa a început să se mişte. în prag, a apărut un chip nedumerit de fată care avea cel mult unsprezece ani.
-	Pot să vă ajut? a întrebat ea.
Am intrat pe lângă ea.
-	Ce cauţi aici, în casa mea? Unde e Daniel? Am fugit la scări. Daniel! Sunt mama. Mama e acasă.

Un bărbat intr-o cămaşă albă boţită, îngălbenită şi pătată în jurul gulerului a ieşit din bucătărie cu nişte bretele atârnându-i de pe pantaloni.
-Jane, cine-i asta?
Fata a ridicat din umeri.
-	Nu ştiu, tată. Zice că e apartamentul ei.
-	E... este apartamentul meu, m-am bâlbâit. Voi ce căutaţi aici? Unde e fiul meu? Daniel!
-Trebuie să fie o greşeală, a spus bărbatul. Noi ne-am mutat aici acum trei zile. Proprietarul zicea că locatara de dinainte a murit. A zis că nu avea rude, aşa că ne-a vândut mobila pentru cinci dolari.
-	A murit?
Bărbatul a ridicat din umeri.
-	Ţi se pare că sunt moartă?
M-am uitat la ce mai rămăsese din casa mea, din viaţa mea - măsuţa de cafea cu flori sculptate din lemn de stejar pe margini. Tatăl meu o făcuse înainte de a muri. Cele două scaune, uzate, dar confortabile. Vaza albă de pe masă, în care obişnuiam să pun florile de câmp pe care mi le culegea Daniel când ne plimbam pe Fourth Avenue. Lucrurile mele. Viaţa mea. Răpite.
Nepăsătoare, fata şi-a luat păpuşa de pe canapea şi a urcat scările.
-Aşteaptă aici, mi-a zis bărbatul, vizibil iritat. Am cina pe foc.

Imediat ce a plecat, am făcut câţiva paşi până la baza scărilor. Cineva înghesuise între scări şi perete un du-lăpior, şi m-am forţat să-l împing în faţă până am găsit compartimentul secret. L-am deschis şi am oftat. Pana lui Daniel, scoicile. Amintirile s-au revărsat în încăpere, şi îmi doream să zăbovesc printre ele, dar ştiam că nu am timp. Am băgat mâna în poşetă şi l-am scos pe Max. Am îndreptat papionul albastru al ursuleţului şi l-am ascuns în spaţiul din spatele peretelui. Locul lui era aici. Iar Daniel avea să îl găsească din nou. In adâncul inimii mele, ştiam asta.
Am auzit paşi în spatele meu, şi am închis repede uşiţa, scăpându-mi poşeta. M-am grăbit să o ridic.

- Ce crezi că faci, domnişoară? m-a întrebat bănuitor bărbatul.
- Doar...

El s-a încruntat.

- Sunt nevoit să-ţi cer să pleci acum.

-Vă rog, am zis, dacă vedeţi un băieţel...

- Dacă te mai văd pe tine vreodată, am să te denunţ la poliţie.

Fata a apărut din nou în încăpere şi m-a privit cu o expresie de milă înainte ca tatăl ei să mă împingă afa-ră, în hol, închizând uşa în urma mea cu o bufnitură puternică.
Ajunsă afară în stradă, am verificat conţinutul poşe-tei, recunoscătoare că portofelul meu, oricât de subţire, rămăsese înăuntru. Micul desen al Evei însă nu avusese aceeaşi soartă. Probabil căzuse afară.
Am pornit năucă spre trotuar. Copii înfofoliţi în ha-ine călduroase jucau şotronul pe stradă, supravegheaţi de mamele lor.

- Daniel! am strigat eu zadarnic.

Pescăruşii zburau în înălţimi, năpustindu-se zgomotos spre pământ. Lumea, şi toate creaturile care o populau, părea crudă şi nepăsătoare.

- Vera, tu eşti? a strigat către mine o voce familiară de pe trotuarul din faţa mea.
- Gwen?

- Oh, scumpo! a spus ea. Am fost atât de îngrijorată pentru tine. Tocmai am trecut pe la Caroline. Mi-a spus ce s-a întâmplat. îmi pare atât de rău!
-A dispărut, am spus.
Parcă nu eu rostisem acele cuvinte care îmi zburaseră de pe buze, ci altcineva.
- Cum adică a dispărut?
- Când m-am întors de la muncă, nu mai era acasă, am spus, simţind înţepăturile lacrimilor. Poliţia nu face nimic pentru că sunt convinşi că a fugit de acasă, dar, t iwen, el nu ar fi făcut asta niciodată.
Ea şi-a petrecut braţul pe după umărul meu, trăgân- du-mă spre ea.

-Uită-te la tine! mi-a spus ea. Eşti numai piele şi os. Ai mâncat?
Am clătinat din cap.
Ea m-a bătut pe braţ.
- Nu are nici un sens să plângi aici, în frig. Şi arăţi ca şi cum n-ai fi mâncat de zile întregi. Dă-mi voie să-ţi ofer o masă caldă.
Stomacul mi-a chiorăit. Uram faptul că a trebuit să mă opresc, preocupată de foamea mea, într-un astfel de moment, dar ştiam că nu aş fi avut cum să îl ajut pe Daniel dacă nu-mi recăpătăm puterile, aşa că am acceptat.
- In regulă, am spus supusă.
Eu şi Gwen ne-am dus la Lindgren’s, o micuţă cafe-nea din piaţă unde obişnuiam să mâncăm în vremurile mai bune.
- Două sendvişuri cu şuncă şi sos, i-a cerut ea chelne-riţei din spatele tejghelei.
Când a sosit mâncarea, am mâncat absentă, fără a simţi vreun gust. Mă simţeam oarecum vinovată dacă simţeam plăcere. In schimb, senzaţia de amorţeală mă alina.
-Te întorci la muncă? m-a întrebat Gwen, cu precauţie.
Am oftat.
- Presupun că va trebui să o fac. Asta, dacă mai am un loc de muncă la care să mă întorc. Probabil am sărit peste vreo şase schimburi de când...
- Estella va înţelege.
Am clătinat din cap.

- Chiar crezi asta?
- Am să vorbesc cu ea pentru tine, a spus ea, scotocind prin portofel şi scoţând câteva monede diferite pe care le-a pus pe nota de plată. Vino la hotel cu mine! Mă ocup eu de explicaţii.
Radiatorul pârâia şi şuiera ca de obicei în aripa de hotel rezervată personalului de serviciu. Aşternuturile zăceau în mormane uriaşe, aşteptând să fie călcate. Es- tella şedea la vechea ei masă de lucru, ca întotdeauna. Totuşi, nimic nu mai părea la fel. Lumea se răsturnase

< >dată cu dispariţia lui Daniel, schimbând totul pentru totdeauna.
- Ei bine, iată-te! m-a întâmpinat Estella, sarcastic.
Gwen mi-a sărit în ajutor.
-Nu o să-ţi vină să crezi prin ce a trecut, Estella! a spus ea. Fiul ei a fost răpit. A umblat pe străzi ca să-l caute zi şi noapte.
Ochii Estellei s-au îngustat şi am observat o umbră de milă pe chipul ei.
- Ei bine, a spus ea, privind tulburată o coală de hârtie din faţa ei, e foarte trist.
-Atunci o primeşti înapoi la muncă? a continuat Gwen.
Estella a oftat, împăturind hârtia şi băgând-o într-un plic.
-Mi-aş dori să pot, a zis ea. Dar am angajat deja o altă fată.
- Ce? a tunat Gwen. Cum ai putut? Uite, sărmana femeie are nevoie de un loc de muncă mai mult ca niciodată. A venit să muncească chiar dacă fiul ei a dispărut. Cu siguranţă, ai un post pentru ea.
Estella a clătinat din cap.
- Din păcate, n-am. Nu a venit la muncă, aşa că am lost nevoită să angajez pe cineva în locul ei. Fără resen- i i mente. Şi-a îndreptat ochelarii pe nas. Discuţia asta s-a încheiat. Gwen, ai de făcut curat în apartamentul de la etajul şase. Dă-i bătaie!
- Da, doamnă, a mormăit Gwen.
Am ieşit împreună pe hol. îmi simţeam capul greu.
- Gwen, ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. O să fiu bine.

- Am să-ţi dau toţi banii mei din bacşişuri, a spus ea, până reuşeşti să te pui din nou pe picioare.

- în nici un caz, am spus eu. Oricum, apreciez gestul tău.

Ea m-a urmat până în holul de la intrare.

- Şi cum ai să te descurci?

-Găsesc eu o soluţie, am răspuns. întotdeauna am păşit. Acum ar fi bine să urci la etajul şase, înainte să te găsească Estella.

Gwen a dat din cap.

- în regulă. Ai grijă de tine, Vera!

-Voi avea.

Gwen a dispărut pe coridorul care ducea către liftul de serviciu, iar eu am rămas acolo pentru o clipă, nă-ucită, neştiind încotro să o iau sau ce să fac. Am făcut câţiva paşi, apoi m-am aşezat intr-un fotoliu capitonat din hol, de un albastru-verzui cu dungi de satin albe. Era plăcut să mă odihnesc într-un fotoliu creat pentru clienţii bogaţi ai hotelului. Mă dureau picioarele, iar lângă gaura din pantof mi se formase o băşică mare. Am închis ochii.

- Mă scuzi. O voce m-a smuls din reverie. Va trebui să-ţi cer să pleci.

Am deschis ochii şi m-am pomenit în faţă cu Martha, o femeie de vârstă mijlocie, recepţionera hotelului.

- Ştii la fel de bine ca oricine că holul de la recepţie e rezervat exclusiv oaspeţilor Hotelului Olympic.

Am dat din cap şi m-am ridicat în picioare.

- îmi cer scuze! am spus, şchiopătând spre ieşire.

- Dar şi ea e oaspete, s-a auzit din spatele meu o voce masculină gravă.

M-am întors şi l-am văzut pe Lon Edwards, bărbatul pe care îl întâlnisem în apartamentul de lux de la ulti-mul etaj cu o săptămână în urmă. Acum era complet îmbrăcat.

- E oaspetele meu, i s-a adresat el Marthei pe un ton autoritar.

Martha a plecat supusă ochii, ignorând expresia ne-dumerită de pe faţa mea.

-Vai, desigur, domnule Edwards! a îngăimat ea cu un zâmbet mieros. Desigur.
După ce Martha a alergat înapoi la biroul de recepţie, Lon mi-a zâmbit.
-Tu eşti Vera, aşa-i?
- Da, am răspuns. A fost extraordinar de drăguţ din partea dumneavoastră să faceţi asta pentru mine, dar chiar nu aveam nevoie de ajutor, domnule Edwards.
-Chiar şi aşa, a spus el, mi-ar plăcea să te invit la cină.

Am clătinat cu fermitate din cap.
-Nu pot.
- Ei, haide, domnişoară Ray, e doar o cină! a zis el vesel. Cu siguranţă pot găsi o cale de a te convinge?
A pocnit din degete, iar un bărbat, având cam jumă- late din vârsta şi înălţimea lui, s-a apropiat de noi.
- Da, domnule? a spus el.
-Andrew, dumneaei este domnişoara Ray. Du-o la salon şi la Frederick & Nelson. Ai grijă să nu i se refuze nimic.
Bărbatul a încuviinţat din cap.
- Domnişoară, când sunteţi gata, maşina e chiar în faţă.
- Nu, am spus eu deodată. Nu. Nu pot. Adică, e drăguţ din partea ta să te preocupe persoana mea, Lon - adică domnule Edwards -, dar nu înţelegi. E vorba de liul meu. Fiul meu a dispărut. A fost răpit. Nu pot să iau cina cu tine, fiindcă trebuie să îl găsesc.
O expresie de compătimire a apărut în ochii lui Lon, iar, când am văzut-o, m-a cucerit. „Eram înnebunită după ea.“ Mi s-au tăiat picioarele.
- Biata de tine! a spus el. Ai fost la poliţie?
- Da, am răspuns. Dar nu fac nimic. Sunt convinşi că a fugit de acasă.
-Am să dau câteva telefoane. II cunosc pe şeful poliţiei.
Inima mi s-a înseninat.
- Chiar faci asta?
Chipul lui părea autoritar şi inspira încredere.
- Fireşte, a spus el. Am fost colegi de şcoală. Lasă toiul în grija mea. A făcut o pauză, apoi mi-a făcut cu ochiul. Eventual, putem discuta detaliile la cină?

Am inspirat adânc. Pentru o clipă, am simţit speranţa renăscând. Lon ştia ce să facă. Era un bărbat influent. Putea să mă ajute să îl regăsesc pe Daniel.
- Sunteţi gata acum, domnişoară Ray? a spus asistentul lui Lon.
„Ce altceva am de făcut, fără un loc de muncă, fără i asă, fără fiul meu? De ce să nu urc în maşina lui Lon

Edwards, mai ales dacă e posibil să mă ajute să îl găsesc pe Daniel?1'
- Da, am spus încet, oftând înfrântă. Sunt gata.

capitolul 10

CLAIRE

Ethan nu s-a întors acasă în noaptea galei, nici măcar un telefon nu a dat. A doua zi dimineaţă, în timp ce spărgeam un ou în tigaie şi priveam albuşul întărindu-se pe margini, având grijă să păstrez gălbenuşul intact, am realizat că^ nu puteam să suport gândul că îmi era dor de el. îmi era dor să pun oul - cu gălbenuşul moale, preferatul lui - pe o felie de pâine cu târâţe prăjită, să presar deasupra sare de mare şi puţinjpiper zdrobit, exact aşa cum îi plăcea lui, şi să i-l duc. îmi era dor de rutina noastră de dimineaţă. Dar, mai ales, îmi era dor să îl văd din nou zâmbind, un zâmbet neumbrit de trecut sau de nesiguranţă în privinţa viitorului.
Am privit oul care sfârâia în tigaie. „Probabil e acasă la părinţii lui, atâta tot.“ Ethan rămânea uneori la ei atunci când ne certam sau când lucra până târziu, şi simţea nevoia unui mediu în care nimic să nu îi distragă atenţia. După ce pierdusem copilul, îşi petrecuse foarte mult timp acasă la ei, la câţiva kilometri depărtare de oraş. Am înclinat tigaia deasupra farfuriei, dar oul a alunecat cu totul pe podeaua pardosită cu gresie. Pleosc. M-am holbat la mizeria făcută de gălbenuşul moale, în timp ce evenimentele din noaptea trecută mi-au revenit în minte ca o palmă peste faţă.
Cassandra. Am simţit un gust amar pe limbă înainte de a alunga gândul. Nu, nu ar fi făcut aşa ceva. Insă ceasul ticăia pe peretele, deasupra mea. Ora unsprezece. Iar eu habar nu aveam unde se afla soţul meu.

Inima a început să îmi bată mai repede când a sunat telefonul. El trebuia să fie. Suna pentru a-şi cere scuze, fără îndoială.
- Ethan?

Aşteptam plină de speranţă să îi aud vocea, şi totuşi tonul meu era furios şi blazat.
Insă persoana de la celălalt capăt al firului nu era soţul meu. Era o voce cunoscută, de bărbat, dar nu a lui Ethan.
- Claire, sunt Dominic.
- Dominic?
- De la cafenea, a spus el cu o uşoară timiditate. Au-
•:eam murmurul de fundal al mulţimii adunate de dimineaţă la Cafe Lavanto: şuieratul baghetei de spumare a unui espressor; zumzetul conversaţiei; sertarul unei case «.le marcat deschizându-se şi închizându-se undeva, mai la distanţă. îmi pare rău că te deranjez, ăăă, că te sun acasă! Am găsit numărul în cartea de telefon şi... Părea iâstâcit. Ascultă, nu vreau să crezi că sunt vreun obsedat care te hărţuieşte sau ceva de genul ăsta. Doar că am găsit ceva pentru articolul tău. Ceva ce sigur ţi-ai dori să vezi.
- Serios?
Mi-am surprins reflexia în geam şi am făcut o grimasă. Fardul de ochi de noaptea trecută ajunsese pe obrajii mei, brăzdat de lacrimi.
-Trebuie să fug, a continuat Dominic. E nebunie •'ici azi, iar unul dintre barmani a anunţat că e bolnav. Crezi că poţi să treci pe la cafenea în dimineaţa asta?
- Da, am spus eu, aruncând o privire afară spre ceea ce lăsase în urmă furtuna de zăpadă din săptămâna aceea. Acum, că zăpada începuse în sfârşit să se topească cât de cât, trotuarele erau pline de noroi şi mizerie şi căpătaseră o culoare cenuşie, ca de mâl. Zăpadă murdară. Pot să ajung într-o jumătate de oră.
In dimineaţa aceea am intrat în cafenea şi am privit-o cu alţi ochi, ştiind că Vera şi Daniel locuiseră acolo - ei bine, la etaj, în orice caz. Mi-am rotit ochii prin cafeneaua populată de studenţi instalaţi în faţa laptopurilor şi de cupluri

fericite aruncându-şi căutături somnoroase peste căni cu spumă de lapte. „Au fost oare Vera şi Daniel fericiţi aici?“

Dominic mi-a făcut cu mâna din spatele tejghelei, cămaşa lui albă fiind pătată în dreptul buzunarului de cafea măcinată.
-Ai venit, mi-a spus el rânjind.
I-a făcut semn unui barman să îi ţină locul în faţa espressorului, apoi a venit spre mine.
-Mulţumesc că m-ai sunat, i-am spus.
- Cum a fost la gală?
Am ridicat din umeri.
-Nu prea bine.
- îmi pare foarte rău! a spus el, dezlegându-şi şorţul şi atârnându'l într-un cuier de pe perete. Vrei să-mi povesteşti?
Am clătinat din cap, lăsându-mi privirea să rătăcească prin vitrina cu prăjiturele din faţa mea.
- Ştii ce-mi doresc cu adevărat? Să mă îndop cu unul dintre fursecurile alea cu zmeură.
Dominic mi-a zâmbit complice.
-Atunci, hai să-ţi dau unul! A luat cleştele de pe tej-ghea şi s-a întors în spatele barului pentru a scoate din vitrină un fursec enorm. Delectează-te, mi-a zis el, întin- zându-mi farfuria.
Am muşcat din fursec, lăsând firimiturile să îmi cadă din gură, fără să mă jenez. Era plăcut să mănânc, să îmi înfig dinţii în fursecul gros şi fraged.
- Bun, ce anume ai găsit?
Dominic a dat din cap.
- Vino cu mine!
Am intrat în încăperea din spate, iar el mi-a arătat un fişet lipit de perete.
- Răsfoiam nişte hârtii noaptea trecută şi am dat peste asta.
Mi-a arătat un plic, galben şi boţit, cu o margine ruptă.
Am mai băgat în gură o bucăţică de fursec şi am lăsat farfuria jos.
- Ce-i asta?

Dominic s-a sprijinit de perete.
-	Ce-ar fi să afli singură?

Am ridicat cu grijă marginea clapetei şi m-am ui- tat înăuntru, scoţând o bucată de hârtie împăturită şi o fotografie alb-negru. Am pus deoparte hârtia sfă- râmicioasă şi am ridicat fotografia în lumină. Uzată, cu marginile dantelate ferfeniţite, înfăţişa o femeie şi un bărbat prinşi într-o îmbrăţişare romantică. Femeia, de o frumuseţe discretă, cu păr scurt, ondulat la vârfuri, şi o rochie simplă, prinsă cu o curea în talie, îl privea tan-dru pe bărbatul îmbrăcat într-un costum elegant. La rândul lui, el îi zâmbea în semn că o adora. Fără îndoială, cei doi erau îndrăgostiţi. Oricine îşi putea da seama de asta. „Să fie oare Vera şi soţul ei? Tatăl lui Daniel?" Am întors fotografia şi am găsit o descriere pe spate: Vera şi Charles, martie, 1929, Maratonul de Dans din Seattle.
Am zâmbit.
-	Maraton de dans? Sintagma mi se părea bizară. Ai habar ce e asta?
Dominic s-a scărpinat în cap.
-Stai aşa, mai ţii minte scena aia din filmul O viaţă minunată? Cea în care ei dansează şi...
N-am pregetat să apreciez că era familiarizat cu acel film, unul dintre favoritele mele.
-Da! am spus. Când cad în piscina de sub ringul de dans.
-Da, a zis el, cred că ăla e un maraton de dans. Am citit despre aşa ceva într-un roman. Oamenii încercau să danseze până erau prea extenuaţi pentru a mai continua. Dansau pentru premii - bani, obiecte oferite gratuit, orice. Uneori, o ţineau aşa zile întregi.
-	Zile întregi?
-	Da, ţin minte că personajul din cartea pe care am citit-o avea picioarele însângerate la sfârşit.
M-am uitat din nou la fotografia cu tânărul cuplu şi m-am întrebat ce se întâmplase în noaptea maratonului de dans. Poza fusese făcută înainte de naşterea lui Daniel. Vera era oare fericită atunci? Şi cine era acest bărbat, Charles? Cum de a rămas poza aici?

Mi-am trecut degetul peste marginile dantelate ale fotografiei şi mi-am amintit cutia cu poze de familie, pe care o recuperasem din casa bunicii mele înainte

ca ea să se mute la azil. Mătuşa Beth le lăsase lângă tomberon.
-Doar poze alb-negru vechi, spusese ea, fluturând mâna ca şi când ar fi aruncat un morman de corespon-denţă nedorită. Rude pe care nu şi le mai aminteşte nimeni.
-Nu, îi spusesem eu, fugind la cutie. Nu le arunca! Le păstrez eu.
Intr-adevăr, nu ştiam cum îi cheamă pe cei mai mulţi dintre străbunii mei surprinşi în acele poze, dar simţisem că ar fi fost o trădare să le arunc amintirile la groapa de gunoi. Nu mă împăcăm cu acest gând.
Am băgat poza la loc în plic, în siguranţă, şi am luat din nou bucata de hârtie îngălbenită, despăturind-o cu grijă pentru a nu o rupe.
- Uite! i-am spus lui Dominic. E un desen. Omuleţul din bastonaşe de pe pagină era opera unui copil, în mod cert. Am încercat să desluşesc scena ştearsă, realizată în creion şi cerneală. Sunt desenaţi - am ţinut hârtia mai aproape de ochi - doi copii şi o femeie, cred. Uită-te la pălărie! Pe vremea aia, toate femeile purtau pălării mari şi frumoase. Cred că alea sunt pene, sau poate e o fundă. Nu-mi dau seama.
- Te pricepi, a spus Dominic.
Am zâmbit doar pentru mine.
- Am o nepoată de trei ani, care îmi trimite, prin poş-tă, desene noi o dată la câteva săptămâni. Sunt oarecum expertă în domeniu.
Dominic s-a apropiat, studiind hârtia din mâinile mele.
-Crezi că băieţelul a desenat asta? Ar putea fi al lui?
Braţul lui m-a atins uşor pe mână. îmi simţeam pie-lea uscată şi întinsă. Obosită. îmi doream să fac un duş prelungit în loc de a-mi trece rapid o perie prin păr şi de a-mi pune o şapcă de baseball.
- Scuze! a zis el.
Am clătinat din cap, alungând orice urmă de stin-ghereală.
- Nu, nu cred că e al lui.

-	De ce?

Am arătat spre colţul din dreapta sus al paginii.
-Vezi inimioara?
Dominic a dat afirmativ din cap.
-	Băieţii nu desenează inimioare.
-Aha, a spus el. Eşti un adevărat Sherlock Holmes. Dar e păcat. Mă gândeam că e posibil să fi fost ceva realizat de Daniel. Speram să fie un indiciu pentru ar-ticolul tău.
Am întors pagina şi am observat două cuvinte mâzgălite pe spate. Am studiat atent literele stângace.
-	O, ăsta da indiciu, am spus. Vezi asta? E un nume. Cred că scrie... Am ezitat. Eva. Eva Morelandsteed.
-	Crezi că e vreo rudă a băieţelului care a fost răpit?
-	Poate, am spus, împăturind din nou hârtia într-un pătrat perfect şi băgând-o cu grijă în plic. Te deranjează dacă păstrez asta o vreme?
-	E a ta, mi-a răspuns Dominic.
-	Mulţumesc. M-am îndreptat spre uşă, apoi i-am întors o privire. Hei, cu ce te ocupi azi?
Pe chipul lui a apărut pe neaşteptate un zâmbet.
-	Cu nimic, de ce?
-	Dacă poţi să te sustragi puţin, vrei să luăm prânzul undeva?
Ethan putea să ia prânzul cu Cassandra. De ce n-aş fi putut să ies şi eu la prânz cu Dominic?
-Mi-ar plăcea mult, a spus el, întinzându-se să-şi ia jacheta. Ce-ai zice de localul ăla mic din piaţă, bistroul italian deschis recent?
Am zâmbit în sinea mea.
-Am auzit că pilaful cu sparanghel e intr-adevăr deosebit.
-Grozav, a spus el, trăgându-şi fermoarul jachetei. A ieşit soarele. Să mergem pe jos!
-	Perfect, am replicat.
Aerul rece îmi pişcă pielea obosită, dar, în acel mo-ment, îmi simţeam inima plină de căldură.
Datorită recenziei entuziaste făcute de Cassandra localului Giancarlo’s, a fost imposibil să găsim o masă

acolo. Coada formată la intrare era semn că trebuia să ne facem alte planuri.

- Cunosc un mic local la subsol, în capătul pieţei, a sugerat Dominic. E acolo dintotdeauna. Nu e pretenţios - doar preparate tipice pentru un bistro. Dar nu poţi considera că ai trăit cu adevărat dacă nu ai gustat din sendvişurile cu şuncă şi sos de acolo.

- Mă bag.

Am coborât scările spre subsolul pieţei, în al cărui aer umed plutea o aromă de curry şi ienibahar.

- îmi place la nebunie aici jos, a spus Dominic încet, ca şi cum am fi păşit într-un spaţiu sacru. Piaţa de dea-supra e pentru turişti. Aici e sufletul pieţei.

M-am uitat uluită în jur.

- Nu-mi vine să cred că stau în Seattle de atât timp şi nu am venit niciodată aici, am spus. Nici măcar nu ştiam că există un subsol. Mi-e ruşine.

Dominic a arătat spre un magazin din dreapta noastră.

-Uite, acolo poţi găsi unele dintre cele mai exotice mirodenii din lume.

- Le simt mirosul, am spus, inspirând aerul aromat.

-Şi trebuie neapărat să încerci gogoşile franţuzeşti

ale lui Al. A salutat din cap un bărbat mai în vârstă, care stătea în picioare în spatele unui mic cărucior am-bulant. Patru, cu mult zahăr pudră deasupra, a cerut el, învăluit în aroma aluatului prăjit. Dominic i-a întins bărbatului cinci dolari, apoi mi-a pus în mână o pungă aburindă. La desert. Am mai mers câţiva paşi şi am ajuns la restaurant. Exact cum spusese Dominic, nu era deloc simandicos, avea doar câteva separeuri amenajate pe lângă pereţi şi mese şi scaune împrăştiate, pe care se aflau doar şerve-ţele şi sticle de ketchup Heinz, care necesitau o curăţare temeinică. Câţiva bărbaţi şedeau la bar pe scaune înalte, ale căror balamale scârţâiau şi ale căror şezuturi din vi-nii erau rupte. Deasupra intrării atârna o simplă placă verde, inscripţionată LINDGREN’S.

Am fost abordaţi de o chelneriţă care mesteca gumă şi care mi-a oferit un meniu mânjit cu unsoare, înainte de a-i da unul şi lui Dominic.

- Ce mai faci, scumpule?

-Destul de bine, mulţumesc! S-a întors spre mine. Claire, ea e Donna. Donna, Claire.

- încântată de cunoştinţă, drăguţă! a spus femeia mai în vârstă, cu o voce răguşită, apoi s-a întors din nou spre Dominic. Nu te-am mai văzut pe-aici de ceva vreme. Ciudat, chiar azi-dimineaţă au trecut pe aici nişte dom- ni la costum, vorbeau despre tine...

-Ah, da, am fost ocupat, a spus el jenat, tăindu-i vorba. Apoi mi-a zâmbit neliniştit, în semn de scuză.

Donna a ridicat din umeri.

- In regulă, porumbeilor! Hai să găsim o masă!

Dominic a arătat spre colţul îndepărtat al restauran-tului.

-Ne putem aşeza la masa aia de-acolo, de lângă ferestre?

-Sigur, dragule, a spus ea, făcându-i cu ochiul. Aia e masa ta.

Curiozitatea nu m-a părăsit când m-am aşezat pe scaunul şubred.

- Domni la costum? Despre ce e vorba?

Dominic a scos un şerveţel din vechiul suport de oţel şi a început să îl împăturească în pătrăţele.

-Ei, cine ştie! a spus el, afişând o atitudine indife-rentă, deloc convingător. Poate că s-au plâns de servirea lentă de la cafenea. Unii oameni de afaceri pur şi sim-plu nu înţeleg că e nevoie de timp pentru a prepara un cappuccino gustos. Pentru o clipă, vocea sa a părut bizar de distantă, după care a reintrat brusc în pielea bărbatului vesel. Scuze, n-am vrut să mă plâng, a spus el. Poate e semn că ar trebui să-mi iau vacanţa aia pe care mi-o tot promit.

Un pescăruş cocoţat afară, pe o stinghie, a ţipat, făcându-mă să arunc o privire pe vechea fereastră ba-tantă. Geamurile simple, prin care pătrundea curentul, vegheau neobosit feriboturile care soseau şi plecau din

golful Elliott. Am avut impresia că Dominic îmi ascun-dea ceva şi se străduia să schimbe subiectul, dar nu m-a deranjat prea tare.
-Unde te-ai duce? l-am întrebat, sprijinindu-mi bărbia în palmă şi fixându-mi ferm cotul pe masă. In vacanţă?
Ochii lui Dominic s-au luminat.
- Ei bine, prima dată în Australia, a spus el, desenând un punct pe masă, ca şi cum ar fi avut o hartă a lumii întinsă în faţa lui. Mi-am dorit dintotdeauna să văd reciful. Apoi, în Noua Zeelandă şi, eventual, Fiji.
Mi l-am imaginat făcând scufundări în apa albastră, cu pielea lui aurie, căpătând o nuanţă mai închisă sub razele soarelui.
- Sună fantastic, am spus. Cum de nu ai făcut călătoria asta până acum?
- Ei bine, eu...
Donna s-a întors să ne ia comanda.
- Ce să fie? Ca de obicei?
Dominic m-a privit.
- Eu îmi iau întotdeauna sendvişul cu şuncă şi sos.
-II avem în meniu încă de pe vremea Marii Crize Economice, a intervenit Donna. Pe atunci, sosul de cafea era produsul de bază pentru oamenii săraci. Azi, e rezervat bogătaşilor. O publicaţie culinară a scris despre el anul trecut. Au trimis un fotograf de la New York să facă poze, a adăugat ea, arătând spre o imagine înrămată de pe perete.
- Scuze, am spus eu, uşor confuză. Ai spus cumva sos de cafea?
Ea a dat din cap.
-Şunca e trasă la tigaie, apoi, când se topeşte grăsi-mea, turnăm peste ea puţină cafea şi o lăsăm să scadă până devine un sos gros şi gustos. Aşa se economiseau bani pe vremuri.
- Ei bine, eu nu sunt o mare băutoare de cafea, am spus, dar cred că am să gust, oricum.
- Bun, a spus Donna. Nu vei fi dezamăgită. Oamenii comandă preparatul ăsta de aproape un secol. A devenit clasic. Cu garnitură de cartofi piure?

103
Am încuviinţat din cap amândoi.
- Deci, cum te descurci cu articolul?
- Ei bine, nu prea sunt sigură dacă va ieşi ceva din el. Editorul meu aşteaptă o primă variantă a textului mâine, iar eu nu am scris nici măcar un cuvânt. M-am încruntat. Nu reuşesc să-mi iau gândurile de la băieţe-lul ăla.
-Nu te descuraja, a spus el. Cele mai dificile lucruri sunt cele care îţi oferă întotdeauna cele mai mari satisfacţii.
Cuvintele lui Dominic sunau convingător. M-am gândit la primul şi singurul maraton la care concura-sem, la scurt timp după ce mă căsătorisem cu Ethan. M-am antrenat nouă luni şi am trecut fulgerător linia de finiş, cu un deget de la picior însângerat şi cu contracţii musculare, dar niciodată în viaţa mea nu mă simţisem atât de mândră de mine, atât de sigură pe mine. Când Ethan m-a ridicat în braţe şi şi-a lipit faţa de a mea, roşie şi transpirată, m-a cuprins un sentiment de pace pe care nu îl mai avusesem până atunci.
M-am uitat pe fereastră, încercând să privesc în depărtare.
- Ce încerci să vezi? m-a întrebat Dominic.
-Insula Bainbridge, i-am răspuns, întorcându-mă
din nou spre el. Mâine iau feribotul până acolo pentru a vizita o prietenă veche.
El a dat din cap.
-Ah, a spus el, lăsându-se parcă în voia amintirilor. E un loc superb. Mi-ar plăcea să locuiesc acolo într-o bună zi.
- Şi de ce nu te muţi? Ai putea să faci naveta. Nu faci decât o jumătate de oră cu feribotul.
Dominic şi-a privit mâinile pe care le ţinea în poală.
- Nu pot, a răspuns el. Cel puţin, nu acum. Proprie-tăţile imobiliare sunt scumpe pe insulă, şi fiecare dolar în plus pe care îl câştig îl trimit acasă.
- Acasă?

104
Sar ah Jio
-Mama mea e bolnavă, a explicat el. Şi nu are asi-gurare de sănătate. Medicamentele pe care le ia sunt scumpe, dar o ţin în viaţă.
-Oh! îmi pare foarte rău! Deci, tu o întreţii?

El a dat din cap.
- Ţi-ar plăcea mult de ea.
Sângele mi-a năvălit în obraji.
Am auzit telefonul sunând în poşetă, dar l-am ignorat.
-Probabil te iubeşte mult, am spus. între o mamă şi fiul ei este o relaţie specială. Am împăturit din nou şerveţelul în poală şi mi-am sprijinit bărbia în palmă. Mă tot gândesc la Vera şi la Daniel. Numai ştiind că la un moment dat au locuit în cafeneaua ta. Am oftat din nou. Mă bântuie.
Dominic a surâs.
- Dintotdeauna am fost convins că avem fantome.
Câteva clipe mai târziu, Donna s-a întors cu două farfurii. Exact cum fusese descris, sendvişul cu şuncă se lăfăia intr-un sos maro-închis. M-am înfruptat imediat din el.
- Cum ţi se pare? m-a întrebat Dominic.
-Uau! am spus eu. E delicios.
El a zâmbit mândru.
- Ştiam că o să-ţi placă.
Am auzit telefonul sunând din nou. De data asta am băgat mâna în poşetă, fără prea mare tragere de inimă, şi l-am scos, văzând imediat pe ecran numărul lui Ethan.
- îmi pare rău, i-am spus lui Dominic. Mă scuzi, te rog, un minut?
-Nici o problemă.
-Alo! am răspuns, ieşind repede în faţa restauran-tului.
- Claire, toată dimineaţa am tot încercat să dau de tine.
Am schiţat un zâmbet de superioritate.
- Ca să-mi explici de ce nu ai venit acasă azi-noapte?
- Claire, am fost la spital toată noaptea.
Am rămas fără aer.
- Eşti bine?

- Da, eu sunt bine. E vorba de bunicul meu. A făcut un atac de cord. Imediat după ce i s-a decernat premiul, noaptea trecută, la gală. Am stat la căpătâiul lui de când a ieşit din operaţie.
- Oh, nu! am spus eu. Se va face bine?

-Nu suntem siguri încă, a spus el. Vom vedea în timp. Am încercat să te sun azi-noapte, dar probabil ai avut telefonul închis. Iar când te-am sunat azi-diminea- ţă acasă, nu a răspuns nimeni. A făcut o pauză, ca să distingă zgomotul din jurul meu. Un bărbat care părea năpăstuit de soartă a început să cânte la un banjo la câţiva paşi de mine. Unde eşti?
M-am uitat în restaurant, la Dominic, şi m-a săgetat un sentiment de vinovăţie.
- Iau prânzul la piaţă. Cu un prieten.
Warren era bunicul pe care nu îl avusesem nicioda-tă. Bunicii mei muriseră amândoi înainte să mă nasc eu, iar când m-am căsătorit în familia Kensington, bu-nicul Warren mă primise cu braţele deschise. La drept vorbind, mă ataşasem de el din prima clipă în care ne-am cunoscut. M-a provocat la o partidă de hearts, şi am câştigat.
- Să nu-i mai dai drumul niciodată, îi spusese el lui Ethan. Dacă o femeie e în stare să bată un bărbat la un joc de cărţi, atunci îţi poţi petrece tot restul vieţii alături de ea.
Ştiam că nu se referea chiar la mine. Răposata lui soţie, bunica lui Ethan, se stinsese din viaţă cu mult înainte să intru eu în familie. Dar chiar dacă nu am cunoscut-o, mi-am dat seama că ea şi Warren împărtă-şiseră o iubire profundă. O vedeam în fotografiile care surprindeau momente din viaţa lor de cuplu, dar în special o vedeam în ochii lui. La mai bine de cincispre-zece ani după moartea ei, încă îi dădeau lacrimile când vorbea despre ea.
-Vin cât de repede pot, i-am spus. Spune-i că vin.
Am fugit înapoi la masă, întinzându-mă să-mi iau poşeta de pe scaun.

- îmi pare foarte rău, Dominic, dar a apărut o urgen-ţă. Bunicul soţului meu e în spital. A făcut un atac de cord. Trebuie să plec.
- O, îmi pare atât de rău! a spus el, ridicându-se. Pot să te ajut?
- Nu, nu, m-am bâlbâit eu, simţind brusc săgeata vi-novăţiei căreia nu-i dădusem atenţie mai devreme. Iau un taxi de aici. O să... o să te sun.

Am coborât privirea spre sendvişul mâncat doar pe jumătate înainte de a ieşi în fugă pe uşă.
Warren a izbutit să îmi ofere un zâmbet vag când am intrat în salon. Braţele îi zăceau fără vlagă pe lângă corp în patul cenuşiu de spital.
-Uită-te la tine! i-am şoptit. Faci atacuri de cord fără să mă avertizezi din timp!
L-am auzit pe Ethan intrând; nu m-am întors să îl salut. Warren mi-a făcut cu ochiul.
- îmi pare rău, scumpo! Se pare că bătrânul ceasornic din pieptul meu are alte planuri.
- Ei bine, am zis, silindu-mă să îmi stăpânesc lacrimile, mai ai încă ani buni şi mulţi de trăit. Trebuie să te punem pe picioare.
Bătrânul a dat din cap.
- Dacă zici tu, draga mea! Dar dacă n-aveţi nimic împotrivă, aş prefera să plec ca să-mi întâlnesc iubita. Mi-e dor de ea.
- Ştiu că ţi-e dor, Warren, am spus. Dar şi noi te iubim, să nu uiţi.
Am simţit căldura corpului lui Ethan lângă mine.
- Trebuie să se odihnească, mi-a şoptit el. Să mergem să ne aşezăm.
Nu mi-a plăcut tonul lui atotştiutor, dar nu puteam nega că Warren arăta obosit, aşa că l-am urmat afară din salon şi ne-am aşezat pe o băncuţă în hol. în jurul nostru, forfoteau asistentele. Mirosea a mâncare şi a dezinfectant.
- Doctorii cred că o să-şi revină. Deocamdată.

-Asta e bine, am răspuns, frecându-mi neliniştită mâinile una de alta.
Am ridicat privirea şi i-am văzut pe părinţii lui Ethan, Glenda şi Edward, venind spre noi.
- Cum se simte azi? ba întrebat Glenda pe Ethan, ignorând prezenţa mea.

Ethan a ridicat din umeri.
- La fel. Doctorul spune că are inima slăbită. Nu va mai putea avea acelaşi program ca până acum. Trebuie să-l ajutăm să reducă stresul. A sosit în sfârşit momentul so lase mai moale.
Glenda s-a uitat la Edward, apoi la mine.
- Claire, dragă! a spus ea.
Mi-am înghiţit nodul din gât. Glenda nu mi se adresa cu apelativul dragă decât dacă urma să îmi ceară o favoare sau să îmi dea un ordin.
I-a aruncat lui Ethan o privire cu subînţeles.
-Claire, suntem de părere că ar trebui să-ţi reduci vizitele săptămânale la Warren, pentru o vreme.
- Poftim? am spus, uşor năucită. Ce vreţi să spuneţi?
In ultimii doi ani, îmi făcusem un obicei din a-l vi-zita pe Warren acasă la el o dată pe săptămână. Jucam cărţi, ne uitam la filme vechi sau doar citeam împreu-nă, el, romanele lui de război, iar eu, romanele mele de dragoste.
-Din cauza inimii, dragă, a continuat ea. Ai auzit ce-a zis Ethan. Doctorul susţine că e slăbită. Având în vedere prin câte ai... ei bine, pur şi simplu Warren nu are nevoie în momentul de faţă de alte... de alte situaţii dramatice.
-Alte situaţii dramatice? Obrajii mi-au luat foc. Cre-deţi că vizitele mele îi afectează sănătatea?
M-am uitat la Ethan, aşteptând să-mi ia apărarea.
-Ei bine, fireşte că nu la asta mă refer, scumpo, a spus Glenda, bătându-mă ceremonios pe spate. Detes-tam tonul condescendent al vocii ei. Doar că o facem spre binele lui, până se reface...
-Mamă, a spus Ethan, ridicând mâna în semn de protest. Bunicul o iubeşte pe Claire. E una dintre puţi-nele persoane care îl fac fericit.

Mi-a strâns mâna în semn de solidaritate, dar eu eram prea şocată pentru a-i răspunde cu acelaşi gest.
Am simţit privirea rece şi împietrită a Glendei aţin-tită pe faţa mea când m-am întors spre Ethan. Lacrimi nestăpânite îmi inundaseră ochii, şi nu puteam suporta gândul de a-i

lăsa pe părinţii lui să le vadă revărsându-se de pe pleoapele mele, însă ştiam că nu le puteam opri.
-Mulţumesc, i-am şoptit soţului meu, înainte de a-i elibera mâna şi a mă întoarce spre ascensor.
- Claire, te rog, a spus Ethan, după ce părinţii lui s-au îndepărtat pe coridor. M-a tras lângă el şi m-a sărutat uşor pe frunte. Nu o asculta pe mama mea.
Am dat din cap, în timp ce s-a deschis uşa ascensorului. O asistentă în halat albastru s-a uitat la semnul din faţa ei.
-Scuze, am greşit etajul, a spus ea.
Lângă ea, într-un scaun cu rotile, şedea o femeie în halat de spital, ţinând la sân un nou-născut strâns în-făşat, cu faţa roşie şi bucălată. Proaspăta mămică afişa un zâmbet obosit şi satisfăcut, iar soţul ei era aplecat mândru deasupra lor. Iubirea se revărsa din toţi porii lor. Uşa ascensorului s-a închis.
- îmi pare rău, Ethan, am spus cu vocea tremurândă. Nu pot rămâne aici. Trebuie să plec.
Am aşteptat ca uşa ascensorului să se deschidă din nou, apoi am păşit înăuntru. Imediat ce uşile s-au închis, mi-am îngropat faţa în mâini şi am izbucnit în plâns.

capitolul 11

VERA

Vânzătoarea dolofană de la Frederick & Nelson m-a privit dezaprobator înainte de a ridica ochii spre asistentul lui Lon, oftând iritată.
- Alta?
Andrew a arătat spre un stativ cu rochii de seară aflat mai departe.

-Va avea nevoie de o grămadă de rochii, a spus el. Domnul Edwards preferă roşul, dar mai alegeţi şi alte culori - pentru varietate. Şi va avea nevoie şi de alte haine. I-a aruncat femeii o privire cu subînţeles, înainte de a se uita la ceas. Treceţi totul în contul domnului Edwards, ca de obicei.
- In regulă, a răspuns femeia, arcuind o sprânceană. Avem de lucru.

- Bun, a spus Andrew. Vă rog să aveţi grijă să ajungă la coafor până la ora patru. Domnul Edwards va lua cina cu ea la cinci, nici un minut mai târziu.

M-am simţit ca o marfă încărcată într-o maşină de livrări.

Am urmat-o într-o cabină de probă şi stăteam în pi-cioare indiferentă în faţa unei oglinzi în vreme ce femeia mă dezbrăca. Rochia mea a căzut pe podea în dizgraţie, o bucată boţită de material albastru-închis, ponosit.

O altă femeie, mai tânără, a intrat în cabină.

- Melinda! s-a răstit la ea femeia mai în vârstă. Scapă de rochia asta. N-o să mai aibă nevoie de ea.

Am simţit un val de tristeţe când vânzătoarea a luat rochia şi a dispărut cu ea. Avea buzunarul rupt şi tivul ferfeniţă. Şi, totuşi, o purtasem ultima dată când îl ţinusem pe Daniel în braţe. Aveam impresia, într-un fel, că renunţam la o parte din el. O parte din noi.

- Vă rog, am implorat. Pot s-o păstrez?

Femeii i-a scăpat un hohot de râs sec.

- Zdreanţă aia veche?

M-am holbat la picioarele mele goale, încercând din răsputeri să îmi stăpânesc lacrimile.

- Din fericire pentru tine, domnul Edwards te pla-ce, a continuat femeia. Acum poţi purta haine mai frumoase.

Am ţinut ochii strâns închişi când mi-a tras de lenjeria de corp. Abia dacă o ascultam în timp ce îmi măsura bustul.

- De regulă, preferă siluetele mai voluptuoase, a spus ea, fixându-mi sânii cu o privire scrutătoare. Ţi-ar prinde bine să mănânci mai mult.

M-am schimonosit când mi-a desfăcut corsetul, dez-golindu-mi complet trupul. Simţeam aerul rece nemilos pe pielea goală. Reflexia din oglindă mi-a dezvăluit o scobitură în mijlocul abdomenului, unde îl purtasem pe Daniel cu doar trei ani în urmă. II născusem acasă, singură. Caroline mă asistase la sfârşit; îmi tamponase faţa cu o cârpă rece şi îmi cântase. Travaliul fusese lung şi dureros. Dar când l-am luat în braţe, nimic nu a mai contat. Aş fi trecut din nou prin asta pentru el. „Daniel al meu." Am simţit lacrimile

inundându-mi ochii din nou. „Nu voi plânge. Nu o voi lăsa pe femeia asta să mă vadă plângând.“
-Văd că ai avut copii, a spus femeia dezaprobator, încingând un corset bej în jurul coastelor mele.
Am dat din cap.
- Da, am spus încet. Doar unul. Un băieţel minunat, care...
- E bine că ai renunţat la el, a spus ea. Nu are nici un sens să creşti un bastard.
- Cum îndrăzneşti? am spus, făcând un pas în spate.
Femeia a ridicat din umeri.
-N-am vrut să te jignesc, a spus ea, probabil mai în-grijorată să nu-şi piardă comisionul din contul lui Lon decât că îmi rănea sentimentele. Voiam doar să spun că e greu să creşti un copil în vremurile astea, în asemenea situaţie, în afara căsătoriei.
A venit mai aproape de mine şi mi-a tras pe cap un combinezon din mătase albă, pe care mi l-a strâns din ce în ce mai mult pe corp. Şi-a încrucişat braţele în timp ce m-a examinat sumar.
- Ştii ce s-a întâmplat cu ultima, nu-i aşa?
Am clătinat din cap.
- Ultima ce?
-Ultima fată a domnului Edwards.
Am clătinat din cap, amintindu-mi de Susie, fosta cameristă.
-A rămas gravidă, mi-a spus femeia. Prostuţa. A fost forţat să renunţe la ea.
Nu voiam să împart patul cu Lon la fel cum nu voiam nici să iau cina cu el. Dar aş fi făcut orice pentru a-mi

găsi fiul. Lon avea multe relaţii. Gwen îl văzuse luând prânzul cu un senator. Dacă putea cineva să convingă poliţia să îl caute pe Daniel, el era acela.
-Suge burta! a zis femeia. Corsetul ăsta trebuie strâns dacă vrei să încapi într-o rochie diseară. Domnul Edwards va dori să străluceşti pe ringul de dans.
Am inspirat adânc şi am supt burta. Am închis ochii şi m-am gândit la ultima ocazie când fusesem la dans. Cu

Charles. M-am lăsat în voia amintirii care m-a alinat precum o pătură călduroasă.
Cu patru ani în urmă
De afară, a răsunat un claxon. Caroline a ţipat.
-A sosit Charles!
Mi-am netezit părul înainte de a fugi la fereastra apartamentului pe care îl împărţeam cu trei prietene. M-am uitat în jos, spre stradă, unde Charles, cu părul negru pieptănat pe spate şi un zâmbet calm pe chip, şedea la volanul maşinii lui, un Buick gri strălucitor. Era răpitor. Trecuse o lună şi jumătate de când ne cunoscuserăm la hotel. Mă condusese acasă pe jos în seara aceea şi îmi promisese că avea să mă sune după vacanţa lui în Europa. Mă gândeam des la el, în ciuda încercărilor mele de a-mi alunga amintirea lui din minte - şi din inimă. Era minunat, într-adevăr, însă locul lui era lângă genul de femei pe care le văzusem la hotel - rafinate, acoperite cu bijuterii -, nu lângă una ca mine, care avea o gaură în pantof şi nici un sfanţ în buzunare. Şi, totuşi, când mă sunase acasă, cu o săptămână în urmă, nu mă putusem abţine să nu mă întreb dacă, în ciuda a ceea ce spusese el la Hotel Olympic, un bărbat din înalta societate ar putea să iubească cu adevărat o femeie săracă.
Georgia şi-a încrucişat braţele.
-Nu-i drept, s-a văicărit ea. Nu are vreun frate?
-Nu-i distrage atenţia, Georgia! a repezit-o Caroline. Trebuie să se pregătească!
Am coborât privirea spre rochia mea, nici pe departe una de lux, cu pliuri simple şi un tiv pe care îl reparasem

abia în dimineaţa aceea. Speram că aţa de un albastru cobalt, pe care o folosisem - alta nu aveam nu contrasta ţipător cu albastrul-deschis al rochiei.
- Arăt bine?
Caroline s-a încruntat.
- Scumpo, vrei să îl impresionezi, nu-i aşa?
Am dat din cap.
Caroline a început să îmi descheie nasturii rochiei.
- Fireşte că da, de aceea vei purta rochia mea roşie.

- Caroline, n-aş putea, am spus. E atât de...
- Decoltată?
Am dat din cap.
- Ei bine, draga mea, cam asta este şi ideea. O să te dezbrăcăm de sacul ăsta de cartofi.
După ce Caroline a descheiat şi ultimul nasture, ro-chia mi-a căzut pe podea, strângându-se în jurul glez-nelor. Ea s-a dus la dulap şi s-a întors cu rochia roşie. A ridicat-o mândră.
- Te va adora îmbrăcată în asta. Caroline dăduse pe ea salariul pe o lună după ce o văzuse în vitrina unui bu- tic din Pioneer Square. Poftim! mi-a zis ea, trăgându-mi rochia peste cap.
Mi s-a lipit de corp ca un bandaj strâns, şi am smucit stângace de corsaj.
-Aşa, a spus ea, dându-se un pas în spate, pentru a mă privi. Fabuloasă!
- Nu ştiu, Caroline, am zis eu cu şovăială. Chiar crezi că mă prinde?
- în noaptea asta, da, a spus ea, punându-mi la gât o salbă de mărgele. Nu sunt perle veritabile, dar n-o să-şi dea nimeni seama.
Am simţit un fior pe şira spinării când Caroline mi-a prins mărgelele la ceafă.
- Perfect, a spus ea, dându-se iar înapoi pentru a-mi arunca o ultimă privire. Du-te, ai să întârzii! M-a împins către uşă. Eşti foarte frumoasă.
M-am întors spre ea.
- Mulţumesc, Caroline. Ştiu că asta e rochia ta prefe-rată. Voi avea grijă de ea.

- N-ai decât să torni şi vin pe ea dacă vrei, a răspuns ea. Oricum, eu n-am s-o mai port niciodată. S-a bătut uşor pe burtă. Era rotunjoară, dezvăluind o sarcină în primele luni. Eu m-am distrat din plin îmbrăcată cu ea.
In urma unei decizii de moment, Caroline se căsă-torise cu un pescar pe nume Joe la o săptămână după evenimentul de la Olympic. Avuseseră o relaţie, cu intermitenţe, timp de un an, dar când el se prezentase în faţa ei cu inelul de

logodnă al bunicii lui, ea acceptase cererea în căsătorie. La scurt timp după aceea, Joe a murit într-un accident de automobil, iar ea a aflat că rămăsese însărcinată cu el. Caroline a apărut la uşa apartamentului cu tot ce avea pe lume înghesuit intr-o singură valiză. In apartamentul cu o singură cameră, deja aglomerat, locuiau încă trei femei, dar au primit-o şi pe ea. Propriii ei părinţi o aruncaseră în stradă.
-O, Caroline, am spus, petrecându-mi un braţ pe după talia ei. O vei purta din nou. Vei vedea.
- Ei bine, a spus ea cu un oftat, e noaptea ta. Bucu- ră-te de ea, scumpo!
Am dat din cap.
-Voi încerca.
Charles mă aştepta pe trotuar. S-a rezemat de maşină şi m-a privit ieşind.
- Bună, păpuşă! mi-a strigat din stradă un bărbat vizibil beat. Cauţi puţină iubire?
-Ai grijă cum te porţi! l-a admonestat Charles pe bărbatul respectiv. Cum îţi permiţi să-i vorbeşti aşa unei doamne?
Bărbatul s-a retras pe o alee, iar eu i-am zâmbit recu- noscătoare lui Charles.
- Bine ai venit în cartier! i-am spus.
-Trebuie să suporţi aşa ceva tot timpul?
Am dat din cap.
-Te obişnuieşti la un moment dat. Cei mai mulţi dintre ei sunt inofensivi.
El a clătinat din cap, supraveghind strada. Un bărbat fără adăpost izbea cu piciorul într-o conservă de tablă,

plimbând-o pe trotuar şi bombănind în barbă. O femeie în vârstă s-a ridicat de pe o bancă şi s-a apropiat de Charles. Un automobil atât de strălucitor în cartierul nostru era o privelişte rară şi atrăgea o mulţime de gură-cască, aşa cum o prună zemoasă atrage un roi de musculiţe de oţet bâzâitoare.
-Scuzaţi-mă, domnule, a spus femeia aproape în şoaptă. A întins mâna, dând la iveală nişte unghii mizerabile. Aţi putea da câţiva cenţi unei biete femei bătrâne şi flămânde?

-Ăla e un Buick adevărat? a întrebat un adolescent, trecându-şi mâna peste capotă.
Charles m-a privit cu o expresie neputincioasă.
Mi-am dres vocea.
- Scuzaţi-ne, am spus cu fermitate. Noi tocmai plecam.
Femeia a dat din cap, făcând un pas în spate. Băiatul a ridicat din umeri. Ceilalţi şi-au văzut de treaba lor.
-îmi pare rău! am spus, odată ajunşi în maşină. Oamenii bogaţi sunt o raritate prin părţile astea.
Charles părea contrariat.
- Oh! a spus el, demarând lent.
Am mers în tăcere câteva clipe, apoi Charles s-a întors spre mine.
- Mi-aş dori să-i fi dat ceva.
-Cui?
- Femeii ăleia, a spus el. Aş fi putut să îi dau nişte bani. Nu ştiu de ce n-am făcut-o.
Eu am clătinat din cap.
- Ei bine, are nevoie de mai mult decât câţiva dolari pentru a-şi rezolva problemele.
Charles a dat din cap.
- Ei urăsc oamenii ca mine?
- Fireşte că nu, am răspuns, observând felul în care butonul de aur de la manşetă strălucea în lumina felinarelor stradale. Doar că tu provii dintr-o altă lume, asta-i tot. O lume pe care ei nu o înţeleg.
Charles a clătinat din cap, ca şi cum ar fi încercat să priceapă diferenţele dintre noi.

- Mi-e jenă, a spus el, că sunt atât de ignorant cu privire la problemele cu care se confruntă oamenii ăştia.
L-am atins pe braţ.
- Tu eşti altfel, i-am spus, privindu-l admirativ.
Charles era înzestrat cu o bunătate pe care alţii cu un statut similar nu o aveau. Inima lui părea să simtă suferinţa celor săraci - lucru rar, ţinând cont că tendinţa în rândurile clasei privilegiate era de a-i ignora pur şi simplu.
Charles a oprit maşina în faţa unui restaurant unde stătea, fumând o ţigară, o femeie într-o rochie de crep deschisă la

culoare. A pufăit elegant prin buzele roşii aprins, apoi a aruncat-o pe trotuar şi a strivit chiştocul sub tocul gros, de un negru lucios.
- Mă gândeam să luăm repede cina la Blue Palms, a spus el. Asta, dacă ţi-e foame.
Ochii lui blânzi mi-au zâmbit plini de speranţă.
- Da, am spus. Ar fi minunat.
Charles i-a dat valetului cheile de la maşină, apoi a ocolit maşina pentru a-mi deschide portiera. M-am simţit ca o moştenitoare bogată, păşind pe bordură, prinzându-mi braţul de al lui. Două femei de pe trotuar au căscat gura la noi. S-au uitat întâi la Charles, apoi la mine, studiindu-mă din cap până în picioare, apoi au început să şuşotească. Puteam desluşi mesajul din ochii lor. Impostoare. Ştiau că nu aveam ce căuta acolo. Eu am privit drept în faţă, urmându-l pe Charles în restaurant.
Am simţit un impuls de a arunca o privire în oglinda de pe peretele din stânga mea, doar pentru a mă asigura că, într-adevăr, eu eram femeia pe care o vedeam. Eu şi Caroline visaserăm de o mie de ori până atunci să luăm cina la Blue Palms. Cunoşteam o animatoare care lucra acolo în weekenduri. Fata ne relatase poveşti despre persoanele din înalta societate şi despre celebrităţile care treceau necontenit pragul clubului. L-am urmat pe Charles în foaierul slab luminat, unde cupluri elegante îşi lăsau paltoanele în mâinile unor portari care afişau o atitudine indiferentă.

Charles i-a şoptit ceva recepţionerului de la tejghea, iar acesta a sărit cu un zâmbet neliniştit.
- Da, mă bucur mult să vă revăd. Masa dumneavoastră este pregătită.
Am încercat să nu mă gândesc la toate celelalte femei pe care Charles le adusese aici înaintea mea. Probabil, defilase cu o mulţime. In schimb, m-am uitat drept în faţă, urmându-l pe recepţioner printr-un coridor întunecat, în care luminile se ridicau din podea, ca în cinematografele unde mă furişam în copilărie. Zeci de ochi curioşi ne urmăreau atent de la mesele din jurul nostru, minunându-

se. Orchestra de pe scenă interpreta o baladă, şi am păşit în ritmul trombonului. Un picior în faţa celuilalt. „Dacă mă împiedic? Dacă îl fac pe Charles de ruşine?11

Am simţit o mână tandră pe talie, apoi răsuflarea lui caldă lângă gâtul meu.

-Pur şi simplu nu pot să stau jos la melodia asta, tu poţi?

Am simţit pielea braţelor înfiorându-se. Cunoşteam piesa, desigur. Stardust. Eu şi Caroline o ascultaserăm de zeci de ori la un magazin de discuri, până când vânzătorul ne dăduse de ales: ori cumpăram, ori plecam. Nea- vând banii necesari pentru a cumpăra discul, ieşiserăm îmbufnate pe uşă.

Charles mi-a întins mâna.

- Dansăm?

-Mi-ar plăcea mult, i-am răspuns, urmându-l pe ringul de dans.

Am simţit în spate nişte priviri care mă săgetau, dar când Charles mi-a cuprins talia cu braţele şi m-a tras aproape de el, toată nesiguranţa mea s-a risipit ca prin minune.

-Şi ziceai că nu ştii să dansezi, mi-a şoptit el la ureche.

- Păi, nu ştiu, am răspuns. Datorită ţie mă descurc destul de bine.

El a clătinat din cap.

-Ştii, a spus el cu o faţă serioasă, eşti cu adevărat remarcabilă, Vera Ray.

Charles m-a învârtit pe ringul de dans. Strânsoarea lui fermă şi paşii lui siguri m-au făcut să mă simt uşoa-ră şi sprintenă, în timp ce el mă răsucea şi mă lăsa pe spate. La sfârşitul melodiei, obrajii mei erau ca focul, iar el m-a tras mai aproape. Ne-am privit în ochi pentru o clipă.

-Hai să luăm cina! a spus el, exact când orchestra începea un nou cântec.

Ne-am strecurat într-un separeu de unde se vedea în întregime scena. Aveam senzaţia că stau pe un nor pe tapiţeria moale, cu ciucuri a scaunului, iar prezenţa lui Charles alături de mine îmi dădea impresia că sunt într-o altă lume - în orice caz, nu una pe care o cunoşteam.

Charles a comandat vin şi i-a turuit unui chelner care stătea în picioare în faţa noastră cu un prosop alb imaculat, împăturit peste braţ, denumirile câtorva preparate din meniu.
-Ai încercat vreodată stridii? m-a întrebat Charles. Sau caviar?
Eu am clătinat din cap. De ce să mă prefac că am gusturi rafinate, când el ştie că nu e aşa?
- Bun, atunci, a spus el, întorcându-se spre chelner. Le vom lua pe ambele.
In câteva momente, chelnerul s-a întors cu un bol cositorit plin cu ceva ce semăna cu nişte mure lucioase.
- Caviar, a spus Charles zâmbind.
Mi-am încreţit nasul.
Apoi, chelnerul ne-a adus pe un platou un munte de moluşte aşezate pe un pat de gheaţă. Pe un alt platou erau o felie de lămâie şi diverse sosuri, aranjate cu pricepere.
Am înghiţit în sec.
- Aşadar, a început Charles, storci puţină lămâie deasupra, apoi iei în mână cochilia, uite aşa. Şi laşi stridia să îţi alunece în gură.
-Aşa, pur şi simplu?
- Aşa, pur şi simplu.
Mă gândeam că toate aceste mâncăruri simandi-coase erau caraghioase. De ce atâta bătaie de cap, când

ai fi putut să mănânci un excelent sendviş cu şuncă? Dar nu voiam să îl dezamăgesc pe Charles.
- în regulă, am spus eu sceptică. Dacă tu zici.
Am întinsa mâna spre platou şi am luat una dintre cochilii, studiindu-i textura zimţată, uimită de marginile ei tăioase. Tatăl meu, pescar, adusese acasă o cochilie pe când eram copil, şi mă tăiasem la deget în marginea ei ascuţită. Mama mea lucra în schimbul de noapte la fabrică, şi nu fusese acolo să mă bandajeze. Aşa că rup- sesem o bucată de material dintr-o cârpă de bucătărie şi îmi înfăşurasem degetul în ea, suficient de strâns cât să oprească sângerarea. Când mama s-a întors de la cel de-al doilea loc de muncă pe care îl avea, după ce zile întregi îngrijise

copiii unei familii înstărite dintr-o suburbie de lux a oraşului Seattle, am întins degetul rănit sub ochii ei.

- E numai vina ta! s-a răstit ea, fără a ridica privirea. Ai cinci ani deja; ar trebui să te ducă mintea.

Umbre întunecate de oboseală zăboveau sub ochii ei. Nu intenţionase să fie rea cu mine. Niciodată nu spunea ceva intenţionat după o zi lungă de muncă. Am iertat-o, aşa cum o iertam întotdeauna. Iar când a adormit în fotoliu, în hainele de lucru, am învelit-o cu o pătură.

Ţineam în mână cochilia stridiei, simţindu-i tăişul pe piele, şi mi s-a făcut greaţă, scăpând-o la loc pe platou. Mi-am trecut degetul arătător peste cicatricea neregulată care mă ţinea ancorată în trecut.

-Oricine e puţin reticent când încearcă stridii pentru prima dată, a spus Charles. Permite-mi să te ajut.

Mi-am lăsat ochii să-i întâlnească pe ai lui, atât de calzi şi de binevoitori. „Nu mai sunt acea fetiţă. " Char-les mi-a pus cochilia pe buze, iar eu am deschis gura, în timp ce carnea rece şi mătăsoasă a stridiei mi-a alunecat pe limbă. Am simţit gustul sărat al mării, înţepător, urmată de izul astringent al lămâii. Toate simţurile mi-au revenit la viaţă şi am deschis ochii.

- A fost surprinzător de gustoasă, am spus, întinzân-du-mă să mai iau una.

Am mâncat. Am băut. Şi am dansat. Condusă de Charles, picioarele mele mă purtau în jurul ringului de dans cu o agilitate pe care nu ştiusem că o aveam.

Imediat ce s-a sfârşit piesa, şi după o rundă de aplauze pentru orchestră, un cuplu s-a apropiat de noi. Feme- ia, cu părul coafat impecabil, vopsit întro nuanţă de blond-bej, l-a salutat pe Charles cu o fluturare de mână, afişând un inel de logodnă cu diamant de mărimea unui dolar de argint. Diamantul a scânteiat sub luminile scenei când mi-a întins mâna. Bărbatul de lângă ea, probabil logodnicul ei, m-a privit curios.

- Eu sunt Delores, a gângurit ea, întorcându-se spre Charles cu o privire ofensată. Charles, nu ne-ai spus că ai o nouă iubită. Credeam că încă eşti cu Yvonne. Voi doi eraţi...

-	Da, a întrerupt-o el. Ea e Vera. Vera Ray.
Delores a părut amuzată.
-Desigur, a spus ea, examinându-mă din cap până în picioare. Domnişoara Ray. încântată de cunoştinţă.
-Şi eu, am spus, simţind că ceva mă strânge în piept.
-Unde v-aţi cunoscut? a continuat ea. La clubul privat?
S-a uitat la rochia mea. Ceva îmi spunea că îmi cu-noştea originile.
-Nu, a spus Charles. Eu şi Vera ne-am cunoscut la...
-La Hotel Olympic, am intervenit. Eu şi prietena mea am fost prezente la inaugurare.
Delores a ridicat o sprânceană.
-Oh? a spus ea, ca şi cum i s-ar fi părut absurd chiar şi simplul gând că eu aş fi fost la Hotel Olympic. Dragă, spune-mi ceva. Şi-a încleştat mâna pe braţul meu. Oare cum ai reuşit să capeţi o invitaţie la petrecerea aia? Ştiu o groază de persoane din elita oraşului care nu au fost invitate.
Charles şi-a petrecut mâna pe după talia mea şi m-a strâns protector.
-A fost invitata mea, a spus el, înăbuşind cu tonul lui ferm orice alte discuţii privind prezenţa mea la hotel.

-Ei bine, a replicat Delores, trăgându-l de mânecă pe bărbatul care o însoţea, atunci vă lăsăm. A chicotit. La cum aţi dansat, aveai impresia că vă aflaţi la un mara-ton de dans în vreun local de pe Sixth Avenue.
Charles a părut nedumerit.
-	Maraton de dans?
-	Oh, puţin probabil să fi auzit tu de aşa ceva, a spus ea. Nu prea e de teapa ta.
Delores s-a întors apoi să mă privească.
-	Poate că e de teapa mea, am spus intr-un imbold de îndrăzneală.
Obrajii îmi ardeau. Ştiam ce încerca să insinueze: că nu eram suficient de bună pentru Charles. Era evident din toate detaliile: rochia mea ponosită, pantofii la mâna a doua şi mâinile neîngrijite.

- Noapte bună, Delores! a spus Charles, înainte de a-l saluta din cap pe însoţitorul ei. Hai s-o ştergem de aici! mi-a şoptit când ne-am întors la masă.
Eu am dat din cap.
- încotro?
- Vera, a spus el, ca şi cum i-ar fi venit brusc o idee, ce-ar fi să mergem la acel maraton de dans?
Am clătinat din cap.
- Doar nu vorbeşti serios?
- Formăm o echipă de dans incredibilă, a spus el zâmbind. Pun pariu că am putea câştiga. în plus, sunt sătul de locul ăsta vechi şi îmbâcsit.
- Dar ştii în ce constă un maraton de dans, nu?
El m-a privit cu ochi naivi. Ştia să danseze vals, dar ştia oare şi swing?
- Cred că ştiu.
- Cuplurile dansează ore întregi - uneori toată noaptea, i-am explicat. Câştigătorii sunt ultimii care rămân în picioare.
-Mi-ar plăcea să fiu ultimul bărbat care rămâne în picioare lângă tine, mi-a spus el, întinzându-se să mă prindă de mână.
Auzeam muzica interpretată de orchestră răzbătând din sala de sport de pe Sixth Avenue. Eu şi Charles

ne-am oprit pe trotuar, zgâindu-ne la uşile duble, în pragul cărora stăteau o mulţime de bărbaţi tineri pufăind ţigări, purtând costume ponosite care fie le erau prea mici, fie prea mari.
Charles şi-a frecat neliniştit fruntea. „Ce-a fost în ca-pul meu să-l aduc aici?" Cu siguranţă, nici unul dintre prietenii lui jucători de polo nu frecventa vinerea sala de dans improvizată acolo. Bărbaţii l-au privit bănuitor pe Charles când am pornit spre intrare.
- Hei, frumuşico, mi s-a adresat unul dintre ei. Cauţi partener de dans?
Charles a întins mâna.
-Are unul, mulţumesc, a spus el, punând capăt propunerii.

- Da’ ce damă ţi-ai tras! am auzit remarca bărbatului în timp ce intram.
Vocea i-a fost înghiţită de muzică. Dar priveliştea din faţa noastră ne-a captat atenţia. Pretutindeni, dansau cupluri cu atâta energie, cu atâta pasiune. Am privit un bărbat care şi-a ridicat partenera în aer, apoi a coborât-o din nou, învârtind-o din stânga în dreapta de parcă era o minge legată de un stâlp.
Charles a rămas cu gura căscată.
-Uau, a murmurat el, nu am mai văzut niciodată aşa ceva!
-Putem pleca dacă vrei, am spus, uitându-mă spre uşă.
- Nu, nu, a răspuns el, privind un bărbat lăsându-şi partenera pe spate atât de mult, încât părul ei aproape că atingea podeaua. Doar că nu am mai văzut niciodată oameni dansând astfel. E... uluitor. Vreau să încerc şi eu. Poţi să dansezi?
- Swing? Da, am răspuns. Adică, puţin.
L-am luat de mână, dar înainte să ajungem pe rin-gul de dans, o femeie mai în vârstă l-a bătut pe Charles pe umăr.
-V-aţi înregistrat? l-a întrebat ea.
- Să ne înregistrăm? am replicat.
- Cinci cenţi de persoană, a spus ea. Includ taxa de intrare, costul fotografiei şi un bol de fasole cu cârnaţi.

Charles părea amuzat.
- Şi un bol de fasole cu cârnaţi.
Ea a arătat spre un birou aflat chiar în faţa noastră.
- Puteţi plăti acolo.
Charles a scos din portofel o bancnotă de un dolar şi i-a întins-o bărbatului din spatele biroului.
- La cât vă dau rest?
- Păstrează-1, a spus Charles.
-Mulţumesc, domnule, a spus bărbatul, uitându-se buimac la Charles. V-a spus Alice care sunt regulile?
Charles a clătinat din cap.
-încheiem înscrierile peste cinci minute, aşa că aţi ajuns la ţanc. Regulile sunt după cum urmează: Nu se stă jos. Nu se

mănâncă. Nu se bea. Dansatorii nu au voie să se oprească din dansat sau să stea pe loc mai mult de trei secunde, altfel sunt eliminaţi. Ultimul cuplu care rămâne pe ring câştigă potul ăsta. A arătat spre un borcan de sticlă plin cu monede de cinci cenţi. Fotografiile se fac aici, în stânga.
Eu şi Charles am făcut câţiva paşi şi ne-am oprit unul lângă altul pe fundalul unei draperii albe.
- Zâmbiţi acum, ne-a cerut fotograful din spatele aparatului său cu un bliţ sofisticat.
îmi era uşor să zâmbesc, cu Charles alături.
- Gata, a spus fotograful. Dacă reveniţi vinerea viitoare, fotografia vă aşteaptă.
Ne-am apropiat sfioşi de ringul de dans. Charles şi-a fixat mâinile pe talia mea şi a început să-şi mişte stângaci picioarele. Eu i-am zâmbit, luându-i mâna într-a mea şi arătându-i pasul elementar de swing.
-Uite-aşa, am zis, mişcându-mi picioarele în ritmul muzicii.
l-am făcut cu mâna Lolei, o fostă colegă de şcoală, care era ceva mai departe. Părea şocată să mă vadă în braţele lui Charles. Şi geloasă, poate.
- E mai greu decât pare, a spus el, reluând mişcarea şi aterizând pe piciorul meu drept. Scuze!
-Te descurci bine, i-am spus.
îmi făcea plăcere să fiu eu cea care îl învăţa ceva.

După o vreme, Charles a început să prindă pasul de swing şi nva învârtit pe ringul de dans cu încrederea unui profesionist experimentat.
- înţeleg de ce îţi place asta mai mult decât valsul, a spus el cu un surâs. E al naibii de distractiv.
Am simţit broboane de sudoare pe frunte.
- Ei bine, ce fac oamenii ca tine ca să se distreze?
El mi-a aruncat un zâmbet palid.
- Te porţi de parcă aş fi de pe o altă planetă.
- Ei, am spus, ştergându-mi fruntea, într-un fel chiar eşti.
Am ridicat privirea spre oamenii obişnuiţi de pe rin- gul de dans - fii de muncitori în fabrică, fiice de croito- rese. Iar

printre ei se afla Charles, fiul uneia dintre cele mai bogate familii din oraş şi poate chiar din ţară, după supoziţiile lui Caroline.
- Ei haide, a spus el. Nu crezi că dramatizezi puţin?
O siluetă minionâ a intrat în sala de sport, şi am recunoscut-o imediat: Ginger Clayton, o veche prietenă. Sora ei mai mică murise cu şase luni în urmă din cauză că familia ei nu îşi permisese medicamentele necesare pentru a o salva. Brusc, mi-a pierit cheful de dans. Cum puteam să mă ospătez cu stridii şi caviar, în timp ce oameni precum micuţa Emma Clayton îşi pierduseră viaţa?
Mi-am desprins mâna dintr-a lui.
- Nu vezi?
El mi-a prins din nou mâna într-a lui.
-Ai grijă, a spus el. Vom fi descalificaţi dacă ne oprim. Cum era regula? Trei secunde?
Eu mi-am ferit privirea.
- Am spus ceva greşit?
-Nu, am răspuns. Adică, da. Pur şi simplu, mi-aş dori ca săracii să nu sufere atât de mult.
Orchestra a schimbat ritmul cu unul mai lent, ceea ce m-a bucurat. Mi se părea ciudat să port o conversaţie atât de serioasă dansând într-un ritm atât de frenetic.
-Ascultă, am continuat, citind îngrijorarea din ochii lui. Cred sincer că îţi pasă şi ştiu că eşti diferit de majoritatea oamenilor ca tine. Doar că mi-aş dori să existe mai

multe persoane cu un statut privilegiat, cărora să le pese de suferinţele săracilor. Trăim vremuri grele. Văduva care locuieşte sub mine e nevoită să îşi lase copiii singuri toată ziua, cât timp ea munceşte, fiindcă nu are cine să aibă grijă de ei. Oameni foarte respectabili au ajuns cerşetori în stradă. Toate astea, în timp ce bogătaşii...
- în timp ce bogătaşii nu fac nimic în privinţa asta? a spus el.
- Da, am răspuns, dând din cap.
- Ei bine, ai dreptate, a spus el cu convingere. Sun-tem o gloată de oameni vrednici de dispreţ. Sunt primul care admite asta. Propriii mei părinţi refuză să plătească

personalul de serviciu din casă cu un salariu care să le asigure traiul. Cei mai mulţi trebuie să îşi mai găsească un al doilea loc de muncă doar pentru a-şi hrăni familiile. Nu e corect. Am încercat să discut cu tatăl meu. A refuzat să mă asculte. El însuşi s-a ridicat din sărăcie. A muncit din greu, pornind dintr-un orăşel agricol din partea de est a statului Washington. E un om care s-a realizat prin forţe proprii. E convins că munca asiduă şi disciplina sunt soluţia de a ieşi din sărăcie. După părerea lui, oricine îşi poate croi singur soarta.
Am clătinat din cap.
- Dar nu e întotdeauna adevărat.
- Ştiu.
-Ceea ce nu înţelege el este că oamenii muncitori au pur şi simplu ghinion, am continuat eu. Nu există suficiente locuri de muncă pentru toată lumea. Există oameni care vor să lucreze, dar nu pot.
Charles şi-a ferit privirea.
- Nu ştiu ce să-ţi spun, Vera. Nu îmi place nici mie câtuşi de puţin.
-Nu am vrut să sune ca şi când te-aş învinovăţi pe tine, sau pe tatăl tău, am spus, temându-mă că sărisem calul. Doar că eu am fost învăţată că atunci când ai două bucăţele, le împărţi cu altcineva. De ce nu pot cei bogaţi să-i ajute pe nevoiaşi?
Charles a dat din cap.
-Văduva aceea de care mi-ai pomenit, cum o cheamă?

- Laura, am zis. Numele ei este Laura.
- Unde lucrează?
- întro fabrică de haine din zona industrială.
- Câţi copii are?
Orchestra a început să interpreteze o melodie mai săltăreaţă, aşa că am mărit şi noi ritmul.
-Cel puţin cinci, am spus eu. Cel mai mare nu are decât nouă ani. E o situaţie groaznică. Le-am dus o franzelă săptămâna trecută. Locuinţa era un dezastru oribil. Sărăcie lucie, serios.
Charles m-a privit cu tandreţe.

- Vreau s-o ajut.
-Cum?
- In primul rând, hai să o scăpăm de munca aia nenorocită de la fabrică pentru a putea să se ocupe de familia ei, a spus el.
- Ca să facă asta, va avea nevoie de...
- Fonduri, da. Mă voi ocupa eu de asta.
Am zâmbit din adâncul sufletului.
- Chiar vei face asta?
- Da, a răspuns el. însă ea nu trebuie să afle despre implicarea mea.
- Pot să te ajut, m-am oferit.
-Bun.
Mi-am rezemat capul pe reverul sacoului său.
- E un gest nobil din partea ta.
- Nu, a spus el, mângâindu-mă pe păr, e un gest corect din partea mea, şi mi-e ruşine că nu am făcut mai multe astfel de gesturi.
Charles m-a învârtit de-a curmezişul ringului de dans înainte de a mă trage ca pe un fulg înapoi în braţele lui. Muzica s-a oprit pentru o clipă, când l-am privit în ochi. Am simţit furnicături în tot corpul, iar când s-a aplecat spre mine, mi-am lăsat buzele să le întâlnească pe ale lui.
- Aici erai! a răsunat o voce stridentă de femeie din celălalt capăt al ringului de dans.
Eu m-am retras un pas din braţele lui Charles şi am privit-o pe femeia ce se apropia. Rochia şi pălăria ei de mătase cafenie, tivite cu pene albe, păreau desprinse

dintr-una din revistele Vogue aruncate la gunoi, pe care Georgia le aducea uneori din casele unde făcea curăţe-nie. In sala de sport mizeră, femeia sărea în ochi precum o lebădă intr-o mină de cărbune.
- Te-am căutat peste tot, Charles, a continuat ea pe un ton mustrător.
Charles era atent atât la femeia care se apropia, cât şi la un bărbat care a apărut în faţa noastră fluturând din deget.
-Mă tem că v-aţi oprit prea mult timp, a spus el. Vă rog să ieşiţi de pe ringul de dans. Aţi fost descalificaţi.

-îmi pare rău, Vera! a spus Charles. A fost vina mea.
Femeia şi-a croit drum prin mulţimea de oameni, iar eu şi Charles am urmat-o.
- Ce caută sora mea aici? a bombănit el în barbă.
Odată ce ne-am îndepărtat de dansatori, Charles şi-a încrucişat braţele.
-Josie? a întrebat el, pe un ton nu tocmai binevoitor.
-Vai, nu am crezut că într-adevăr te voi găsi aici! a exclamat ea, iritată. Şi-a băgat sub pălărie o şuviţă din părul perfect coafat, înainte de a-şi netezi o cută imaginară de pe rochie. M-am dus să te caut la Blue Palms, iar Delores a spus - mi-a aruncat o privire deza-probatoare şi a inspirat adânc, în semn de nemulţumi-re -, în fine, nu avem mult timp. Este vorba de mama. S-a îmbolnăvit.
Charles mi-a dat brusc drumul la mână.
- Oh, nu! a spus el. Ce s-a întâmplat?
- Doctorul e cu ea acum, a răspuns ea. Dar trebuie să vii grabnic.
Charles s-a întors spre mine.
- îmi pare rău, Vera, trebuie să plec. Te... te sun în curând.
-Nu-ţi face griji pentru mine, am spus eu, încercând să îmi ascund dezamăgirea. Du-te.
I-am privit pe Charles şi pe Josie ieşind grăbiţi din sala de sport. Au dispărut în întunericul nopţii înainte ca eu să mă întorc spre dansatorii de pe ringul de dans.

Nu mai rămăseseră decât vreo câţiva zeci de oameni. Sudoarea le picura de pe frunţi. Am fi câştigat, eu şi Charles. Am fi dansat până în zori.
- Oh, eşti ca un vis, Vera! a exclamat Lon când m-a văzut în hol.
Abia dacă mi-am recunoscut numele rostit de el. Surprinzându-mă în oglinda aurită de pe peretele din stânga, mă privea de acolo o femeie din lumea bună. Talia mea părea cu câţiva centimetri mai suplă, strânsă în lenjeria luxoasă pe care o purtam pe sub rochia de mătase albastră. Sânii mi se revărsau din corsaj intr-un fel care mă făceau să mă simt precum o friptură de curcan întinsă pe

un platou, unsă cu unt şi rumenită, gata de a fi devorată. îmi ţineam jenată mâna peste piept.
-Sunt ameţit de frumuseţea ta, mi-a spus Lon, strecurându-şi posesiv un braţ în jurul taliei mele.
Nu îmi plăcea să îi simt mâna acolo, sau altundeva. Am înghiţit greu. „Pot să fac asta. Pentru Daniel." Dacă îmi jucam bine cărţile, poate că Lon avea să îşi foloseas-că resursele pentru a mă ajuta să îmi găsesc fiul. Aveam să îi ţin companie la cină. Aveam să zâmbesc şi să fiu o prezenţă agreabilă. Aveam să fac orice, la drept vorbind, dacă în felul ăsta îmi puteam găsi fiul.

capitolul 12

CLAIRE

A doua zi la birou mi-am plecat capul când am coborât din ascensor, alegând intenţionat ruta mai lungă şi mai ocolită prin mulţimea de birouri mici şi cenuşii. Mi se părea caraghios să recurg la astfel de măsuri extreme pentru a-mi evita propriul soţ, însă, după discuţia de noaptea trecută, nu aveam nici curajul, nici forţa de a-l înfrunta. în plus, dormisem din nou într-un pat gol. Ştiam că, cel mai probabil, el rămăsese la spital cu Warren,

dar chiar şi aşa, nici măcar nu mă sunase să mă anunţe. De când devenise un soţ care considera că a veni acasă este opţional?
Soarele revenise în Seattle, iar vremea mai caldă îl făcea pe Frank deosebit de agitat.
- Cum avansează articolul? nva întrebat el din pragul biroului meu, la doar zece secunde după ce mă trântisem pe scaun.
M-am întors cu tot cu scaun, pentru a sta cu faţa spre el.
- Bună dimineaţa şi ţie!
- Nu sunt sigur dacă ai observat, a s_pus el, arătând spre fereastră, dar zăpada s-a topit. înainte ca toţi cititorii să uite complet de furtuna de zăpadă, eu cam speram ca articolul tău să ajungă în ziar. Mi-ai spus că mi-l dai azi, dar este evident că asta nu se va întâmpla, aşa că, poate, îl primesc până, nici nu ştiu, înainte de Ziua Recunoştinţei?

A scos din buzunarul cămăşii un creion ros şi l-a băgat în gură. Frank rămânea singurul şef care mi se părea adorabil când era furios pe mine.
-Ascultă, Frank, i-am spus, încrucişându-mi hotărâtă braţele. Ai ştiut de la bun început că povestea asta avea să fie o vânătoare de fantome.
El şi-a băgat creionul înapoi în buzunarul cămăşii.
-Ai dreptate, a spus el. Dar nu credeam să fie o ade-vărată epopee.
Am aruncat o privire spre carneţelul meu, dorin- du-mi să fi avut mai multe informaţii după ultimele zile de documentare.
- Frank, e ca şi cum cineva ar fi şters din istorie urmele băieţelului ăsta.
-Vrei să spui că nu ai nici măcar un fir? a întrebat el, oftând.
- Ei bine, am continuat, am găsit un desen de copil, având scris pe spate numele Eva Morelandsteed.
- Un desen de copil?
După expresia de pe faţa lui, mi-am dat seama că nu era încântat.

- E posibil, cred, să aibă o legătură cu băieţelul dispărut, cumva. Poate îi e soră sau prietenă.
- Ei bine, a spus el, îţi retrag articolul ăsta.
- Poftim?
- Claire, eşti cel mai bun reporter pe care îl am. Nu pot să te ţin ocupată cu un subiect din care nu va ieşi nimic. Mi-a pus un dosar pe birou. Avem o grămadă de chestii despre care să scriem luna asta.
Am privit posomorâtă dosarul verde.
- Ce-i asta?
Frank a rămas cu privirea aţintită asupra mesei.
-Un set de materiale promoţionale pentru Zilele Culturale ale Oraşului Seattle. Vreau să scrii tu artico-lele de promovare.
-Cred că glumeşti, Frank, i-am spus. Un articol promoţional?

Frank ştia foarte bine că orice reporter care se respec-ta şi-ar fi scos mai degrabă ochii decât să scrie un text publicitar.
- Da, a răspuns el sec. Tocmai am primit vestea de la departamentul de publicitate. E un articol pe două pagini. Trebuie să apară până săptămâna viitoare.
Am clătinat din cap.
- Nu-mi vine să cred.
Frank a făcut un pas spre mine.
- îmi fac griji pentru tine, Claire. Nu eşti în apele tale de multă vreme.
Am clătinat din cap.
- Ce te face să spui asta?
- Ei bine, a spus el, alegând atent cuvintele, simplul fapt că nu ţi s-a mai întâmplat niciodată să depăşeşti un termen de predare.
Mi-am trecut degetele prin păr. Avea dreptate. Mă te-meam că îmi pierdusem instinctul de reporter, agerimea minţii, iar Frank tocmai o confirmase. „Ce se întâmplă cu mine?“
Am luat dosarul verde şi l-am deschis.
- Nu-ţi face griji, i-am spus, întorcându-mă spre computerul meu. îl fac. Fasă-mi doar weekendul, şi îţi promit că luni îl ai.

-Claire, ascultă, a început Frank. N-am vrut să te rănesc, încercam doar...
- Este în regulă, am spus pe un ton glacial, încleştăm du-mi pumnii sub birou. îmi pare rău că te-am dezamă-git. Am crezut că îl pot scrie. Âm crezut că îl pot găsi pe băieţelul ăla.
Frank a dat din cap şi a ieşit în hol.
Câteva clipe mai târziu, am auzit paşi apropiindu-se.
-Cioc, cioc. M-am întors şi am văzut-o pe Abby în prag, ţinând o cutie mare în mâini. ’Neaţa!
- ’Neaţa! am răspuns, accentuând cuvântul cu un of-tat exagerat.
- Oh, nu! a spus ea. Ce s-a întâmplat?

- Cariera mea e pe ducă, am impresia, iar Ethan nu a venit acasă azi-noapte, am răspuns, nereuşind să îmi iau ochii de la dosarul verde.
- Cariera ta nu e pe ducă, a spus ea. Eşti unul dintre cei mai buni, dacă nu chiar cel mai bun reporter din redacţie. Cât despre soţul tău, pune-mă la curent.
Am oftat.
-Mulţumesc, dar prefer să nu discut despre asta acum. S-ar putea să-mi pierd cumpătul. Ţii minte regula noastră de a nu plânge la serviciu.
Abby a zâmbit, întinzându-mi cutia.
- Poftim.
- Ce-i asta?
Ea a ridicat din umeri.
-Nu ştiu, dar are scris pe ea numele tău. Jenna a adus-o în biroul meu din greşeală.
Am pus cutia pe masă şi m-am întins după foarfecă din sertar, pentru a tăia banda adezivă, moment în care am observat adresa de retur.
-Abby, e de la Spitalul Swedish. Mi-am simţit mai puternic bătăile inimii. Oare ce-ar fi putut să îmi trimită?
Detestam faptul că un lucru atât de banal precum sigla spitalului de pe eticheta poştală îmi putea stârni o reacţie atât de viscerală. Auzeam sunetul ritmat al monitorului de presiune arterială de pe braţul meu, vizualizam albastrul intens al draperiei din salonul

de urgenţă, simţeam gustul sărat al lacrimilor ce îmi şi-roiau din ochi. Intr-o fracţiune de secundă, am retrăit întregul coşmar al accidentului. Am închis ochii, în-cercând să blochez amintirile, să le ţin departe, să le alung înapoi la spital, unde le lăsasem. Dar când am deschis din nou ochii, erau în faţa mea, aşteptând să fie înfruntate.
- Claire, a spus Abby încet, ce e?
Un val de furie mă cuprindea tot mai mult în timp ce deschideam cu gesturi brutale întâi o clapă a cutiei de carton, apoi cealaltă. „Ce mi-au trimis?'1 Fusesem sunată în repetate rânduri pentru consultaţii ulterioare, dar nu le

răspunsesem niciodată la mesaje. „Ei nu ştiu că fiecare telefon, fiecare factură sosită prin poştă îmi amintesc de pierderea suferită? Iar acum, asta? Nu pot să mă lase o dată în pace?" Pe clapa interioară a cutiei era lipit un plic. L-am rupt pentru a-l deschide.

Stimată doamnă Aldridge,

Am încercat în repetate rânduri să vă contactăm pentru a vă ridica obiectele personale care au rămas la noi din perioada internării dumneavoastră în spital. Singura adresă care apărea în evidenţele noastre era cea a angajatorului dumneavoastră. Politica noastră este de a le ret urna pacienţilor obiectele personale.

Cu toată consideraţia,

Katie Morelandsteed

Am aruncat o privire circumspectă în cutie şi am scos o bluză de trening gri, reiată. Era în ultimul hal, sfâşiată în lateral de şoferul de pe ambulanţă - o amintire vagă care însă mi-a revenit acum în întregime -, cu o pată de sânge pe mânecă. Mi-am amintit momentul în care o cumpărasem. Eu şi Ethan ieşiserăm la cumpărături, la Gap, pentru a lua haine de gravidă. îmi prinse- sem pe abdomen una dintre acele burţi false şi ieşisem mândră din cabina de probă, oferindu-i lui Ethan şocul vieţii lui.

- Uită-te la burta ta! a exclamat el. Arată...

-Uriaş? Am zâmbit, ridicând marginea bluzei de trening pentru a-i arăta perniţa de dedesubt. Te-am păcălit?

- Da, a răspuns el, puţin uşurat. Pentru o secundă am crezut că s-ar putea să avem gemeni.

In ziua aceea am cumpărat bluza de trening în trei culori diferite, mai multe perechi de pantaloni, toţi cu betelie lată şi elastică, şi o rochie neagră petrecută care, potrivit revistei Fit Pregnancy, era cea mai lejeră ţinută pentru viitoarele mame. M-am crispat, amintindu-mi asta, şi am pus bluza de trening deoparte înainte de a scoate din cutie o pereche de colanţi negri cu o gaură neregulată în dreptul genunchiului. Sub ei, se afla lenjeria mea de corp şi

sutienul sport, împachetate frumos într-o grămăjoară. „De ce s-au mai obosit să îmi returneze chestiile astea? De ce nu au putut pur şi simplu să... le ardă?“ La fundul cutiei, se aflau pantofii mei de alergare. Aveam şi alţii în dulap, dar aceştia fuseseră preferaţii mei. Murdari de noroi şi uzaţi atât cât să fie confortabili, străbătuseră în picioarele mele străzile spălate de ploaie ale oraşului Seattle, cale de kilometri întregi, şi trecuseră linia de sosire la mai multe curse epuizante, dar eu nu mă puteam uita la ei. Mă trădaseră.

Am aruncat pantofii şi hainele zdrenţuite înapoi în cutie şi am ridicat privirea spre Abby.

- Există vreun tomberon undeva, pe afară?

Abby a îngenuncheat lângă mine.

- Claire, a şoptit ea, poate nu ar trebui să te grăbeşti să arunci toate astea.

Ochii îmi ardeau şi mi-am şters în grabă o lacrimă de pe obraz, iritată de prezenţa ei.

- Oh, scumpo! a spus Abby. Hai încoace. Şi-a petrecut braţul pe după umărul meu, iar eu m-am sprijinit de ea, inspirându-i parfumul de lavandă. îţi plăcea la nebunie să alergi, a continuat ea. De ce nu încerci din nou?

- Nu pot, am răspuns, clătinând din cap. Nu vreau.

Ea a băgat mâna în cutie şi a scos vechii mei pantofi de alergare.

- Chiar şi aşa, a spus, hai să-i păstrăm pe ăştia! Aruncă hainele, dacă vrei, dar pantofii trebuie să rămână. I-a băgat sub biroul meu. Când eşti pregătită, încalţă-i.

- Nu voi fi niciodată pregătită, am spus.

-Ba vei fi, a replicat Abby. După ce a murit tatăl meu, mama i-a păstrat toate hainele în dulap, exact aşa cum le lăsase el. S-a strâns praful pe ele timp de trei ani, până a găsit forţa de a le privi din nou. Eu aveam doar treisprezece ani, dar ţin minte ziua când a deschis acel dulap vechi şi a luat de pe umeraş una dintre cămăşi. A pus-o pe pat şi s-a întins lângă ea multă vreme, plângând şi amintindu-şi. A avut nevoie de multă tărie pentru a face

asta. Tărie sufletească şi timp. Ideea este că mama a avut nevoie de acel ultim moment, iar dacă ar fi pus pe cineva să-i strângă toate hainele într-o cutie la o săptămână după moartea lui, aşa cum a sugerat mă-tuşa Debbie, nu ar mai fi avut niciodată ocazia de a-şi înfrunta tristeţea, de a avea parte de acel ultim moment. Fiecare suferă şi se vindecă în propriul ritm, scumpo. Acordă-ţi timp!
Mi-am aţintit privirea asupra pantofilor de sub biroul meu, dorindu-mi, ca în fiecare zi de la accident, să fi stat acasă în loc să ies naibii să alerg.
-Nu ştiu, Abby, am spus, ridicând ochii de la pantofi.
- Ai încredere în mine, a răspuns ea, închizând cutia de carton şi punând-o deoparte. Ei, l-ai găsit pe puşti?
-Nu. Frank mi-a retras articolul. Am arătat spre do-sarul cu informaţii pentru articolul publicitar care mi se repartizase. Acum scriu secţiunea de publicitate specială de săptămâna viitoare.
Abby s-a încruntat.
- Nu se poate.
Ştia la fel de bine ca mine că această sarcină echivala cu o sancţiune.
- Ba da.
- Poate reuşesc să vorbesc cu el, s-a oferit ea.
-Eu nu m-aş obosi în locul tău, i-am spus. Avea expresia aia. Abby şi-a încrucişat braţele.

- Ei bine, cred că ar trebui să îţi continui oricum do-cumentarea. Surprinde-l cu o primă versiune. Nu cred că ar trebui să renunţi la subiectul ăsta, Claire.
- Dar Frank nu-l vrea, am spus, ridicând din umeri. Chiar dacă i-aş preda ceva, ar fi prea târziu. Zăpada s-a topit. Toată lumea a trecut peste asta. Cred că am ratat subiectul.
-Nu, a spus ea. Nu l-ai ratat. Nici măcar nu ai intrat în dedesubturile lui. Ochii i s-au îngustat. Ascultă, scumpo, te-am văzut lucrând la sute de articole, şi nici unul nu ţi-a intrat la inimă precum povestea acestui bă-ieţel. Scri-o. Chiar dacă nu o faci decât pentru tine. în plus, vreau să aflu ce s-a întâmplat cu băiatul ăla.

- Şi eu vreau, am spus, scoţându-mi carneţelul din poşetă şi punându-l peste dosarul verde. Da, am spus, cu mai multă convingere în voce, voi termina articolul ăsta.
- Aşa te vreau, a spus Abby.
Am aruncat o privire spre pantofii de alergare de sub birou, apoi m-am uitat din nou la Abby.
- Ştii ce e interesant? Am ridicat scrisoarea de la spital. Numele ăla, Morelandsteed. Acelaşi nume se află şi pe spatele unui desen de copil pe care l-am găsit.
Ea a zâmbit.
- Crezi că există vreo legătură?
Am ridicat din umeri.
-Ar fi o coincidenţă mult prea mare, am spus, fiin- du-mi stârnită curiozitatea de jurnalist. Dar e un nume neobişnuit. Cine ştie?
-Vezi ce poţi afla, a spus ea, dând din cap şi întor- cându-se spre uşă. Sunt aici până la şase dacă ai nevoie de mine.
-Mulţumesc, am replicat, întorcând privirea spre ecranul computerului meu, pe care am introdus adresa web a spitalului.
Imediat ce am aflat numărul de telefon, l-am format.
- Da, bună! i-am spus centralistei de la spital. încerc să dau de o angajată cu numele de Katie Morelandsteed.
- O clipă, a răspuns femeia.

- Katie la telefon, s-a auzit o voce câteva secunde mai târziu.
-Ă, ă, bună, Katie! Sunt Claire Aldridge de la Seattle Herald. Adică, ei bine, uite despre ce e vorba. Mi-ai tri-mis recent un colet. O cutie cu...
- Da, Claire, a spus ea. Desigur. Sper că nu te deran- jează că ţi-am trimis cutia la locul de muncă. Nu ştiu de ce, nu aveam la dosar adresa ta de acasă. Şi, ei bine, ori-cum, de ceva vreme tot încercam să dăm de tine. Poate ţi se pare ciudat că ţi-am trimis toate hainele din ziua accidentului, dar am constatat că acceptarea amintirii unei tragedii chiar îi poate ajuta pe pacienţii noştri să se vindece, şi îi ajută...
- Da, am întrerupt-o, e în regulă. De fapt, te sun în legătură cu altceva. Sper să nu te superi că te întreb, dar

se întâmplă cumva să fii rudă cu o femeie pe nume Eva Morelandsteed? Ştiu că şansele sunt minime, desigur, dar...

- Ei bine, chiar sunt, a răspuns ea. Am o mătuşă pe nume Eva.

Mi-a căzut faţa.

- Pe bune?

-Da, locuieşte în Seattle, chiar lângă piaţa Pike Place. Are optzeci şi ceva de ani, dar nu îi arată, şi e ageră la minte. Stai aşa, cum de-o cunoşti?

-E o poveste cam lungă, am răspuns. Lucrez la un articol şi am găsit ceva ce are scris numele ei pe spate, ceva de demult. Speram să o pot contacta.

- Sigur, a spus Katie. Am numărul ei în telefonul mobil. Stai să îl caut. A fost bibliotecară zeci de ani, aşa că apreciază întotdeauna eforturile de documentare. Şunt sigură că nu ar deranja-o.

Câteva clipe mai târziu, am mâzgălit numărul pe o bucată de hârtie.

- Mulţumesc, Katie.

- Cu plăcere.

Am închis telefonul, apoi am format rapid numărul. Telefonul a sunat o dată, de două ori, de trei ori.

-Alo!

- Doamna Morelandsteed? Eva Morelandsteed?

- La telefon.

-Bună ziua! am spus, dregându-mi vocea. Numele meu este Claire Aldridge. Sunt reporter la Seattle Herald. îmi cer scuze că vă deranjez, dar nepoata dumneavoas-tră, Katie, mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon, şi, ei bine, lucrez la un articol despre furtuna care a lovit oraşul Seattle în mai 1933 şi am găsit câteva informaţii despre un băieţel pe nume Daniel Ray. Am făcut o pau-ză, aşteptând răspunsul Evei, dar nu am auzit nimic de la celălalt capăt al firului. Doamnă Morelandsteed? Mai sunteţi pe fir?

- Da, a răspuns ea. Vă rog să mă iertaţi! Nu am mai auzit numele ăsta de foarte multă vreme.

M-am îndreptat în scaun.

- Deci, îl cunoaşteţi? Sau, mai exact, l-aţi cunoscut?
- Da, a spus ea. A trecut atâta timp.

Bătăile inimii mele s-au accelerat.

-Cum ziceaţi că mi-aţi găsit numele? a întrebat ea bănuitoare.

- Pe un desen, am spus. Un desen de copil descoperit la Cafe Lavanto.
- Ei bine, a spus ea, din tonul ei răzbătând o notă de pragmatism inflexibil, nu sunt sigură cum v-aş putea ajuta. Eram foarte mică atu neţ când a dispărut el.
- Am putea să ne întâlnim? învăţasem încă de la începuturile carierei mele de reporter că oamenii dezvăluie întotdeauna mai multe lucruri când discuţi cu ei în faţă în faţă decât la telefon. în timpul unui interviu luat la masa de prânz, la restaurantul Canlis, un senator îmi mărturisise odată aventura lui extraconjugală. Ţin minte că tocmai ronţăiam o frunză de salată când mi-a spus ce nuanţă aveau ochii amantei lui. Poate că discutând, vă veţi aminti ceva. Chiar şi un detaliu cât de mic s-ar putea să mă ajute.
- Ei bine, a spus ea, pe un ton ceva mai blând, pre-supun că ar fi în regulă. Doriţi să treceţi pe la mine mâine-dimineaţă?
- Mi-ar face mare plăcere.

- Bun, a răspuns ea. Eu locuiesc în Brigthon Towers, un centru pentru vârstnici aflat lângă piaţă.
- Pe mâine, atunci.
- Ştiţi, a adăugat ea, pe o voce stinsă, pierdută prin-tre amintiri, nepotul meu m-a dus la Nordstrom săptă-mâna trecută, şi am trecut pe lângă vechea clădire de apartamente.

-Vă referiţi la cea în care au locuit Daniel şi Vera?

-Da, a răspuns ea. M-a încântat să văd că bătrâna clădire nu fusese demolată. E o cafenea acum, nu?

- Da, Cafe Lavanto.
- Dezvoltatorii imobiliari se uită la clădirile vechi ca la nişte buruieni, a spus ea. Abia aşteaptă să le pună la pământ pentru a putea să îşi construiască luxoasele

condominii înalte. Nu-şi dau seama că, demolându-le, distrug istoria şi amintirile oamenilor. Indiferent cine ar fi proprietarul acelei clădiri, e o persoană bună la suflet, dacă o păstrează intactă.
Am zâmbit în sinea mea.
-Întâmplarea face să îl cunosc pe proprietar, am spus. E un tip grozav.
- In regulă, dragă, a spus Eva. Ne vedem mâine.
- La revedere!
O clipă mai târziu, mi-a apărut un e-mail nou. Su-biectul anunţa: „Abia aştept să te văd!“ M-am uitat la calendarul meu de birou, pe care era scris cu cerneală albastră, în căsuţa rezervată după-amiezii, „vizită la Emi- ly“. îi promisesem vechii mele prietene, Emily Wilson, că îi fac o vizită. Ea se mutase pe insula Bainbridge cu câţiva ani în urmă, unde locuia cu soţul ei, Jack, într-o veche casă colonială, proprietate a mătuşii ei bolnave. Am deschis e-mailul de la ea.
Dacă vrei să iei feribotul de la ora 12.00, pot să te iau de la terminal la 12.45. N-o să-ţi vină să crezi cât de mari s-au făcut gemenii. Te pup.
Nu îi văzusem copiii decât o singură dată, pe când aveau doar două săptămâni. Eu şi Ethan le făcuserăm o vizită imediat ce rămăsesem însărcinată. Le-am împărtăşit

şi lor vestea, şi nu voi uita niciodată momentul în care l-am ţinut în braţe pe unul din gemeni, pe fetiţă, mi- nunându-mă la gândul că în curând aveam să ţin la piept propriul copilaş. Mi se păruse atât de delicată, atât de uşoară. Îmi amintesc că fusesem înspăimânta- tă de scâncetul ei, întrebându-mă dacă eram pregătită să fiu mamă. Emily făcea totul atât de firesc. Luase copilaşul din braţele mele cu atâta uşurinţă, cuibărim du-l la sânul ei ca şi cum ar fi făcut-o deja de mii de ori. Eu îmi privisem propriul abdomen, în care creştea un bebeluş, întrebându-mă dacă aveam să fiu o mamă bună, aşa cum părea să fie Emily. Am închis strâns ochii, împingând amintirea mai adânc în mintea mea, înapoi în ungherul întunecat de unde venise.
M-am uitat la ceasul de pe birou. Era deja unsprezece şi ju-

mătate. Trebuia să fug pentru a prinde un taxi până la terminal.
M-am strecurat într-o cabină pe feribot şi m-am sprijinit de bancheta de vinii, privind dâra în formă de V pe care o lăsa vasul tăind apa sărată. Pescăruşii fâlfâiau din aripi pe lângă bătrâna ambarcaţiune, ţipând, ca şi cum ar fi provocat-o la o întrecere. în cele din urmă, gălăgioasele păsări s-au săturat de joc şi s-au îndepărtat.
Ethan iubea această insulă. Părinţii luţ aveau acolo o căsuţă pe plajă, unde mergeam regulat. însă locuinţa cu patru dormitoare ce dădea spre portul Eagle nu era tocmai o simplă căsuţă. Avea o baie cu toate dotările, un balcon deasupra terasei principale şi o bucătărie demnă de un bucătar-şef, în care Ethan obişnuia să îmi prepare, dimineaţa, clătite cu lapte bătut. însă, în ultima vreme, se tot dusese acolo singur. Când mama mea rămăsese cu mine pentru a mă îngriji după accident, Ethan îşi petrecuse şase zile la căsuţă. Mama mea nu l-a iertat niciodată pentru asta. Dar, oricât de mult m-ar fi rănit absenţa lui, într-un fel, îl înţelesesem. Avusese nevoie să îşi trăiască suferinţa în felul lui. Venise acasă nebărbierit, cu nişte ochi parcă goi şi reci.
Mi-am scos laptopul din geanta de piele neagră şi am băgat cablul de alimentare într-o priză din spatele

banchetei. Documentul word pe care îl salvasem sub denumirea „Reportaj Daniel Ray“ conţinea doar un ti-tlu, „Zăpada mieilor: povestea unui băieţel dispărut în furtuna de zăpadă din 1933“. M-am uitat la cursorul ce pâlpâia pe ecran şi am scris câteva propoziţii, apoi alte câteva. Când a răsunat claxonul feribotului, anunţând că ne apropiam de insulă, scrisesem o introducere de care eram mândră. „Voi fi în stare să termin şi restul? Voi afla oare vreodată ce s-a întâmplat cu Daniel Ray?“
După câţiva paşi pe rampa ce ducea spre terminal am văzut-o pe Emily, fluturând mâna pe geamul şofe-rului, în maşina Volkswagen Beetle verde, din 1963, a mătuşii ei.
-Ai reuşit! mi-a strigat ea, zgomotul motorului aco- perindu-i vocea.

Am deschis portiera din dreapta şi mi-am băgat înă-untru poşeta şi geanta de laptop, înainte de a mă în-toarce să mă uit pe bancheta din spate, aşteptându-mă oarecum să văd gemenele instalate în scaunele lor de maşină.

- Sunt acasă cu Jack, mi-a spus Emily, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Părea fericită, cu obrajii ei trandafirii şi părul blond şi subţire prins la spate într-o coadă de cal simplă. Pe mâna ei, diamantul în formă de pară, înconjurat de rubine, scânteia în lumina soarelui ce se revărsa prin geamul maşinii. Emily îmi spusese odată povestea acelui inel. Aparţinuse unei femei pe care bunicul lui Jack o iubise cu mult timp în urmă. Nu mai ţin minte toate detaliile poveştii, dar iradia iubire dintr-o altă epocă. Simţeai asta când îl priveai. Ieri au împlinit un an şi opt luni, a spus ea. Iţi vine să crezi?

Parcă fericirea ei, atât de vizibilă, îi fusese scrisă pe frunte cu un marker permanent.

- De-abia aştept să le văd! am spus.

Era adevărat, şi totuşi, dacă eram sinceră cu mine însămi, trebuia să recunosc că îmi era şi teamă. Căci fiecare eveniment important din viaţa lor avea să îmi amintească de pierderea mea.

- îmi pare rău, Claire! a spus ea deodată. Ştiu că ai trecut prin foarte multe anuî ăsta. E prea greu pentru tine să stai în preajma...?

- Copilaşilor?

- Da, a răspuns ea prudentă. Nu ştiu cum rezişti atât de bine. Eu aş fi la pământ.

Nu avea nici un rost să îmi mint vechea prietenă.

- Sunt la pământ.

- Oh, Claire, a spus ea, în ochii ei reflectându-se pro-pria-mi durere. îmi pare atât de rău! Pur şi simplu, mi se rupe inima pentru tine. Ascultă, dacă ţi-e greu să vezi fetiţele, spune-mi. Tocmai le-am dat să mănânce, aşa că putem ieşi la prânz, dacă preferi. Nu e neapărat nevoie să mergem acasă.

Am pus mâna pe braţul lui Emily şi am strâns-o ferm.

-Vreau să le văd. Aş suferi teribil dacă nu le-aş vedea.

- Eşti uimitoare, să ştii, mi-a spus ea, scoţând maşi-na din terminalul de feribot. Tu chiar ştii ce înseamnă prietenia.

-Ce vrei să spui?

- Mătuşa mea Bee mi-a spus dintotdeauna că, în po-fida opiniei majorităţii, adevăratul prieten nu este cel care îţi sare în ajutor când treci printr-o perioadă mai dificilă. A clătinat din cap. Oricine poate face asta. Ade-vărata prietenie, susţine ea, înseamnă ca o persoană să se poată bucura de fericirea ta - chiar să sărbătorească fericirea ta - chiar dacă nu e neapărat fericită şi ea. M-a privit cu admiraţie. Tu aşa eşti, Claire.

Ochii mi s-au luminat.

- Mulţumesc, Em.

Pentru o clipă, ea şi-a îndreptat atenţia asupra drumului.

-Vorbesc serios, să ştii.

- Pun pariu că sunt foarte mari fetiţele tale, am spus, oprindu-mă pentru a mă uita pe geam. Vegetaţia luxu-riantă, veşnic verde, a insulei, trecea fulgerător pe lângă noi. Cum e maternitatea?

Emily a oftat, încleştându-şi mâinile pe volan puţin mai tare.

- E înspăimântătoare şi minunată în acelaşi timp. Şi extenuantă. Iţi spun sincer, cam o lună după ce le-am născut, îmi doream în secret să le trimit înapoi.

Eu am chicotit.

-Nu te mint, Claire, a spus ea. Nu am să uit nici-odată momentul când Jack a intrat în dormitor într-o noapte, iar una din fetiţe plângea în braţele lui şi cea-laltă, în pătuţ. Era în jur de două noaptea. Eram obosită. Frântă de oboseală. M-am ridicat în capul oaselor, mi-am dat picioarele jos din pat şi nu mă puteam gândi decât că am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea. A clătinat din cap. Dar am trecut peste asta. La peri-oada de adaptare, mă refer. Acum nu îmi pot imagina viaţa altfel.

A cotit pe drumul şerpuit, care ducea la proprietatea mătuşii ei şi mi-a zâmbit scurt.

- Pun pariu că Jack e un tată minunat, am spus.

-E fantastic cu ele, a consimţit ea. Chiar acum le plimbă pe plajă. Ne-am luat un cărucior dublu de jo- gging, cu nişte roţi enorme, rezistente, care pot trece peste crustacee.
- Cum se mai simte mătuşa ta Bee? am întrebat-o. Nu ştiam sigur ce vârstă avea - mergea pe nouăzeci de ani, sau poate chiar îi depăşise -, dar nu era o bătrână tipică. Când o vizitasem pe Emily pe insulă pentru prima dată, Bee îmi oferise un păhărel de whisky.
Emily a oftat.
- Nu a fost prea bine în ultima vreme, a spus ea. Doctorul e de părere că e din cauza inimii. Ii administrează tot felul de medicamente. Stă în pat în cea mai mare parte a timpului. Eu am grijă de ea ziua, şi avem o asistentă medicală care se ocupă de ea noaptea. A clătinat din cap. Bee detestă pur şi simplu să stea închisă în casă. Ieri după-amiază, am surprins-o încercând să se furişeze până la plajă. Biata de ea, e atât de slăbită încât aproape a căzut de pe stăvilar.
- îmi pare rău să aud asta, am spus. Cred că ţi-e foarte greu să vezi cum starea ei se degradează pe zi ce trece.

-Aşa e, a răspuns ea. Şi oricât ar părea de ciudat, casa nu mai e la fel fără ea la cârmă. Ceva s-a schimbat. Simt asta. înţelegi ce spun?
- Ştiu la ce te referi. Când s-a îmbolnăvit bunica mea, acum şase ani, atmosfera din vechea ei casă s-a schimbat, am spus. Ca şi cum zidurile ei şi-ar fi pierdut sufletul.
- Exact aşa e, a consimţit Emily. Eu şi Jack ne-am mutat cu ea imediat după ce ne-am căsătorit. Bee a insistat. La început mi-a fost teamă că aranjamentul nu avea să funcţioneze, dar am ajuns să fim de-a dreptul încântaţi. E interesant, cred că aveam nevoie de Bee la fel de mult cum avea şi ea nevoie de noi. Starea ei de sănătate s-a deteriorat însă rapid, iar schimbările mă îngrozesc. Nu o mai găsesc plimbându-se prin casă la şase dimineaţa sau comentând despre viaţa de dincolo de fereastră. Ziarele se strâng grămadă la intrare, fiindcă nu le citeşte. Nici măcar The New Yorker. Acum câteva zile chiar am plâns când am scos din congelator ultimul borcan cu gem de casă făcut de

ea. Am stat acolo şi mi-am dat seama că era posibil să fie ultimul borcan de care aveam să mă mai bucur vreodată. Bee e încă aici, desigur, dar deja începe să mi se facă dor de ea.

Sufeream pentru ea, căci cunoşteam genul de tristeţe la care se referea.

- Nu sunt sigură ce e mai greu, am spus. Să pierzi pe cineva rapid sau treptat, în timp.

Emily şi-a şters o lacrimă de pe obraz cu marginea palmei.

-Bee se va bucura să te vadă. Adoră să primească vizitatori.

A încetinit maşina când ne-am apropiat de casă. M-am uitat pe geam la rododendronii înfloriţi pe marginea drumului, în nuanţe de roşu aprins, violet-deschis, alb şi roşu coral. Drumul cobora şerpuit până la ţărm, unde bătrâna casă colonială veghea peste Puget Sound. Inspira un aer de înţelepciune, cu obloanele ei negre şi coloanele grandioase. Un aer de înţelepciune şi de uşoară tristeţe.

-Am ajuns, a spus Emily, deschizând portiera maşinii.

Am coborât şi am urmato pe aleea ce ducea la uşa de la intrare, unde era parcat un cărucior dublu de jogging, gol.

-A venit mami, a anunţat Emily în holul de la intrare.

Am auzit o explozie de chicoteli de undeva, dinăun-tru, iar o clipă mai târziu a apărut Jack, ţinând în braţe doi îngeraşi îmbrăcaţi în roz.

-Bună, Jack! l-am salutat zâmbind. Uită-te la tine! Ai un talent înnăscut.

Emily l-a frecţionat iubitoare pe spate.

-Se trezeşte în fiecare dimineaţă cu bebeluşii ca eu să pot scrie.

-Ţi-a spus? m-a întrebat Jack, întorcându-se spre mine.

Eu am clătinat din cap.

- Ce anume?

- A scris al doilea roman. Va fi publicat iarna asta.

Am zâmbit.

- E fantastic, Emily!

- Ei bine, a spus ea, îndreptându-şi privirea spre apă, datorită locului ăstuia. E magic. Nu am simţit nicicând un spirit atât de creativ. Oricum, hai înăuntru! Ştiu că nu ai

mult timp la dispoziţie, aşa că să ne bucurăm de fiecare secundă.
Ne-am dus în camera de zi, iar Jack le-a pus pe gemene jos pe o pătură plină cu jucării.
- Sunt foarte frumoase, am spus.
- Nora e ca un foc de artificii, a spus Emily, arătând spre fetiţa mai mare, care tocmai şterpelise o jucărie zornăitoare din mâinile surorii ei. Deja se ceartă cu mine.
Am râs.
- O replică a ta în miniatură?
Emily a dat din cap.
- Mă aşteaptă vremuri grele cu ea. Dar Evelyn - noi îi spunem Evie - este mica noastră pacifistă. Fetele dorm încă în acelaşi pătuţ, iar când Nora se trezeşte plângând, Evie o mângâie pe cap. E cel mai drăgălaş lucru din lume.

-Adorabil, am spus, întinzându-i lui Evie o altă jucărie.
Jack a arătat spre hol.
- De ce nu o conduci să o viziteze pe Bee? i s-a adresat el lui Emily. De regulă, se trezeşte din somn cam pe la ora asta.
- Da, a spus Emily, Bee ar fi încântată să te vadă.
Am dat din cap şi m-am ridicat, urmând-o pe Emily până la o uşă închisă aflată la capătul holului. A bătut încet, şi câteva secunde mai târziu am auzit un glas slab, dar prietenos, poftindu-ne înăuntru.
Bee purta o cămaşă de noapte albă. Era întinsă în pat, sprijinită pe perne. Un teanc de cărţi şi reviste stă-tea neatins pe o masă în dreapta ei. Privea în gol pe fereastra deschisă, unde valurile se rostogoleau calme pe ţărm.
- Bună, dragă! a spus Bee, ridicându-se în capul oa-selor.
Emily a văzut cum briza agita draperiile şi a fugit să închidă fereastra.
-Bee, cred că ai îngheţat, a certat-o ea, luând încă o pătură de pe un scaun din apropiere şi învelind-o pe mătuşa ei.
- Mi-e dor de aerul mării, a spus Bee. Prefer să mor îngheţată decât să mă lipsesc de el.
- Ei bine, a spus Emily, reglând termostatul, înţeleg. Dar haide măcar să pornim căldura aici.

Bee şi-a luat o pereche de ochelari de pe masă.
- Oh, ai companie.
- Da, a răspuns Emily. O mai ţii minte pe vechea mea prietenă, Claire, nu-i aşa, Bee?
- Desigur, Claire, a spus ea, făcându-mi semn să mă apropii. Ce mai faci, dragă?
-Bine, pe cât se poate, i-am răspuns eu lui Bee. Dumneavoastră?
- Bine, a răspuns ea sarcastic, atât de bine cât poate face cineva ţintuit toată ziua în nenorocitul ăsta de pat.
Chiar dacă vocea îi era slăbită, m-am bucurat să constat că spiritul îi rămăsese puternic.
- Şi tu eşti scriitoare, la fel ca Emily, nu-i aşa, dragă?

Am dat din cap.
- Da. Eu şi Emily ne-am cunoscut la facultate. Ea a ales viaţa mai strălucitoare a unui scriitor de ficţiune, în timp ce eu m-am îngropat într-o redacţie mizeră de ştiri.
Bee a zâmbit.
- Oh, îmi aduc aminte. Tu scrii la ziar.
- Da, am spus. Seattle Herald.
-La ce lucrezi acum, draga mea? Citesc ziarul din scoarţă-n scoarţă.
Mi-am amintit de teancul de ziare pe care îl văzusem strâns în faţa uşii dormitorului.
-în prezent, lucrez la un subiect deosebit de inte-resant,^ am spus. Despre un băieţel care a dispărut în 1933. în ziua furtunii de zăpadă din mai.
Bee a părut surprinsă.
-Nu m-am mai gândit la furtuna aia de zăpadă de multă vreme, a spus ea.
- V-o mai amintiţi?
Ea a zâmbit, cu ochii pierduţi în amintiri.
-Eram doar o copilă. Locuiam în West Seattle pe atunci. Mama ne-a lăsat să ne jucăm în zăpadă toată dimineaţa. Era un vis devenit realitate pentru o şcolăriţă care spera să scape de lecţia de aritmetică de dimineaţă. Ce şoc pentru toată lumea! Ninsoare în mai. Valul de frig de care am avut

parte săptămâna asta mi-a amintit de acel episod. Şi cum ziceai că îl cheamă pe băieţelul acela?

- Daniel, am spus. Daniel Ray. Probabil nu sunt şanse să vi-l amintiţi, aşa-i?

- îmi pare rău, a spus ea. Mi-aş fi dorit s-o fac. Şi-a încrucişat mâinile cu un aer meditativ. Dar ai putea în-cerca să discuţi cu o veche prietenă de-a mea, Lillian Sharpe. Ei bine, o chema Lillian Winchester pe când eram colege de şcoală în Seattle. Familiile noastre erau prietene de mult. Tatăl ei a fost unul dintre cei mai de vază avocaţi din Seattle în anii 1930. S-a ocupat de mai multe cazuri faimoase. Mi-aduc aminte că, atunci când era mică, Lill considera munca lui foarte plicticoasă, dar când a crescut a devenit foarte fascinată de ceea ce a lăsat

el în urmă. După moartea lui, ea i-a strâns toate do-sarele, iar pe majoritatea le-a donat unui muzeu din Seattle. A pledat în câteva cazuri celebre la vremea res-pectivă. Majoritatea au fost de mult uitate, desigur, dar stai să văd... A făcut o pauză, ca şi cum s-ar fi străduit din răsputeri să îşi facă rotiţele minţii să se învârtă mai repede. Da, a pledat în apărarea femeii care şi-a împuş-cat soţul. A fost un caz răsunător în întregul Seattle. Ar trebui să-i iei un interviu lui Lillian. Probabil că şansele sunt mici, dar poate ştie ceva despre băieţelul tău dispărut.

- Mi-ar plăcea foarte mult să vorbesc cu ea, am spus. O caut când mă întorc în Seattle.

-Am văzut-o chiar ieri, a spuse Bee. La dozatorul de suc. Nu prea i-a plăcut de Esther, dar Evelyn...

Emily mi-a aruncat o privire cu subînţeles, apoi a frecţionat afectuos braţul mătuşii ei.

- Bee, probabil ţi-ai amintit ceva din trecut. Ieri nu am fost la dozatorul de suc.

Bee a părut surprinsă, apoi jenată.

-O, da, a spus ea. Desigur. Uneori mai confund zilele între ele.

- In ultima vreme, eu am noroc dacă reuşesc să-mi amintesc în ce an suntem, am intervenit.

Bee mi-a zâmbit recunoscătoare, apoi s-a întins să-mi ia mâna.

- E drăguţ din partea ta, a spus ea.

- îmi cer scuze, am spus. Poftim?
-E drăguţ din partea ta că te interesează o poveste din trecut, a continuat ea. Atât de mulţi tineri nu dau o ceapă degerată pe ceva ce nu are legătură cu prezentul imediat.
- Ei bine, am spus, povestea m-a captivat încă din clipa când am aflat de ea. Pur şi simplu, e ceva legat de separarea dintre o mamă şi băieţelul ei. Nu puteam să nu fac cercetări pe această temă.
Nu m-a lăsat inima să îi spun că editorul meu re-trăsese articolul. Cu toate astea, eu mă ocupam de el în continuare.
Bee a dat din cap.

- îţi vei găsi băieţelul, a spus ea convinsă.
- Aşa sper, am răspuns, ridicându-mă.
-Ţi-ai luat medicamentele? a întrebat-o Emily, ve-ghind asupra ei ca o cloşcă.
Bee a zâmbit şi s-a întors spre mine.
- Mereu mă cicăleşte cu medicamentele, fătuca asta.
Emily a zâmbit.
- Cineva trebuie să aibă grijă să-ţi menţină ceasornicul în funcţiune.
- E plăcut să ai pe cineva care să te cicălească, mi-a şoptit ea. Sincer, nu ştiu ce m-aş face fără ea.
-în regulă, gata! a spus Emily, trăgând jaluzelele. E timpul să te odihneşti. Şi fără ferestre deschise. Ai să faci o pneumonie.
- La revedere, Claire! a spus Bee, schimbându-şi poziţia în pat. Sper că vei veni să ne vizitezi din nou. Voi căuta articolul tău.
- Vă voi trimite un exemplar, am spus, ieşind în hol.
Am prins feribotul de ora şase înapoi spre casă, iar Gene mi-a ieşit în întâmpinare unde m-a lăsat taxiul.
- Tocmai l-ai ratat pe Ethan, a spus el.
-Oh?
Nu primisem nici un semn de la el toată ziua; nu că m-aş fi aşteptat. Obişnuiam să ţinem supărare unul pe celălalt. Dacă ceva avea să ducă la distrugerea căsniciei noastre, asta era cauza.

-	Da, a continuat Gene. Era foarte elegant. îmbrăcat în smoching. A plecat cu un taxi acum zece minute.
„Unde ar fi putut să meargă soţul meu îmbrăcat în smoching? Fără mine?“ Am avut revelaţia dureroasă că îmi scăpa, precum nisipul care se scurge printre degete. „Aş putea să îl împiedic. Aş putea să îl găsesc şi să îl iau în braţe. Să îi spun că îl iubesc. Am putea pune capăt acestor prostii.“ Amintirile dureroase din trecut au început să mi se furişeze în minte, dar le-am alungat. Reconciliere. Terapeuta mea insistase tot timpul pe acest aspect. Unul din noi trebuia să facă primul pas, spusese ea. Unul din noi trebuia să îl ia pe celălalt de guler şi să îi spună: „Uită-te la noi! Relaţia noastră e pe sfârşite!

Putem să reparăm lucrurile! Ne iubim!" De câteva luni mă tot gândeam să fac acel prim pas, dar de fiecare dată când încercam să fac eu un pas în faţă, noi făceam doi paşi înapoi, uneori chiar trei. Nu şi de data asta. Am dat din cap doar pentru mine şi am întins mâna către taximetrist.
-Aşteptaţi o clipă, vă rog! i-am strigat, înainte de a întoarce fulgerător capul spre Gene. A spus cumva unde merge?
-Da, un eveniment important la Hotel Olympic. Părea neliniştit, ca şi cum i-ar fi fost teamă că tocmai divulgase un secret capabil să ne distrugă căsnicia. Eu, ăăă, am presupus că îl însoţeşti.
-Mulţumesc, Gene, am spus, urcând înapoi în taxi. M-am întors spre şofer. Puteţi să mă duceţi la Hotel Olympic?
Mi-am împreunat emoţionată mâinile când taxiul s-a apropiat de clădirea veche. Am rămas uimită de faţa-da ei bogat ornamentată şi de coloanele elaborate. Va-leţii forfoteau ca nişte albine, primind chei şi ducând maşinile recent sosite spre parcări retrase. Un cuplu a oprit într-un strălucitor Mercedes-Benz negru la câţiva metri de noi. Rochia cu paiete a femeii scânteia când şi-a luat partenerul de mână pentru a coborî din maşină, legănându-şi trupul zvelt, cocoţat pe tocuri de trei-sprezece centimetri. Am coborât privirea spre propriii mei pantofi, nişte balerini gri uzaţi, având în vârful pi-ciorului drept o pată neagră pe care nu mă obosisem să o curăţ. Am încercat în zadar să

îmi netezesc cutele de pe cămaşă. Nu am reuşit să găsesc în poşetă un ruj, aşa că mi-am trecut emoţionată o mână prin părul ciufulit de vânt. îmi părea rău acum că stătusem pe puntea feribotului la întoarcere în Seattle; briza sărată îmi pulverizase apă în păr, răvăşindu-1. Mi-am prins şu-viţele încâlcite într-o coadă strânsă cu elasticul pe care mi-l scosesem de la încheietura mâinii. I-am întins ta-ximetristului o bancnotă de zece dolari şi am coborât din maşină.
M-am apropiat de un portar îmbrăcat într-un parde-siu negru.

- Are loc vreun eveniment aici în seara asta? l-am întrebat, aruncând o privire prin uşile de sticlă, cu mar-gini aurii, din faţa mea, şi încercând să desluşesc scena de dincolo de ele.
Portarul m-a privit bănuitor.
- Da. E numai pe bază de invitaţie. S-a întors spre o tânără de până în douăzeci şi cinci de ani, aflată la câţiva metri distanţă. Aceasta ţinea în mână o mapă. De genul celor folosite de specialiştii în relaţii cu publicul. Vorbiţi cu Lisa, mi-a spus el. Trebuie să vă aflaţi pe listă.
- Bună! i-am spus. Sunt Claire Aldridge.
Ea şi-a trecut rapid ochii pe listă, apoi s-a uitat la mine cu un zâmbet satisfăcut.
-îmi pare rău, a spus ea. Se pare că nu vă găsesc numele.
Eu am clătinat din cap.
- Nu, nu, am spus. Eu nu am venit pentru eveniment. Soţul meu se află înăuntru.
Ea părea nesigură, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă nu cumva inventam o poveste ingenioasă pentru a putea intra.
- Dacă nu sunteţi pe listă, nu sunteţi, şi basta.
-Ascultă, am spus, soţul meu este...
Chiar în clipa aceea l-am văzut pe Ethan. Nu se vedea clar prin uşile de sticlă, dar arăta chipeş; măcar asta era evident. Lui Ethan îi stătea foarte bine în smoching. A dus la buze un pahar de şampanie, apoi a salutat din cap şi i-a făcut cu mâna unei persoane aflate în celălalt capăt al încăperii. Soţul meu ştia să se descurce intr-o mulţime. Mi-

am adus aminte cum îşi croise drum printre mese la recepţia noastră de nuntă, cu atâta uşurinţă şi graţie, în timp ce eu mersesem anevoie în urma lui, îngrozită de torentul necontenit de urări şi de inevitabile îmbrăţişări. Anxietate socială, spusese te- rapeuta mea. Multă lume suferea de asta. Nu şi Ethan. înăuntru, încăperea scânteia, de la enormul candelabru de cristal până la pietrele preţioase care străluceau la gâtul femeilor.
Am arătat spre Ethan. Nu simţeam că sunt doamna Ethan Kensington. în schimb, redevenisem copila
de treisprezece ani, deşirată, îmbrăcată în blugi tăiaţi şi un tricou Hypercolor, cu nasul lipit de gardul ruginit din zale din spatele gimnaziului unde învăţam, singură, privindu-le pe fetele populare jucând baschet. De data asta nu am tăcut.
-Vezi? am spus. Soţul meu e chiar acolo. Ethan Kensington.
Femeia m-a scrutat cu privirea, ca şi cum ar fi existat o şansă reală ca eu să fiu doar una dintre cele care în-cearcă să se îndoape gratis cu şampanie şi să se servească din porţiile nelimitate de ciuperci umplute şi crudităţi.
-Ascultaţi, mi-a spus ea, nu pot să vă las să intraţi fără invitaţie.
Inima mi s-a înseninat când l-am văzut pe Ethan în-torcându-se spre intrare. Avea să iasă în fugă pe uşă, iar eu aveam să fug la el. Aveam să-i prind obrajii în mâini şi să-i spun că eram pregătită să pun capăt acestui război. Pregătită să încerc din nou. El a pus un pahar de şampanie gol pe tava unui chelner şi a luat altele două. Zâmbind, a pornit către foaier. Eu i-am făcut cu mâna. Dar apoi tristeţea m-a învăluit când o altă femeie s-a apropiat de el şi l-a sărutat pe obraz. Ethan i-a întins cel de-al doilea pahar de şampanie. Eram atât de aproape încât vedeam bulele efervescente din pahar. Mi-a luat o clipă până mi-am dat seama cine era femeia, apoi descoperirea mi s-a înfipt ca o săgeată în inimă.
Cassandra.
M-am înfiorat, privindu-i împreună. Zâmbeau. Râ-deau. Ea şi-a pus mâna pe braţul lui într-un gest de flirt. O parte din mine voia să se năpustească pe uşă şi să-i smulgă mâna de pe mâneca soţului meu. In schimb, am băgat mâna în

poşetă şi am scos telefonul mobil. Am format numărul lui Ethan şi am dus telefonul la ureche. O clipă mai târziu, l-am privit prin uşi scoţând telefonul din buzunar. A aruncat o privire la ecran, i-a spus ceva Cassandrei, apoi a făcut câţiva paşi spre uşă. Eu m-am dat înapoi, temându-mă că avea să mă vadă prin geam.
Destine înlănţuite
- Claire? Vocea i-a răsunat distantă şi
fon, deşi se afla la doar câţiva metri de mine. E totul în regulă?
Mă simţeam prea năucită pentru a-i răspunde. M-am gândit la toate lucrurile pe care voiam să i le spun bărbatului pe care îl iubeam, la toate lucrurile pe care mi le repetasem în gând în drum spre hotel. Dar acum, că aveam ocazia să fac asta, nu eram în stare decât să stau cu privirea aţintită asupra pantofilor mei scâlciaţi.
- Claire, mai eşti acolo?
- Sunt aici, am spus, cu vocea frântă.
Mi-am muşcat buza.
- Mi se pare că nu eşti prea bine, scumpo, a spus el. Ascultă, ce-ar fi să vin acasă? Sunt doar la un dineu de afaceri. Pot să plec devreme.
Am aruncat o privire prin geam şi am urmărit-o pe Cassandra băgându-i un aperitiv în gură. I-a zâmbit, apoi s-a servit şi ea cu unul de pe o tavă alăturată.
-îmi pare rău, a spus el. Mănânc pe fugă în seara asta.
- Aşa-i, am spus, venindu-mi în fire. Nu contează. Nu voiam să te întrerup. Trebuie să închid.
L-am privit pe Ethan întorcându-se lângă Cassandra. Ea i-a spus ceva, cu o faţă însufleţită, şi au râs, înainte de a se pierde în mulţime.
- Scuzaţi-mă, a spus femeia cu mapa, pe un ton deopotrivă mieros şi excesiv de iritat. Chiar trebuie să păstrăm intrarea asta liberă pentru oaspeţii cu invitaţie.
- Da, am spus, fără a încerca să îmi maschez vocea înfrântă. Tocmai plecam.

capitolul 13

VERA

Faptul de a sta la masă cu Lon s-a dovedit chinuitor. Nu doar din cauza apăsării corsetului care îmi strângea talia

sau a privirii lui înfierbântate, pe care o simţeam aţintită ca un foc viu pe pieptul meu. Nu, era

din cauză că vedeam chipurile oamenilor alături de care muncisem, expresiile lor de dezamăgire. Lou, bă-trânul şi veselul portar, care fusese cândva ca un tată pentru mine, şi-a ferit privirea când am intrat la braţul lui Lon. Două cameriste pe care le considerasem prie-tene, Jenny şi Vivien, mi-au aruncat priviri acre în hol înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia asupra sfeşni-celor pe care le ştergeau de praf. Nu le învinovăţeam că se simţeau trădate. Impopoţonată şi strânsă în haine care nu îmi aparţineau, reprezentam tot ceea ce cu toate detestam în privinţa clasei bogătaşilor şi a predilecţiei lor de a-şi lua orice îşi doreau. Dar nu îmi puteam bate capul cu asemenea lucruri în momentul acela. Am simţit un nod în gât şi am închis ochii, suficient cât să văd chipul lui Daniel, obrajii lui moi, buclele lui blonde şi mătăsoase atârnându-i peste ochii albaştri. Daniel mă aştepta întotdeauna în întunericul tăcut al minţii mele.

- Ce-i cu faţa asta tristă, păpuşă? a întreba Lon, înainte de a desface cu dinţii un picior de crab. O picătură de unt i s-a rostogolit pe bărbie. De ce nu mănânci? a spus el, arătând spre preparatele întinse pe masă.

M-au năpădit lacrimile. Nu le mai puteam stăpâni acum.

- îmi pare rău, domnule... adică Lon, am spus. E vorba de fiul meu. îmi lipseşte teribil.

- Ei, ei! a spus el. Sunt sigur că e bine.

„E bine?“ Mi-am înfipt unghiile în tapiţeria scaunu-lui. „Cum poate fi toată lumea atât de indiferentă faţă de un băieţel pierdut? Un copil de trei ani a dispărut fără urmă, şi nimănui nu-i pasă.“ Mi-am îngropat faţa în palme, simţind mâinile calde şi umede ale lui Lon pe umărul meu o clipă mai târziu.

-Voi da nişte telefoane dimineaţă, a spus el, încer-când să mă consoleze.

- Dimineaţă? am strigat, ridicând privirea spre el. îmi cer iertare, dar nu ai putea să suni în seara asta?

Lon a câătinat din cap.

- Toate birourile sunt închise, dragă, a spus el. Mâine.

Eu am dat din cap.

- Acum, a spus el, hai se mergem sus. Acolo te poţi relaxa.

M-am ridicat ezitant, tamponându-mi obrazul cu un şervet de pânză alb imaculat, pentru a-mi şterge încă o lacrimă. Lon mi-a întins mâna, iar eu i-am luat-o reticentă. M-a strâns sufocant de tare şi m-a tras după el prin restaurant, scoţându-mă în hol. Am văzut ascensorul în faţa noastră. Personalul de serviciu nu avea voie să folosească ascensorul pentru oaspeţi, cu chenar bogat ornamentat şi butoane de alamă lucioase. Dar eu mai păşisem în el o dată, prima dată când fusesem oaspete al acelui hotel. Cu Charles. Sfârşisem pe un pat de puf moale. Cel în care a fost conceput Daniel.

Cu patru ani în urmă

Charles m-a luat de acasă la şapte. Trecuse o săptămână de când plecase de pe ringul de dans în grabă mare, luat pe sus de ţâfnoasa lui soră. Mă gândisem la el în fiecare zi după aceea, în special seara, după ce îmi terminam turele la restaurant, când apartamentul era cufundat în tăcere. In seara aceea, m-am strecurat pe bancheta din faţă a maşinii lui Buick. Mirosea a lux - piele; tutun de calitate, cu aromă dulceagă; şi apă de colonie.

- Bună! a spus el zâmbind.

Mi-am simţit bătăile inimii accelerându-se din clipa în care privirile ni s-au întâlnit.

- Mi-a fost dor de tine, mi-a spus el, dându-mi după ureche o şuviţă rebelă de păr.

Degetele lui mi-au trezit un fior pe gât. Un fior plăcut.

- Şi mie mi-a fost dor de tine, am spus. Cum se simte mama ta?

-Mult mai bine, a răspuns el. Pneumonie. Doctorul a reuşit să o depisteze la ţanc. Şi-a înclinat capul în dreapta, uitându-se adânc în ochii mei. M-am simţit îngrozitor de atunci, pentru că te-am abandonat acolo, la sala de dans, în felul ăla.

- Nu te mai gândi la asta, i-am spus. Familia ta avea nevoie de tine.
El a ridicat din umeri.
- Ei bine, sora mea ar fi putut să facă un efort să fie puţin mai amabilă. Totuşi, să nu te simţi jignită de purtarea ei. Aşa e Josie. Ii displac toate fetele cu care ies.
- Oh! am spus, coborând privirea în poală.
Charles s-a apropiat mai mult de mine.
- M-am exprimat greşit, a spus el. Nu am vrut să sugerez că îi displaci, Claire. Doar că e, ei bine...
- O snoabă?
El a zâmbit ştrengăreşte.
- Ei bine, da.
- Nu e nici o problemă, am spus.
A apăsat acceleraţia şi a scos maşina în stradă. Nici unul dintre cunoscuţii mei nu avea maşină. M-am delectat cu zgomotul motorului şi cu muzica jazz ce se auzea de la radio.
- Ce-ar fi să mergem la Cabana Club? Am putea servi cina, apoi să ne încercăm, eventual, din nou norocul la dans.
- Mi-ar plăcea foarte mult, am spus, lipindu-mi obrazul de umărul lui.
Seattle-ul arăta splendid din interiorul Buickului, parbrizul acestuia, asemenea unei perechi de ochelari prin care totul în jur pare roz, transformând lumea de afară într-un loc mai plăcut. Din scaunul meu confor-tabil, nu vedeam clădirile de apartamente cufundate în întuneric, în care zeci de familii sărace pe care le cunoş-team mâncau la cină doar pâine învechită, nici nu ob-servam aleile pline de gunoaie, pe care copii mici jucau jacks, nesupravegheaţi, în timp ce mamele lor, la fel ca şi mama mea, lucrau până noaptea târziu în casele bo-gătaşilor din oraş. în schimb, m-am lăsat purtată de re-verie, închipuindu-mi cum ar fi fost să trăiesc în lumea lui Charles, un loc în care viaţa îţi era oferită pe tavă, călcată şi lustruită.
Charles a tras maşina pe dreapta, aplecându-se peste banchetă pentru a se uita pe geamul meu. Nu m-a deranjat să îl simt atât de aproape.

La uşa clubului, atârna un semn pe care scria închis.
- Ei, drace! a spus el. Ce-ai zice să mergem mai bine la hotel? E o noapte superbă. Putem lua cina în balconul apartamentului părinţilor mei.
-Apartamentul părinţilor tăi?
- Da, a spus el. Obişnuiesc frecvent să primească oaspeţi acolo. Tata îl foloseşte câteva nopţi pe săptămână, când lucrează până târziu şi are nevoie de linişte. Sau când se ceartă cu mama, ceea ce se întâmplă cam des în ultima vreme.
- Ei bine, cred că da, am spus sfioasă.
Charles a condus până în faţa hotelului, aflat la doar câteva cvartale mai jos pe stradă, trăgând maşina pe aleea circulară cu uşurinţa unui şofer experimentat. î-a întins cheile unui valet şi l-a salutat din cap pe portar. Am pornit direct spre ascensor, unde Charles a apăsat butonul pentru etajul şaptesprezece.
Am simţit un nod în gât.
- Prima dată într-un ascensor?
-Da, am recunoscut, simţind o zvâcnire în stomac când ascensorul s-a pus în mişcare cu o smucitură.
- Nu-ţi fie teamă, mi-a spus el, trăgându-mă spre el cu ambele mâini fixate pe talia mea.
M-am uitat în ochii lui.
-Ce se întâmplă dacă... se prăbuşeşte?
- Nu se va prăbuşi, a spus el, strângându-mă mai tare. îţi promit.
Când ascensorul s-a oprit brusc, uşile s-au deschis în faţa unui bărbat în costum alb, care aştepta.
-Bună seara, domnule! i-a spus acesta lui Charles, înainte de a-şi scoate pălăria în faţa mea. Apartamentul este pregătit pentru dumneavoastră. Veţi cina înăuntru sau afară în seara aceasta?
Charles s-a întors spre mine.
- Ţi se pare în regulă în balcon?
Am încuviinţat din cap, atât de captivată de grandoarea momentului, încât am rămas fără glas.
Majordomul a băgat cheia în broască şi ne-a ţinut uşa deschisă. Am intrat în urma lui Charles şi mi s-a tăiat respiraţia văzând ce se afla înăuntru. Canapele din

mătase împodobite cu ciucuri, covoare orientale, drape-rii din catifea de culoarea rubinelor - încăperea arăta ca un palat sau, cel puţin, cum îmi imaginasem întotdeauna că ar fi arătat unul.
Charles şi-a scos sacoul şi l-a aruncat nonşalant pe canapeaua din dreapta noastră. S-a dus la barul de lân-gă fereastra din capătul opus şi a pornit radioul, lăsând tonurile liniştitoare ale muzicii să umple aerul, înainte de a scoate două pahare de martini din dulăpior. L-am privit cum descuie un alt dulăpior din care a scos două carafe de vin bogat ornamentate, turnând lichid din fiecare dintre acestea într-un shaker de argint străluci-tor. Apoi a adăugat câteva linguri de gheaţă înainte de a închide capacul şi a agitat recipientul cu o mână de expert.
Când mi-a întins un pahar, m-a uimit stratul subţire de gheaţă de la suprafaţă. Am avut grijă să îl ţin cu o mână fermă, altfel riscam să îmi vărs băutura pe rochie. Am aruncat o privire furişă spre imaginea mea oglindită în geam când am dus paharul la buze. Arătam elegantă. Ca şi cum aş fi fost în elementul meu. Am înghiţit lichidul rece ca gheaţa, moment în care mi s-a declanşat un acces puternic de tuse.
- îmi cer scuze, am spus, punând paharul pe o măsuţă. Cred că nu mă aşteptam să fie atât de tare.
M-am mustrat în sinea mea pentru comentariul naiv.
- Prima înghiţitură e întotdeauna cea mai grea, a spus Charles, băgând o măslină verde în gură. După aceea, alunecă pe gât ca untdelemnul.
Am luat din nou paharul, iar după a doua înghiţitură, şi a treia, băutura nu mi s-a mai părut atât de tare, exact cum spusese Charles. îmi simţeam obrajii calzi şi capul uşor. Când am terminat paharul, Charles mi l-a umplut la loc. M-am dus la fereastră şi am privit oraşul Seattle, scânteietor şi efervescent. Cireşii de pe strada de sub noi tocmai înfloriseră, iar de la etajul şaptesprezece arătau ca nişte veseli norişori roz aliniaţi pe străzi. Oraşul promitea atâtea, şi exact la fel mă simţeam şi eu. Am simţit barba ţepoasă de pe bărbia lui Charles zgâriindu-mă

pe gât când şi-a pus capul peste umărul meu pentru a admira cu mine aceeaşi privelişte.

- E minunat afară, nu-i aşa? mi-a şoptit el la ureche.
- Da, am răspuns.

O lună în primul pătrar plutea jos pe cer, precum o pictură atârnată acolo anume pentru noi.

- Unde ai vrea să mergi, a spus el, în clipa asta, dacă ai putea să te afli oriunde în lume?

M-am gândit o clipă. Eu şi Caroline discutaserăm foarte mult despre Paris. Şi despre New York. Dar în clipa aceea nu mi-aş fi dorit să mă aflu nicăieri altundeva decât acolo unde eram deja.

-Chiar aici, am şoptit eu, întorcându-mă spre Charles.

- Şi eu, a spus el, luându-mi tandru faţa în mâini.

Când s-a aplecat spre mine, majordomul şi-a dres vocea.

- îmi cer scuze că vă întrerup, dar a sosit cina, dom-nule. în continuare doriţi să o serviţi în balcon?

-Da, a spus Charles, împletindu-şi degetele cu ale mele.

M-a condus în balcon, unde ne aşteptau o masă, două scaune şi o jumătate de duzină de vase din piatră atent modelate, pline cu plante înflorite. Ca un magi-cian, majordomul a scos la iveală două farfurii de pe un cărucior aflat undeva, în spatele nostru. Am înfipt furculiţa într-o bucată fragedă de peşte, carnea untoasă a acestuia sfărâmându-se în tacâm. După o înghiţitură dintr-un rulou aburind, am băut puţin vin roşu. Am mijit ochii, nereuşind să desluşesc cuvintele în franceză de pe etichetă, doar anul, 1916. Eram o copilă costelivă pe atunci, alergând după fratele şi sora mea mai mică în jurul străzilor prăfuite din faţa clădirii dărăpănate pe care o numeam casă. Când mă gândeam că vinul acela fusese îmbuteliat chiar atunci.

- Nu am uitat de femeia din blocul în care stai, a spus Charles.

Am simţit cum inima îmi creşte în piept.

-A, nu?

- Nu, a răspuns el, scoţând un plic din buzunar. Am vorbit cu tatăl meu. El deţine un nou complex rezidenţial din West Seattle. Toate locuinţele au curţi şi sunt echipate

cu electrocasnice noi. Cred că ar fi un loc perfect pentru ea şi pentru copiii ei.

-Oh, Charles! am strigat. Şi tatăl tău a fost de acord?

El a clătinat din cap.

- Nu, a refuzat. El nu crede în pomeni.
- Oh! am spus eu, contrariată.

-Mă ocup singur de asta, a continuat el. Nu am nevoie de permisiunea tatălui meu pentru a face o faptă bună. Am propriile mele fonduri. Se poate muta în noua casă săptămâna viitoare, dacă doreşte.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi a crede.

- Cât de generos din partea ta!

Charles mi-a dat plicul. Am ridicat clapeta şi am aruncat o privire înăuntru, văzând un teanc de bancnote.

- Charles!

De-abia aşteptam să îi dau banii. Mă întâlnisem cu ea pe scări cu o noapte în urmă; arăta atât de obosită, atât de slabă, încât mă temusem să nu leşine pe loc.

- După ce mi-ai povestit despre biata femeie, nu am mai reuşit să mi-o mai scot din minte nici pe ea, nici cuvintele tale. M-am tot gândit, Vera... împreună am putea face mult bine pentru cei din jur.

Radiam de bucurie, neputându-mă abţine să nu mă legăn pe ritmul lent şi melodios al cântecului de la radio.

- Dansează cu mine! a spus Charles, ridicându-se şi întinzându-se să îmi ia mâinile.

M-a ajutat să mă ridic. Mi-am lipit obrazul de pieptul lui şi ne-am mişcat pe ritmul muzicii.

-Mi-ar plăcea să îmi petrec aşa fiecare zi cu tine, a spus el. Pentru totdeauna.

Buzele mele s-au atins de ale lui, iar un fior puternic mi-a străbătut tot trupul. Charles m-a ridicat în braţe şi m-a dus în dormitor, întinzându-mă peste o plapumă moale şi pufoasă ca frişca. M-am cufundat cu plăcere în ea şi nu am protestat când şi-a ghemuit corpul lângă

al meu. M-a sărutat din nou şi din nou. Am închis ochii, încercând să îmi amintesc sentimentul de a fi iubită. Cu adevărat, iubită.

Sus, în apartamentul lui Lon, m-am dus la fereastră, coborând privirea spre stradă. Aveam senzaţia că geamul fusese zăbrelit. Mă simţeam prinsă într-o cuşcă, întemniţată. Lon s-a apropiat de mine, şi i-am simţit respiraţia fierbinte şi sacadată pe gâtul meu.

- Mi-e atât de dor de fiul meu! m-am văitat.

-Ei, ei! a spus Lon, întorcându-mă cu faţa spre el. Mâine îl vom găsi pe fiul tău. Astăzi, ne vom găsi - a făcut o pauză, descheind un nasture al rochiei mele - unul pe celălalt. Atingerea lui îmi provoca repulsie, dar nu i-am împins mâna la o parte. La ce avere avea, am fi putut împânzi oraşul cu afişe, umple străzile cu anunţuri şi angaja o echipă de căutare.

- îmi promiţi că mă vei ajuta să îl găsesc pe Daniel? l-am întrebat eu, studiind căutătura ochilor săi. Eşti sin-gura mea speranţă.

-Iţi dau cuvântul meu de onoare, a răspuns el, trecându-şi încrezător un deget peste cordonul rochiei mele.

Lon a stins lumina, iar eu mi-am ţinut respiraţia când m-a tras spre pat.

capitolul 14

CLAIRE

Am stat în taxi o vreme, zgâindu-mă la hotel, fixând în memorie momentul în care Ethan îmi scăpase prin-tre degete.

Taximetristul nu îmi împărtăşea emoţiile pe care le încercam.

-încotro, domnişoară? a întrebat el răstit, bătând nerăbdător cu degetele în bord. Nu am toată noaptea la dispoziţie.

Nu aveam chef să mă întorc acasă, nu după seara asta.

- La Cafe Lavanto, am spus.

Cafeneaua părea cufundată în întuneric când am ajuns, dar m-am bucurat să găsesc uşa încă deschisă. O studentă cu părul scurt, blond, tuns bob, a clătinat din cap din spatele tejghelei.

- îmi pare rău, a spus ea. E închis. Probabil am uitat să încui uşa.

-Oh, eu...

- E în regulă, Britanny, a spus Dominic, apărând din încăperea din spate cu un teanc de hârtii în mână. S-a întors spre mine. Mă bucur să te văd, Claire. Vrei să bei ceva?
Brittany, care tocmai ştergea cu o lavetă umedă ba-gheta de spumare a espressorului, părea vizibil iritată de prezenţa mea. Eu am clătinat din cap.
-Nu, am răspuns. Eu doar... Am coborât ochii spre picioarele mele. Ai un minut să vorbim?
El a dat din cap, punând hârtiile pe o masă alăturată.
- Te ascult.
Ne-am aşezat pe două scaune tapiţate de lângă fereastră, privind afară, în stradă. Un cuplu care plimba un mops a trecut pe lângă geam, ţinându-se de mână pe lesa câinelui. Brittany s-a oprit în prag înainte de a deschide uşa.
- Pe mâine, a spus ea.
Dominic i-a făcut cu mâna şi s-a întors spre mine.
- Ce s-a întâmplat?
Am oftat.
- Tu ai trecut printr-o despărţire urâtă, nu-i aşa?
-Una ciudată, a răspuns el.
- Cum ai ştiut când... Am ezitat. Când s-a terminat?
- Lucrurile mergeau prost de ceva vreme, a spus el. Nu mai râdeam. Ea lucra până târziu şi nu mă suna. Eu am început să îmi petrec mai mult timp cu prietenii mei. Situaţia a degenerat. Şi la toate astea s-a adăugat şi faptul că ea era - cum să mă exprim politicos? - nebună.

I-arn întors un zâmbet larg, care însă a pălit rapid. Nu era nimic amuzant în ceea ce urma să spun.
-Mă tem că e posibil ca mariajul meu să se fi sfârşit.
- Claire, îmi pare atât de rău!
Mi-am împreunat mâinile şi am privit în gol. Mă du- rea inima, şi nu găseam absolut nici o modalitate de a ostoi durerea.
- Trădarea nu mă lasă să merg mai departe.
- Ştiu, a spus el. Am trecut prin asta. E dureros. Mi-aş dori să-ţi pot spune ceva care să te facă să te simţi mai bine.

- Ei bine, simpla ta prezenţă mă ajută, am spus. Locul ăsta mă linişteşte.
Dominic şi-a frecţionat fruntea, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva neplăcut. S-a uitat la ceas.
- Hei, ştii ce ţi-ar trebui?
Am ridicat din umeri.
-Ce?
-O bere, a spus el. Te duc la Kells. Un amic de-al meu e membru al unei formaţii care are concert acolo în seara asta. Cântă piese U2. O să-ţi placă la nebunie. Poţi să bei până uiţi de tine, să cânţi din toţi rărunchii, apoi te conduc acasă pentru a mă asigura că ajungi cu bine.
-Nu ştiu ce să zic, am spus temătoare.
-Ei, haide! a spus el. Nu există problemă pe care o Guinness să nu o poată rezolva.
-Ei bine, am spus, zâmbind, chiar îmi plac cei de la U2.
Dominic a zâmbit satisfăcut.
- Bun. Mă duc să aduc cealaltă cască.
Am aşteptat la bar, aruncând o privire spre hârţogă- riile pe care Dominic le lăsase pe o masă din dreapta mea. Dezordinea mi-a amintit de biroul de acasă al lui Ethan. Veşnic făceam ordine după el. Dosarele de car-ton erau punctul lui vulnerabil. Brusc, am simţit un junghi în inimă când am strâns hârtiile, aranjându-le într-un teanc ordonat.
-Oh! a spus Dominic neliniştit, punând jos cea de-a doua cască de motocicletă şi năpustindu-se să-mi

ia hârtiile din mână. Iau eu astea. Scuze! Am cam lăsat dezordine pe aici.
între noi a plutit o tăcere stânjenitoare cât timp Dominic a îndesat hârtiile intr-un sertar de sub bar. Apoi mi-a zâmbit, spulberând orice urmă de tensiune, şi mi-a întins casca.
- Eşti gata?
- Da, am spus, ieşind după el în stradă, până la mo-tocicleta parcată.
Dominic şi-a croit cu uşurinţă drum prin mulţimea de studenţi transpiraţi, care consumau bere după bere la Kells. Am regretat imediat că venisem, dar, apoi, de pe scenă au răsunat acordurile inconfundabile ale mu-zicii U2. Mă aşteptam să îl văd pe Bono în persoană ţinând microfonul, dar nu mi-a păsat că în locul lui se afla un tip

cu burtă şi început de chelie. Dominic mi-a oferit o bere, un lichid maro-deschis şi spumos, iar eu am sorbit o dată, apoi încă o dată. Ne-am sprijinit îm-preună de o porţiune liberă a tejghelei de bar. Când s-a eliberat un loc pe ringul de dans, Dominic mi-a luat mâna într-a lui.

-Vrei să dansăm?

Eu terminasem deja a doua bere, aşa că am acceptat fără a sta pe gânduri. Iar când formaţia a început să cânte With or Without You, mi-am lipit capul greu de pieptul lui Dominic. îmi era teribil de dor de soţul meu, dar îmi plăcea felul în care mă ţinea Dominic, senzaţia de siguranţă pe care mi-o dădea. Când s-a sfârşit cântecul, iar formaţia a început să interpreteze primele acorduri din One, nu am protestat când mâinile lui au alunecat mai jos pe talia mea.

- Claire?

Mi-am auzit numele, da. O voce cunoscută de femeie. Dar a cui? M-am uitat peste umărul lui Dominic, apoi am simţit o bătaie pe spate. M-am întors şi am rămas cu gura căscată. Doamne! Sora lui Ethan, Leslie. Ne certaserăm frecvent încă din prima zi în care ne cunoscuserăm,

dar acum îmi imaginam conflictul ajungând la propor-ţiile unui al treilea război mondial.

Leslie i-a aruncat lui Dominic o privire prelungă, apoi m-a studiat bănuitoare.

- Ce cauţi aici, Claire?

-O, bună, Leslie! am spus, prefăcându-mă calmă. El e prietenul meu, Dominic.

- Prieten?

- Leslie, am spus, nu ştiu ce vrei să insinuezi, dar te avertizez că nu îţi datorez nici o explicaţie.

-Asta să i-o spui lui Ethan, a zis ea, scoţându-şi tele-fonul.

- Da, chiar te rog, am spus. Nu se va obosi să-ţi răspundă. Este la Hotel Olympic, în compania Cassandrei.

Leslie a rămas cu gura căscată.

- Noapte bună, Leslie! i-am spus, trăgându-l pe Dominic de braţ.

- îmi pare foarte rău! a spus el. N-am vrut să îţi creez probleme.

Eu am oftat.

- Dacă el poate să bea şampanie cu fosta lui iubită, pot şi eu să beau bere cu tine. I-am făcut semn barma-nului. încă o rundă, te rog.
Nu îmi amintesc drumul până acasă la Abby, nici cum am urcat scările până la apartamentul ei. Ulterior, am aflat că Dominic găsise numărul ei în telefonul meu şi o sunase pentru a-i cere indicaţii. Ceea ce îmi amin-tesc însă e că, atunci când m-am trezit, mă simţeam ca şi cum aş fi fost izbită cu un topor în cap.
- Unde sunt? am gemut.
Abby mi-a întins o cană de cafea. Din cana verde se ridicau fuioare subţiri de aburi. Le-am privit dispărând în aer.
- Eu nu beau cafea, am spus cu ingratitudine.
- In dimineaţa asta, bei, a răspuns ea. Bea-o pe toată, te rog!
Am sorbit din cană.
- Ce s-a întâmplat azi-noapte?

- Te-ai distrat puţin cam mult, a răspuns ea.
-Vai de mine! am spus. Vreau să ştiu?
Deodată, mi-am adus aminte de Kells, de îmbrăţişa-rea caldă a lui Dominic, de Leslie. Mi-am acoperit faţa.
- Nu e a bună, Abs.
- Nu, nu e, a consimţit ea.
- L-am sărutat?
- Nu cred, a spus ea. E un tip decent. Nu cred că te-ar fi lăsat să-l săruţi, chiar dacă el şi-ar fi dorit să te sărute.
Am dat din cap.
- Te-a cărat în braţe pe scări până la etajul şase. In tot acest timp, tu ai cântat.
-Nu.
- Ba da, a spus ea. Şi ai trezit-o pe nebuna din apartamentul de la etajul patru.
Mi-am îngropat faţa şi mai adânc în mâini, apoi m-am uitat la ceas, panicată.
- Nu-ţi face griji, a spus ea. E sâmbătă.
-Nu pentru serviciu îmi fac griji, am spus. E vorba de Eva.
-Eva?
Am bâjbâit după poşetă şi m-am bucurat să o găsesc aproape, lângă canapea.

-	L-a cunoscut cândva pe Daniel Ray. Mă întâlnesc cu ea azi. Mi-am scos agenda şi am răsfoit-o până la săptămâna curentă. Bun. Am o oră la dispoziţie.

-	Du-te şi fă duş, a spus Abby. Găseşti prosoape în dulăpior. Foloseşte orice îţi trebuie.

Am mai luat o înghiţitură zdravănă de cafea. Ethan ar fi fost mândru, dar nu pentru el o beam.

-	Mulţumesc, Abs, am spus. Eşti cea mai bună prietenă din lume.

-	Ştiu, a spus ea, strângând pătura cu care mă învelise cu o noapte în urmă. Dar ţin să subliniez că mi-ai lăsat salivă pe pernele Pottery Barn.

-	Am să-ţi cumpăr altele noi.

-	Prostii, a spus ea. Ce prietenie este aia fără puţină salivă?

L-am oferit un zâmbet recunoscător, care nu avea nici o legătură cu pernele.

-Te iubesc.

Ea m-a împins către baie.

- Du-te şi spală-te pe dinţi!

Tarabele cu flori din piaţa Pike Place erau îngropate în flori recent înflorite. O găleată cu hortensii proaspăt tăiate, de un albastru indigo, mi-a reţinut privirea, dar nici măcar petalele lor vesele nu au reuşit să îmi smul-gă un zâmbet. Nu mă puteam gândi decât la Ethan şi la Cassandra şi cum ne lăsaserăm înghiţiţi de labirin-tul unui dezastru colosal. Am scos din poşetă un flacon de Advil şi am înghiţit două pastile, dându-le pe gât cu o înghiţitură dintr-o sticlă de apă pe care mi-o dăduse Abby. Am băgat sticla înapoi în geantă şi mi-am simţit mobilul vibrând, anunţându-mă că aveam un apel nepreluat. Am apăsat un buton şi am văzut că era de la Ethan. Aşadar, vorbise cu Leslie. Ori asta, ori voia să îşi ceară iertare pentru noaptea trecută. Oricum ar fi fost, nu voiam să vorbesc cu el. Nu aveam nimic să îi spun.

Am verificat adresa în agenda mea, mergând pe trotuar până am ajuns la intrarea în clădirea Evei. In hol, pe o masă rotundă, se afla un aranjament de flori de mătase decolorate de soare, cu petalele acoperite de un strat gros

de praf. Tapetul era umflat şi se decojea pe margini, iar în aer plutea un miros de legume fierte. Am luat ascensorul până la etajul unsprezece, oprindu-mă la apartamentul 1 105 şi bătând încet la uşă.
Câteva clipe mai târziu, clanţa s-a mişcat, iar în prag a apărut o femeie în vârstă. Părul ei alb era prins într-un coc, dezvăluind o faţă îngustă şi nişte ochi căprui blânzi. Mi-a zâmbit.
-Tu trebuie să fii Claire.
-Da, am spus, întinzându-i mâna. Interesant, ştiam că era o femeie bătrână, şi totuşi nu îmi imaginasem decât o fetiţă cu părul prins în codiţe şi îmbrăcată într-o bluză de stambă. Mulţumesc mult că m-aţi invitat!

- Intră, a spus ea, arătând spre interiorul apartamentului. M-am aşezat într-un şezlong albastru de lângă fereastră, împingând la o parte o perniţă brodată cu cruciuliţe, pentru a face loc să-mi pun poşeta. Simplă, dar curată, locuinţa mirosea a lămâi şi pudră de bebeluşi. Mi-a amintit de micul apartament din San Diego al bunicii mele. îmi era dor de ea.
- Pot să-ţi fac o ceaşcă de ceai, draga mea?
- Nu, mulţumesc, am spus. Nu doresc nimic.
Eva s-a aşezat într-un scaun lângă mine, încrucişâm du-şi mâinile în poală.
- Bun, a zis ea, ce pot să-ţi spun?
- Da, am răspuns, scoţându-mi carneţelul din poşetă. După cum v-am spus la telefon, scriu un reportaj despre un băieţel care a dispărut în ziua furtunii de zăpadă din mai 1933. Cred că vă cunoşteaţi?
- Da, a răspuns Eva, ocbii ei pierzându-se în negura amintirilor. Da, ne cunoşteam. A închis ochii pentru o clipă, apoi i-a deschis din nou. Daniel era fiul celei mai bune prietene a mamei mele, Vera Ray. Eram ca doi fraţi.
- Deci, aţi locuit împreună?
-Ei bine, pentru scurtă vreme, când eram foarte mici. Mamele noastre erau amândouă necăsătorite. Tatăl meu a murit înainte să mă nasc eu, iar al lupDa- niel, ei bine, el nu era prezent în viaţa noastră. însă Vera şi Daniel s-au

mutat în propriul lor apartament după ce ea s-a angajat la Olympic.
M-am gândit la scena de noaptea trecută şi m-am crispat.
- La hotel?
- Da, a răspuns ea. Vera a fost cameristă acolo.
- Şi mama dumneavoastră la fel?
-Nu, a răspuns ea. Mama lucra într-o fabrică din districtul industrial.
Am dat o pagină din carneţelul meu.
- Bun, ce vă amintiţi despre dispariţia lui?
Ea a inspirat adânc şi şi-a aţintit privirea pe fereastră, prin care se vedea semnul cu litere roşii al pieţei Pike Place tronând peste toate şi un feribot avansând încet

prin golf. Pentru un apartament destinat vârstnicilor cu venituri mici, avea o privelişte extraordinară.
-Amintirile mele au pălit puţin, a spus ea, frecţio- nându-şi mâna dreaptă. Dar mi-o amintesc pe mătuşa Vera. Aşa îi spuneam, mătuşă. Ţin minte când a venit să locuiască la noi, imediat după ce a dispărut Daniel. Vera fusese întotdeauna o persoană veselă, dar atunci nu mai era. îmi aduc aminte cum o priveam din hol în timp ce ea plângea în hohote. Corpul îi tremura de durere. Atunci nu am înţeles, fireşte. Dar acum înţeleg. A arătat cu degetul spre o fotografie înrămată de pe pe-rete, înfăţişând trei copii. Judecând după luminozitate şi vestimentaţie, fotografia data din anii 1960. Băiatul, a spus ea. Cel mai mare dintre copiii mei. A murit într-un accident de maşină acum douăzeci de ani. O coliziune frontală. Un şofer beat gonea pe contrasens pe o bandă de intrare pe autostradă. Când eram tânără mamă, mă gândeam adesea la Vera, fireşte. Gândul de a pierde un copil era îngrozitor. Dar când m-a sunat patrula rutieră a autostrăzii pentru a mă anunţa despre moartea lui Eddie, am simţit o oarecare apropiere sufletească de Vera. Am înţeles în sfârşit prin ce a trecut.
- îmi pare foarte rău! am spus.
Ea a dat din cap.
- Mi-au trebuit mulţi ani să accept ceea ce s-a întâmplat. Dar încă îl plâng.
- Credeţi că Daniel a fost...?

Nu am găsit în mine forţa de a da glas gândului.
- Ucis?
Am încuviinţat din cap.
Eva a ridicat mâinile în aer.
-Nu ştiu, draga mea. M-am gândit la asta teribil de mult de-a lungul anilor. Eu şi mama am vrut întot-deauna să credem că pur şi simplu s-a rătăcit. Că a fost adoptat de vreo familie cumsecade. Dar şansele să se fi întâmplat asta sunt mici. Mama ştia acest lucru. Nu şi Vera. Ea a refuzat să creadă cel mai sumbru scenariu. Şi-a păstrat speranţa până la sfârşit.
- Sfârşit?
Eva s-a încruntat.

- Mama mi-a ascuns detaliile, desigur, a spus ea. Eram doar o fetiţă, prea mică pentru a înţelege. Dar am auzit până la urmă întreaga poveste.
- Ce s-a întâmplat?
-Trupul ei neînsufleţit a fost găsit plutind în lacul Washington, a spus ea.
Am rămas cu gura căscată.
Eva a clătinat din cap în semn de regret.
- Când au găsit-o, pielea îi era atât de umflată, atât de plină de apă, încât medicul legist nu a mai putut stabili nimic concret.
Mi-am acoperit gura.
- O, Doamne!
-Poliţia a clasat cazul drept suicid, a continuat ea, dar nimeni dintre cei care o cunoşteau nu a crezut asta. Nu ar fi părăsit niciodată de bunăvoie acest pământ fără a şti că fiul ei era în siguranţă.
A făcut o pauză, privindu-mi verigheta.
- Când vei deveni mamă, draga mea, vei înţelege.
„Dar înţeleg.1* Am înghiţit anevoie şi mi-am aţintit privirea asupra carneţelului meu, impunându-mi să îmi stăpânesc emoţia.
- Deci, credeţi că cineva a ucis-o?
-Am anumite bănuieli, a răspuns ea. Dar nu ştie ni-

meni cu adevărat. Pe vremea aceea, nu exista un sistem de justiţie precum cel de acum. Dacă fiica unei familii importante ar fi fost găsită plutind în lac, poţi fi sigură că s-ar fi pornit o investigaţie. Dar pentru Vera Ray, fiica unui pescar? Adevărul trist e că nimănui nu i-a păsat cu adevărat. Ăsta e şi motivul pentru care poliţia mai
că nici n-a clipit când a dispărut Daniel. De ce să irosească resursele poliţiei pentru o sărăntoacă? Asta era tiparul predilect de gândire pe atunci.

-Ce trist! am spus, clătinând din cap. Deci, nu s-a făcut nici măcar o anchetă?

- Au interogat, într-adevăr, un bărbat în legătură cu acea crimă, a spus ea. Un pietrar, cred. L-au înhăţat după ce le-a dat cineva un indiciu. Dar suspectul a murit în închisoare. Atac de cord. Interesul pentru caz s-a stins după aceea. Faptul că nu s-a mai aflat nimic i-a

frânt inima mamei mele. întotdeauna a crezut că avea să reuşească să-i facă dreptate prietenei sale.

M-am gândit la vizita mea la arhivele poliţiei, fără nici un rezultat.

-Ştiţi cumva dacă s-au păstrat transcrierile stenogramelor?

- M-am întrebat şi eu asta, a spus ea. M-am apucat să le caut în anii 1950, dar mi s-a spus că toate dosarele din acel an au fost distruse într-un incendiu.

S-a auzit şuieratul ceainicului.

- Eşti sigură că nu vrei o ceaşcă cu ceai?

- De fapt, am zis, pare o idee bună.

Eva s-a întors cu două ceşti. Mi-a întins mie una, iar eu am ţinut-o aproape, lăsând aburul să îmi încăl-zească faţa. Am sorbit o dată, apoi am pus ceaşca pe o măsuţă alăturată.

- Ştiţi multe despre tatăl lui Daniel?

Eva a oftat.

- Doar că era foarte bogat, a spus ea. Vera era mândră. Nu a fost o partidă bună.

- Nu s-au căsătorit niciodată?

- Nu. Dar ea purta întotdeauna o brăţară pe care i-o dăruise el. Ceea ce m-a făcut să cred că încă îl iubea.

M-am gândit la propria mea brăţară, băgată sub mânecă. De la Ethan. „Mi-aş scoate-o? Mi-aş scoate verigheta?"
-A fost o perioadă grea pentru mama, a continuat Eva. Pierderea celei mai bune prietene a ei într-un mod atât de tragic a afectat-o.
-Groaznic! am spus, scoţând un plic din poşetă şi întinzându-i-l Evei. Aici sunt câteva lucruri pe care le-am găsit.
Ea a ridicat clapeta plicului şi a băgat mâna înăuntru, punând conţinutul acestuia în poală. A ridicat fotografia în lumină.
-Asta este Vera, într-adevăr, a spus ea. Era atât de frumoasă.
Am dat din cap.
-Şi bărbatul? Tatăl lui Daniel?

- Da, a spus ea. Cel puţin, aşa cred. Nu l-am întâlnit niciodată, desigur. Dar uite! Mi-a arătat un punct pe poză. Are bărbia lui Daniel.
Am scos fotografia băiatului publicată în Seattle Post'Intelligencer şi am ţinut-o lângă poza părinţilor lui.
-Aveţi dreptate, am spus. Văd o oarecare asemănare. Daniel avea faţa în formă de inimă, iar pe bărbie i se vedea o mică gropiţă, ce se regăsea, aproape identică, şi la bărbatul din fotografie.
- Ah, da, a spus Eva oftând. Probabil că Daniel ar fi devenit un bărbat chipeş, exact ca tatăl lui.
-Ştiţi numele de familie al lui Charles? am întrebat-o, întorcând fotografia şi recitind inscripţia: „Vera şi Charles11.
Eva a clătinat din cap.
- Mama nu vorbea despre el. Nu l-am ştiut niciodată.
-Mulţumesc, am spus, închizându-mi carneţelul.
V-am răpit suficient timp.
-Stai puţin, a spus Eva, ridicând desenul pe care îl făcuse în copilărie, minunându-se de pagina îngălbenită şi sfărâmicioasă. Mai e ceva.
- Ce anume?
Mi-a întins desenul şi mi-a arătat femeia desenată în spatele copiilor.

- Era o femeie, a spus ea.
- Unde?
- Imaginea e puţin cam înceţoşată, a spus ea. S-ar putea să nu însemne nimic.

-Mai încercaţi. S-ar putea ca amintirea să se dove-dească importantă.

-Ei bine, a spus ea, ducându-şi o mână la obrazul ridat, ca şi cum ar fi încercat din răsputeri să-şi aducă aminte ceva. Eu şi Daniel ne jucam de obicei într-un parc lângă Sixth Avenue. Aşteptam acolo până când mamele noastre ieşeau de la muncă. Uneori, o femeie ciudată venea şi ne privea. Părea străină de locul acela, cu rochiile şi pălăriile ei elegante, taman în acea parte de oraş rezervată clasei muncitoare. Era destul de prie-tenoasă şi vorbea mai mult cu Daniel, dar mie nu-mi

plăcea de ea. Mama m-a învăţat să nu vorbesc cu străi-nii, şi ceva la ea mă înspăimânta.

- Ce anume credeţi că vă înspăimânta?

-Nu sunt sigură, a spus Eva. Şi, la drept vorbind, poate că femeii îi era pur şi simplu milă de noi. Nu ştiu. Dar imaginea ei nu mi s-a şters niciodată din amintire, nici măcar după atâţia ani, nici a pălăriei ei.

- A pălăriei?

Eva a dat din cap şi a arătat spre capul siluetei din bastonaşe.

-Astea sunt pene, cred, a spus ea. Probabil desena-sem penele de pe pălăria ei.

Am terminat de notat citatul ei, apoi am trasat un mare semn de întrebare pe pagină. Cum voi urma această pistă? Ochii Evei păreau obosiţi, aşa că mi-am strâns lucrurile.

-Vă mulţumesc foarte mult că mi-aţi împărtăşit amintirile dumneavoastră.

-Oricând, draga mea, a spus ea. Sper să dezlegi misterul. Pentru mamele din lumea întreagă. A făcut o pauză şi şi-a înclinat capul în dreapta. Doar am presu-pus că nu ai copii. Şi tu eşti mamă, scumpo?

Era prima dată când auzeam întrebarea de la acci-dent încoace. Mi-am muşcat buza. Fără a mă gândi, i-am răspuns din inimă.

-         Da, am spus. Sunt.
Rareori lucram în weekenduri, dar am venit la birou sâmbătă, aşteptând cu nerăbdare câteva ore în care să pot scrie neîntreruptă. Un semn pus pe uşa lui Ethan anunţa OCUPAT. Mi-am verificat telefonul mobil şi am văzut că încercase din nou să mă sune. Am aruncat telefonul înapoi în poşetă şi mi-am pornit laptopul, deschizând documentul la care începusem să lucrez cu o zi înainte, pe feribot. Mi se părea mai uşor să mă pierd în povestea lui Daniel şi a Verei decât să o lămuresc pe a mea.
M-am lăsat pe spate în scaun. Cine era femeia din parc despre care pomenise Eva? Şi pietrarul? Mi-am amintit

numele pe care îl notasem, cu o săptămână în urmă, în carneţelul meu la Cafe Lavanto şi am răsfoit paginile până l-am găsit: Ivanoff. Am accesat arhivele online de presă şi i-am căutat numele, obţinând două rezultate, ambele din Seattle Herald. Am selectat primul titlu, care părea să facă parte d intr-un registru de poliţie:
BĂRBAT ARESTAT SUB ACUZAŢIA
DE VIOLENŢĂ DOMESTICĂ.
Sven Ivanoff, pietrar, a fost arestat şi dus la închisoare sub acuzaţia de a-şi fi lovit soţia, Arianna Ivanoff, care a suferit răni la nivelul capului şi al gâtului.
Deci, avea şi o latură violentă pietrarul acesta. Am selectat următorul titlu. SUSPICIUNE DE CRIMĂ ÎN CAZUL IVANOFF. M-au trecut fiorii.
Poliţia la acuzat pe Sven Ivanoff de uciderea unei femei al cărei cadavru a fost găsit plutind în lacul Washington săptămâna trecută. Ivanoff, de meserie pietrar, a fost ultima persoană văzută în compania fe-meii, despre care se crede că ar fi fost prostituată.
Prostituată? M-am cutremurat. Dacă era într-adevăr vorba despre Vera, viaţa ei luase o turnură nefericită. Am clătinat din cap, nevenindu-mi a crede. „Trebuie să mai fie ceva la mijloc." Mi-am amintit sugestia mătuşii lui Emily, Bee, de a vorbi cu prietena ei, Lillian. Poate că aceasta deţinea informaţii esenţiale. I-am căutat numele, iar când am găsit un număr de telefon, am sunat. Mi-a răspuns imediat un bărbat cu o voce gravă şi răguşită.

-Alo?
- Oh, probabil am greşit numărul, am spus. încerc să dau de cineva pe nume Lillian Sharpe.
- Da, a spus el. Soţia mea. E chiar aici. Cine să-i spun că o caută?
-Numele meu este Claire Aldridge, de la Seattle Herald.

-Alo, sunt Lillian!
- Doamnă Sharpe, am spus.
- Da, a răspuns ea.
- îmi pare rău că vă deranjez, dar lucrez la un arti-col despre un băieţel care a dispărut în 1933. în timpul furtunii.
- Da, a spus ea.
-Vi-l amintiţi?
- Ei bine nu, adică nu băieţelul la care vă referiţi, dar furtuna da. Toată lumea şi-o aminteşte. Aproape a paralizat oraşul. Şi chiar înainte de venirea verii. Exact ca furtuna din săptămâna asta. Ce coincidenţă bizară!
- Ştiu, am replicat.
- Cum pot să vă ajut, doamnă Aldridge?
-Am discutat recent cu o veche prietenă de-a dum-neavoastră, Bee Larson, am spus.
- Bee! Ce mai face?
- Nu prea bine, mă tem. E ţintuită la pat acum. Pro-bleme cu inima.
- Biata de ea! a spus femeia. Va trebui să-i fac o vizită. E tot pe insulă?
- Da, i-am răspuns. Am fost în vizită la nepoata ei ieri. Bee mi-a spus că tatăl dumneavoastră a fost un avocat renumit în anii 1930.
-Aşa e, a spus ea. A preluat unele dintre cele mai faimoase cazuri la acea vreme.
- E posibil ca unul dintre acele cazuri să fi fost uciderea Verei Ray?
Ea a oftat.
- Mi-aş dori să îmi pot aminti. Numele nu mi se pare familiar, dar e posibil.

- Bee spunea ceva despre dosarele de caz şi arhivele dumnealui, am spus. Se întâmplă să le aveţi?
- Le am. Nepoata mea, Lisa, şi-a petrecut o bună parte din vara trecută reorganizându-le pentru mine. Ea e jurnalistă, la fel ca dumneavoastră.
- Ar fi posibil să arunc o privire? am întrebat-o. Vreau să spun, dacă nu vă deranjează.

- Fireşte că nu, draga mea, a spus ea. Tatăl meu ţi le-ar fi arătat bucuros. Era un căutător al adevărului, aşa cum pari a fi şi tu. Sunt la vechea casă, în Windermere.
Cunoşteam cartierul, desigur. Una dintre cele mai luxoase zone din Seattle-ul istoric. Ethan avea un văr care locuia într-o enormă casă de lângă lac.
- Acolo am crescut, dar acum e goală. Eu şi soţul meu locuim într-un azil, a continuat Lillian. Pur şi simplu nu mă pot îndura să vând vechea casă. Am sperat că unul dintre băieţii mei se va muta în ea, dar ei au avut alte planuri. Nu pot spune că-i învinovăţesc. Casa e în ruină. A oftat. Ia uite cum bat câmpii! Am putea să ne întâlnim acolo, dacă doreşti. Câtă vreme nu te deranjează puţin praf şi nişte pânze de păianjen. A trecut ceva vreme de când nu s-a mai făcut curăţenie pe acolo.
- V-aş fi foarte recunoscătoare, am spus.
- Am fost nevoită să renunţ la o parte dintre ele, dar am o grămadă de cutii diverse în dormitorul de oaspeţi, toate, lucruri pe care Lisa s-a gândit să le păstreze. Să sperăm că vei găsi în ele ceea ce cauţi.
-Vă mulţumesc foarte mult, am spus. Aş putea să trec pe acolo mâine-dimineaţă, pe la nouă şi jumătate, să zicem?
- Alege tu ora, a răspuns ea. Eu şi soţul meu obişnuim să ne trezim devreme, suntem în picioare la răsăritul soarelui. Adresa e 5 985 Windermere Boulevard. E o veche casă colonială, albă, cu un imens molid albastru în faţă.
- Excelent, am spus, notându-mi adresa în carneţel. Ne vedem atunci.
Telefonul mi-a vibrat în poşetă. Nu din nou! L-am scos şi am deschis un mesaj text. De la Dominic: „Ne întâlnim în piaţă la unu să luăm prânzul?*1 Am zâmbit şi i-am scris

rapid un răspuns. „Voi fi în faţa primei tarabe cu flori. Adu Advil**.
Dominic mă aştepta la colţul pieţei, ţinând în mâini un buchet de hortensii ambalate în hârtie maro.

-Pentru tine, a spus el, fixând enormul buchet în scobitura braţului meu.
- Sunt superbe, am spus, simţindu-mă jenată să le accept, mai ales după noaptea trecută.
- Ce-ţi face capul?
- îmi bubuie, am răspuns.
Dominic a scos din buzunar un flacon de pastile.
- Poftim, mi-a spus el, întinzându-mi două pastile albe.
Le-am înghiţit cu o gură de apă din sticla pe care o aveam în poşetă.
- Sunt lihnită de foame. Unde te gândeai să mergem?
El a arătat spre un restaurant specializat în clătite de pe cealaltă parte a străzii. Eu şi Ethan luaserăm masa acolo când eram însărcinată şi pofteam la clătite.
- Ce zici de La Bouche?
Am ridicat din umeri.
- Bine.
Am traversat strada pavată cu piatră cubică. Tocurile mi s-au afundat în spaţiile mari dintre dale. Adoram cărămida expusă din această parte a oraşului Seattle. Probabil aşa arătase oraşul pe vremea când Vera şi Daniel străbătuseră piaţa cu atâţia ani în urmă.
Am ocupat cu Dominic două scaune fără spătar ori-entate spre stradă. Chelneriţa ne-a luat comanda de clă-tite. El a cerut cu ciuperci, iar eu mi-am luat cu brânză de capră şi ardei roşu copt, acelaşi sortiment după care îl trimisesem pe Ethan în repetate rânduri când mă apucaseră poftele de gravidă.
- Ascultă, am spus, îmi pare foarte rău pentru purtarea mea de aseară.
-Nu-i cazul să-ţi ceri scuze. Nu ai de ce să te simţi jenată.
- Ba eu cred că da, am spus. Sunt căsătorită şi m-am purtat ca o...

- Te-ai purtat ca o femeie care a fost rănită, a spus el. Şi ţin să-ţi amintesc că nu m-ai sărutat.
Mi-am arcuit sprâncenele.
-A, nu?

-Ai încercat, mi-a răspuns el, zâmbind. Iar eu am fost tentat să te las, dar nu am făcut-o.
Am expirat profund.
- Dar cumnata ta, cu ea cum rămâne?
Memoria nu îmi era clară, dar mi-am amintit privirea acuzatoare a lui Leslie.
- Nu m-a plăcut niciodată.
- Pare a fi o adevărată pacoste.
-Mie-mi spui? Probabil că le-a povestit lui Ethan şi părinţilor lui toată tărăşenia, până la ultimul detaliu. Dar în versiunea ei, sunt sigură că ne aflam în mijlocul unui sărut pasional.
- Nu mă îndoiesc, a spus el, zâmbind.
Câteva clipe mai târziu, a reapărut chelneriţa, adu- cându-ne clătitele. Am gustat din a mea. Amestecul de ardei roşii copţi şi brânză de capră caldă era delicios, întocmai cum mi-l aminteam.
Dominic s-a şters discret la gură cu un şerveţel.
- Lăsând gluma la o parte, cum te simţi?
Am ridicat din umeri.
- E ciudat. Mă simt ca înaintea unei furtuni - una de proporţii, pentru care nu sunt pregătită. Trăiesc cu senzaţia asta, că o să-mi dea complet peste cap casa, viaţa, toate lucrurile de care m-am agăţat atât de strâns foarte mulţi ani. îmi adun toate puterile ca să rezist. Ştiu că voi suferi. Am oftat. Iar după toate prin câte am trecut anul ăsta, nu sunt sigură că am forţa necesară pentru a-i face faţă.
Dominic m-a privit nedumerit.
Nu îi spusesem despre accident, nu încă. Mi-am îm-preunat mâinile şi am inspirat adânc.
-Am pierdut un copil, am spus. Acum un an.
Cuvintele mi-au zburat de pe buze înainte de a apuca să reflectez la ele.

- O, Claire, a spus Dominic, cu ochii plini de tristeţe. Nu ştiu ce să spun.
Afară, prin faţa geamului, a trecut o femeie care fă-cea jogging. Părul prins în coadă i se legăna în timp

ce picioarele puternice o purtau prin piaţă, ocolind pâl-curi de turişti. Am urmărit-o cu privirea până a dispărut după colţ. îmi venea să mă ridic, să fug după ea şi să îi strig: „Ai grijă! Intr-o fracţiune de secundă ai putea să pierzi tot ceea ce ai mai drag pe lume!“
Dominic a deschis gura, dând să spună ceva, dar te-lefonul lui mobil a acţionat primul, răsunând tare din buzunarul jachetei lui. S-a uitat la ecran, apoi mi-a zâmbit în semn de scuză.
- Trebuie să răspund. Mă întorc imediat.
-Nici o problemă, am spus, îndreptându-mi din nou atenţia asupra clătitei de care uitasem.
Dominic a ieşit pe trotuar, iar eu l-am privit ducând telefonul la ureche şi plimbându-se agitat. „Oare cu cine vorbeşte?11 Mulţimea din cafenea era zgomotoasă, dar, fiindcă fereastra fusese întredeschisă, am prins câteva fragmente din conversaţie.
-Nu ştiu ce să zic... Ei bine, am cam rămas fără cu-vinte acum, cred... înţeleg, dar nu intenţionam să... în regulă, am să mă gândesc la asta... Te sun eu... da.
Mi-am umplut neliniştită gura cu o bucată de clătită când Dominic a revenit la masă.
- Scuze! a spus el.
Mă rodea curiozitatea.
- Ceva important?
- Doar... sora mea. Avea nevoie de nişte sfaturi financiare.
-Oh, am răspuns.
Nu avea noimă, dar am decis să nu insist. Dacă avea un secret, avea să mi-l dezvăluie în timp.
După prânz, ne-am plimbat prin piaţă, oprindu-ne la parcul ce dădea spre golf. Simţeam miros de somon pus Ia fript pe lemne de molid de la un restaurant din apropiere. Pescăruşii se vânturau prin aerul sărat, deasupra capetelor

noastre, năpustindu-se în picaj să prindă bucăţelele de mâncare şi pâine oferite de turişti. Dominic s-a sprijinit de parapet.
-	Putem discuta despre ceva?
-Sigur, am spus, sprijinindu-mă lângă el.
Braţele ni se atingeau.

-	Despre ce mi-ai zis mai devreme, a spus el. Despre copil.
Privirea mea a întâlnit-o pe a lui.
-	Mi se pare - şi-a trecut o mână prin păr, încercând să găsească un cuvânt potrivit - aiurea că soţul tău nu îţi este alături în momentul ăsta, după ce ai trecut prin aşa ceva.
Dominic avea dreptate, cel puţin dintr-un anumit punct de vedere. Teoretic, comportamentul lui Ethan părea inacceptabil. Soţia pierde copilul, apoi el are o criză a vârstei mijlocii şi se întoarce în braţele fostei iu-bite. în adâncul sufletului însă, ştiam că eram în egală măsură vinovată. Şi eu mă izolasem de el. înecându-mă în durere, devenisem de gheaţă şi îl exclusesem din viaţa mea. Şi acum, că inima începea să mi se dezgheţe, era deja prea târziu.
-Vreau doar să spun, a continuat el, că ar fi trebuit să-ţi fie alături. A ezitat, întorcându-se spre mine. Eu ţi-aş fi fost alături.
Şi-a petrecut braţul pe după umerii mei. Eu nu m-am ferit.

capitolul 15

VERA

Lumina dimineţii se revărsa pe fereastră când am deschis ochii. Uram atingerea aşternuturilor mătăsoase pe pielea mea goală, uram şi mai mult senzaţia piciorului aspru al lui Lon peste al meu. Mi-am dezlipit trupul de pielea lui fierbinte şi umedă şi m-am ridicat în capul oaselor, înfăşurându-mă într-un cearşaf. Sforăia atât de tare, încât faţa de pernă tremura la fiecare ridicare şi coborâre a pieptului său.
Rochia şi desuurile mele zăceau pe podea, lângă pat. Murisem câte puţin înlăuntrul meu cu fiecare arti-col vestimentar pe care mi-l dăduse jos Lon. M-am cris-pat, amintindu-mi greutatea mâinilor lui, chinuindu-se stângace să desfacă un nasture, doar pentru a-l smulge

în cele din urmă, posedat de o nerăbdare vecină cu frustrarea. îmi înecasem durerea în şampanie. Prea multă şampanie. Iar acum, capul mi se învârtea. Am închis uşa de la baie şi am vomitat în closet, golindu-mi stomacul şi mintea de amintirea nopţii trecute. Am simţit o nevoie bruscă de a face baie, de a-mi alunga de pe corp orice răsuflare, orice atingere a lui Lon. Am deschis robinetul şi am privit apa căzând ca o ploaie din para de duş din inox, stropind dalele de marmură. Lustruisem sute de duşuri, poate chiar şi pe acesta, în apartamentele hotelului, frecând meticuloasă reziduurile de mortar. Estella era obsedată de curăţarea mortarului.
M-am săpunit din cap până în picioare, dar, chiar şi aşa, cu fiecare centimetru de piele acoperit cu un strat gros de spumă, tot mă simţeam murdară. Pângărită. M-am frecat mai tare, până când am simţit crampe în mână şi am scăpat săpunul. Buza a început să-mi tre-mure şi am izbucnit în lacrimi. Nu le puteam opri. Mă rugam ca Lon să nu îmi audă hohotele. Apa cădea peste mine şi, după o vreme, nu am mai putut deosebi jetul duşului de şuvoiul lacrimilor mele.
Am închis ochii şi am revăzut chipul lui Daniel, strigându-mă, alinându-mă. Mi-am amintit de ce eram acolo. Am oprit duşul, simţind forţe noi în mine, apoi m-am tamponat cu un prosop de bumbac moale ce aş-tepta pe suport. Am ales o rochie din dulap şi am îm-brăcat-o. Am aşteptat să se trezească Lon, şezând lângă fereastră şi gândindu-mă la Daniel şi la tatăl lui.
Cu patru ani în urmă
Charles m-a sărutat pe gât, iar eu am zâmbit, rostogo-lindu-mă pentru a mă întoarce cu faţa spre el.
-Bună dimineaţa, frumoaso! a spus el, desenând cu arătătorul conturul feţei mele.
Eu mi-am ferit privirea, sfioasă. „Oare noaptea trecută a fost doar un vis?“ Am ridicat amândoi privirea când am auzit o bătaie în uşa dormitorului.
-Micul dejun este gata, domnule.

Vocea bărbătească înăbuşită părea să fie a majordo-mului din seara precedentă.
-Mulţumesc, a spus Charles, ridicându-se în capul oaselor. S-a dus la baie şi s-a întors cu un halat alb pufos. O să te simţi confortabil în ăsta?
Eu am dat din cap.
- Câtă vreme nu avem oaspeţi la micul dejun.
- Doar noi, a răspuns el.
Am zâmbit şi am îmbrăcat halatul, apoi l-am urmat pe Charles în camera din faţă.
- Serviţi micul dejun pe terasă, domnule?
Eu am lăsat privirea în pământ, nevoind să îl privesc în ochi pe majordom. „Oare ce crede despre mine?"
-Nu, a spus Charles. Bate briza în dimineaţa asta. E în regulă la masă.
-Cum doriţi, a spus bărbatul, întinzând pe masă conţinutul a două tăvi de argint.
M-am uitat la paharele cu suc de portocale. In Seattle, se găseau portocale, dar grepfruturile erau mai greu accesibile. Cu un an în urmă, îmi pusesem deoparte banii din bacşişuri timp de o săptămână întreagă şi îmi cumpărasem un singur grepfrut. Costase o avere, dar mă simţisem foarte rafinată când îi curăţasem coaja groasă, până să descopăr că, în interior, pulpa era putrezită.
Majordomul s-a înclinat şi s-a retras, iar eu m-am relaxat puţin în acel moment.
-Vreau să fac asta în fiecare zi, a spus Charles, zâm- bindu-mi din celălalt capăt al mesei.
-Şi eu.
Am sorbit din sucul de portocale, savurând dulceaţa lui uşor acrişoară. Mi-aş fi dorit să le pot da din el şi lui Caroline, şi celorlalte fete. M-am gândit să bag în buzunar un croasant pentru Georgia. Dintotdeauna îşi dorise să guste unul.
- Mă întrebam, a spus Charles în timp ce mânca din omletă. Ce faci diseară?
- Din păcate, trebuie să lucrez, am spus.
- Să lucrezi?
- Da. E o trebuşoară pe care o fac oamenii pentru a-şi câştiga existenţa, am spus sarcastică.

-	Foarte amuzant, a răspuns el pe un ton vesel. M-a privit îndelung. Ce-ar fi dacă n-ar mai trebui să lucrezi niciodată?
-	Ce vrei să spui?
Charles şi-a pus mâna peste a mea.
-	Ce-ar fi dacă...
Balamalele uşii au scârţâit. Cineva intra în aparta-ment. îmi venea să-mi bag capul în halat şi să mă as-cund sub masă,_mai ales când am văzut cine era: sora lui Charles, Josie. în spatele ei era o cameristă, care căra o duzină de plase de cumpărături.
-Charles? a spus ea, arcuindu-şi sprâncenele. Ce cauţi aici?
-Ce cauţi tu aici? a replicat el. Credeam că eşti în Vancouver, într-o călătorie de cumpărături cu mama.
-Ne-am întors ieri, a spus ea, venind spre noi. Am venit doar să-mi iau câteva lucruri din oraş şi m-am gândit să trec...
A tăcut în clipa în care m-a recunoscut. Am văzut expresia de uluire din ochii ei.
-Josie, o mai ştii pe Vera, a spus Charles, ca şi cum nu ar fi fost nimic ciudat în a-i aminti surorii sale că mă cunoscuse deja, în timp ce eu eram îmbrăcată într-un halat de baie. Vera Ray.
-Desigur, a zâmbit ea batjocoritor, fixându-mă cu privirea mai mult decât m-aş fi simţit eu confortabil, în lumina dimineţii, am observat un aspect familiar, care îmi scăpase la maratonul de dans. Unde am mai văzut-o? Ah, da, Vera, de la sala de dans.
-	Bună! am reuşit să rostesc.
îmi doream să fi decis să mă îmbrac înainte de micul dejun. Halatul era o greşeală oribilă.
-	Ei bine! a pufnit Josie. E clar că am întrerupt un moment intim, aşa că am să plec.
A aruncat o privire spre plicul cu bani de pe bufet, cel pe care Charles mi-l dăduse cu o seară în urmă pentru văduva din clădirea unde locuiam. „Oare ce-şi imaginează că înseamnă?" Mă rugam ca Charles să îi explice, dar el a ignorat expresia şocată a surorii lui şi a continuat să mănânce.

- Ne vedem, a spus el simplu.
Camerista a ieşit după Josie, cărând u-i cumpărăturile. Uşa s-a trântit în urma lor.
Am petrecut încă opt săptămâni minunate cu Charles înainte ca basmul să se sfârşească brusc şi dureros. Mă răsfăţa cu daruri - într-o seară, la cină, mi-a prins la încheietură o brăţară cu safire -, flori, excursii, telefoane. Suficient cât să le facă pe colegele mele de apartament să plesnească de invidie.
Chiar şi aşa, nu i-am spus numaidecât despre copil. Ştiam de aproape două săptămâni că eram însărcinată şi voiam să mai aştept puţin pentru a fi sigură. Ştiam că avea să fie în culmea fericirii. Urma să avem un copil împreună. Un copil conceput din iubire. Şi, totuşi, îmi făceam griji. Totul era perfect, şi îmi era teamă că vestea ar fi putut schimba acest lucru.
Apoi, într-o noapte, în apartamentul de la hotel, Charles a îngenuncheat în faţa mea şi m-a cerut în căsătorie. Am acceptat, fireşte. Nu ar fi contat nici dacă ar fi fost un băiat de la fabrică; m-aş fi căsătorit cu el oricum. Mă îndrăgostisem de bunătatea lui sufletească, nu de banii lui. Iar când el m-a privit în ochi, aproape că i-am spus despre copil, chiar atunci şi acolo, însă greţurile îmi trecuseră şi îmi era teamă că pierdusem sarcina. Nu suportam gândul de a-i spune că pierdusem copilul lui. Aşa că am aşteptat.
- E timpul să îmi cunoşti familia, mi-a spus el. Ce-ar fi să vii la cină, acasă la mine, diseară?
-Nu ştiu, am spus, reticentă, date fiind interacţiunile mele anterioare cu Josie.
- Te vor adora.
Mi-am încreţit nasul.
- Nu sunt prea sigură.
- îţi faci griji din cauza lui Josie, nu-i aşa?
Am încuviinţat din cap.
- Ei bine, nu-ţi face, a spus el. Eşti femeia pe care o iubesc, şi cu asta basta.

Mi-am cuibărit capul intr-un pliu al cămăşii lui, in-spirând mirosul liniştitor de tutun de tabac şi apă de colonie.
- Mă faci atât de fericit, Vera!
Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.
- Serios?
- Da. Ador tăria ta. Şi-a trecut vârful degetului peste nasul meu. Eşti o forţă. Poţi să mă priveşti în ochi şi să mă faci să mă îndoiesc de tot ce am crezut vreodată despre lume. Şi-a pus o mână în dreptul inimii mele. Dar aici, înăuntru, ai atât de multă iubire. Radiază din interiorul tău.
I-am zâmbit vesel.
- Eşti sigur că părinţii tăi nu ar prefera să te căsătoreşti cu o fată din lumea bună?
-Te asigur, iubita mea, a spus el, apropiindu-şi faţa de a mea, că aş prefera să mă exilez singur în cel mai îndepărtat colţ din Alaska decât să mă căsătoresc cu o fată din lumea bună.
- In regulă, am cedat. Am să vin să-i cunosc pe părinţii tăi. Insă doar dacă tu crezi sincer că e o idee bună. Mi-am strecurat mâna într-a lui. El mi-a sărutat palma. Le-ai spus deja? Despre logodna noastră?
- Nu încă, mi-a răspuns el. Cred că le voi face o surpriză diseară.
M-am frământat ore întregi în privinţa hainelor pe care aveam să le port în seara aceea, până să vină Char-les după mine. Rochia roşie a lui Caroline părea prea ţipătoare pentru o cină acasă la viitorii mei socri; în plus, îmi venea prea mulată. Sarcina mea nu era prea avan-sată, însă Caroline şi celelalte fete făcuseră comentarii insinuante pe seama celor câteva kilograme în plus pe care le luasem. Mi-am privit vechea rochie albastră cu o atitudine critică. „Mult prea ponosită." Nu voiam să mă prefac a fi altcineva decât eram, şi, totuşi, aveam nevoie ca familia lui să mă accepte. Eram într-o situaţie delicată. In cele din urmă, m-am hotărât asupra unei rochii galbene, pe care mi-o cumpărase Charles cu săptămâni

în urmă. O purtasem la multe dintre întâlnirile noastre. Speram că nu se plictisise de ea.
în maşină, pe drum spre casa părinţilor lui, mi-am legat cordonul de zeci de ori. Indiferent cât m-aş fi stră-duit, nu reuşeam nicicum să fac funda să atârne cum trebuia.
-Arăţi bine, a spus Charles, ghicindu-mi neliniştea.
-Vreau doar ca seara asta să decurgă bine, am spus, întorcându-mă spre el.
-Aşa va fi, m-a asigurat el, înfăşurându-şi pe deget o şuviţă din părul meu.
M-am tras înapoi.
-Ai grijă, am spus. Ai să-mi strici coafura.
Neascultător, Charles şi-a afundat şi mai adânc mâinile în părul meu.
- Eşti incorigibil, i-am spus.
Fusesem atât de acaparată de rochie, de coafură şi de temerile mele, încât nu fusesem atentă la drum, dar parcursesem deja kilometri buni, aşa încât probabil eram destul de departe de centrul oraşului. Charles a intrat cu maşina printre doi stâlpi de piatră - marcând, conform unui indicator, intrarea în Windermere.
Auzisem despre această comunitate luxoasă, desigur, înainte de a muri, mama mea avusese grijă de copiii bogătaşilor exact în acest cartier. Iar Georgia îngrijea de copiii unei familii bogate care locuia tot aici. Venea în fiecare dimineaţă, la cinci, cu maşina de lapte, care o lăsa în faţa casei chiar înainte să se trezească copiii. Angaja-toarea ei, o femeie severă, care dormea în fiecare zi până la prânz, se plângea că hainele Georgiei se impregnau în maşina de lapte cu un miros acru. Femeia o punea să se schimbe, în aripa rezervată servitorilor, într-o uniformă, înainte de a intra în locuinţa propriu-zisă.
-Deci, în cartierul ăsta ai crescut? am spus, admi-rând casele luxoase, un conac cu un acoperiş ţuguiat în dreapta noastră, o moşie victoriană în stânga.
Mi-aş fi dorit ca Charles să încetinească maşina, pentru a putea să o studiez cu mai multă atenţie pe fiecare dintre ele. Nu mai văzusem niciodată case atât de somptuoase.
-Născut şi crescut, mă tem, a spus el, ca şi cum dez-văluirea ar ti fost o pată pe obrazul lui. Eu am admirat grădinile atent îngrijite de o parte şi de alta a drumului, în

care nu se vedea nici urmă de buruieni. Un strat de azalee, cu florile într-o simfonie de nuanţe de roşu, im-plora atenţie, dar Charles şi-a menţinut ochii la drum, orb la frumuseţea lor. Când am împlinit optsprezece ani, abia am aşteptat să-mi iau zborul, a continuat el.
- De ce? am întrebat visătoare, îmbătată de frumuseţea acelui loc.
- Cred că am ajuns să dispreţuiesc toate astea, a spus el. Felul în care toţi se prefac a fi perfecţi. M-a privit pentru o clipă, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia la drum. Te asigur că ceea ce se petrece înăuntrul acelor case e departe de a fi perfect.
Nu era nevoie să îmi spună acel lucru; ştiam deja. Mama ne povestise, cu mulţi ani în urmă, despre o fetiţă dificilă, de care avusese grijă chiar în acest cartier. Copila pusese un sfeşnic pe draperiile din garderoba mamei sale şi le arsese atât de rău, încât nu mult lipsise să dea foc întregii case.
Charles a cotit pe un drum lateral, pe care casele pă-reau chiar mai extravagante, apoi a intrat cu maşina pe o alee lungă. La capătul acesteia se afla o poartă, păzită de un bărbat în costum negru.
- Bună seara, domnule Charles! a spus el, ridicându-şi pălăria şi deschizând larg porţile.
Charles a făcut un tur al aleii circulare, acoperite cu pietriş, a parcat maşina, apoi a coborât şi mi-a deschis portiera:
-Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu bătrânul Joe, mi-a spus el. Joseph! i-a strigat el bărbatului de la poartă. Ti-a fost dor de mine?
Bărbatul mai în vârstă, cu părul grizonant, i-a zâmbit din toată inima.
- Bun venit acasă, domnule Charles! a spus el, luând o greblă pentru a aranja pietrişul scurmat.
Lumea lui Charles mă uimea - un loc străin, în care apăreau servitori la fiecare colţ, având grijă ca fiecare pietricică din calea ta să fie pusă la locul ei.

Am ridicat privirea spre casă - minunată, perfectă, într-atât încât mă înspăimânta.

-Arată ca un... palat, am spus în şoaptă, fascinată de grandoarea construcţiei.
-Mama a văzut în Franţa un castel care i-a plăcut, iar tata i-a cerut arhitectului său să îl reproducă, mi-a explicat Charles, pe un ton oarecum jenat de opulenţa evidentă a capriciilor familiei lui.
Intrarea era încadrată de doi chiparoşi identici, care aproape atingeau cu ramurile lor acoperişul din plăci de ardezie, dominat de un horn masiv. Am studiat zi-dăria frumoasă de piatră, care alcătuia pereţii groşi şi impunători ai locuinţei, împodobiţi cu ornamente com-plicate. Uşa de la intrare era străjuită de două ghivece mari. In fiecare din ele se afla câte o tufă de buxus verde smarald, crescută şi tunsă astfel încât să formeze o spirală perfectă.
- Charles!
O femeie s-a apropiat cu braţele deschise de uşa de la intrare. Rochia ei de culoarea sidefului foşnea la fiecare pas. I-am observat imediat talia subţire, pusă în evidenţă de un cordon albastru lat. Coafura înaltă îi dădea un aer regal.
-Mamă, a spus Charles, aplecându-se spre ea când ea i-a luat ambele mâini între-ale ei, înainte de a-l săruta pe fiecare obraz.
Am aşteptat ca privirea ei să se întoarcă asupra mea, ceea ce s-a şi întâmplat.
- Vai, Charles, a spus ea, dar ea cine e?
- Ea este Vera, a răspuns el, zâmbind mândru. Vera Ray.
Eu i-am întins mâna, rugându-mă să nu îmi observe degetele crăpate şi înroşite, chinuite de spălatul vaselor la restaurant şi crestate de cuţitele de cojit.
- încântată de cunoştinţă, doamnă!
I-am simţit pielea precum o catifea albă şi răcoroasă pe mâna mea. îmi doream să îmi fi găsit timp să îmi înmoi mâinile în untură de porc, aşa cum mă sfătuise Caroline. Acum aveam să plătesc pentru asta.

-Poţi să-mi spui Opal, a spus ea, aruncând o privire spre pantofii mei. Chiar dacă rochia era elegantă, graţie lui Charles, pantofii erau, fără îndoială, ponosiţi. Frun-tea a început să îmi asude. „Oare gaura e în pantoful drept sau în cel stâng?11 Am mers pe ghicite şi mi-am retras vârful piciorului drept în spatele călcâiului stâng. Nu îndrăzneam să cobor privirea spre picioarele mele, fiindcă nu aş fi făcut decât să atrag şi mai mult atenţia asupra încălţărilor necorespunzătoare. Şi când mă gândeam că economisisem aproape trei salarii ca să pot plăti avansul pentru a-mi cumpăra în rate acea pereche de pantofi negri, din piele, de la Frederick & Nelson. Charles mi i-ar fi cumpărat într-o clipă, desigur. Dar nu îi cerea lucruri. Nu mi se părea corect.
- Abia aşteptam să o prezint pe Vera familiei, a spus Charles, sărutându-mi uşor mâna.
- Ce... fermecător! a spus Opal, vocea ei ridicându-se câteva octave la cuvântul fermecător. Zâmbetul i-a dispărut rapid şi şi-a îngustat ochii. M-am simţit stângace sub privirea ei. Cred că ai cunoscut-o deja pe Josephine.
Mi-am amintit circumstanţele tensionate în care o cunoscusem pe Josie, sora lui Charles. De două ori.
- Da, am spus, convinsă că obrajii mi se prefăcuseră într-un roşu aprins.
-Ei bine, a spus Opal, mă bucur că ai trecut pe la noi, fiule. Rămâi la cină?
- Da, desigur, a spus Charles. E şi tata aici?
- E în camera lui de lucru, a răspuns ea. O pun pe Greta să îl sune.
„Să îl sune.“ M-a surprins faptul că se tratau reciproc atât de formal. „Nu poate pur şi simplu să dea o fugă pe hol până la camera lui de lucru şi să îl strige?"
Am intrat în urma lui Opal. Din clipa în care Char-les şi-a scos jacheta, o menajeră s-a apropiat în grabă să îi ia haina imediat ce şi-a desprins degetele de pe ea.
- Greta îţi va lua şalul, domnişoară Ray, a spus Opal, vorbindu-mi lent, ca unui copil.
Am dat din cap, lăsându-mi şalul verde să îmi alunece de pe umeri. Mi-l făcusem singură din resturi de pânză pe care le adusese Caroline de la fabrică. La vremea

aceea, mi se păruse că putea rivaliza cu oricare dintre şalurile elegante pe care le văzusem în vitrinele magazinelor. Insă în casa familiei lui Charles mi se părea mai potrivit pe post de cârpă de praf. I l-am întins emoţionată menajerei, care m-a studiat curioasă.
- Mulţumesc, am spus, uluită de interiorul casei.
Am traversat un hol lung, acoperit cu picturi în ulei. Temele acestora ilustrau o viaţă confortabilă, în care terieri răsfăţaţi se lăfăiau pe canapele, căsuţe rurale stăteau cuibărite printre dealuri domoale, iar femeile socializau sub umbrele de soare. Holul ducea la o încăpere spaţioasă, cu un pian cu coadă şi ferestre cu vedere spre o peluză enormă, ce se întindea până la un lac.
M-am aşezat pe o canapea din catifea verde, lângă Charles, nereuşind să îmi dezlipesc ochii de la fascinantul lac. Sofaua era moale precum scaunele înalte, îmbrăcate în catifea gri, din holul Hotelului Olympic.
- Dai impresia că nu ai mai văzut niciodată apă, domnişoară Ray.
- Ei bine, e prima dată când văd lacul Washington, doamnă, am spus, înainte de a reflecta la implicaţiile cuvintelor mele.
Opal şi-a dus o mână la gură. A lăsat să-i scape un hohot de râs.
-Vai, dar asta e ca şi cum ai spune că nu ai văzut niciodată luna.
- Mamă, a spus Charles protector, Vera locuieşte în oraş.
- Vai, fireşte, dragul meu, s-a grăbit Opal să spună.
Mi-a oferit o ceaşcă de ceai, iar când am ridicat braţul pentru a o lua, mi-am simţit membrele ca de plumb. „De ce sunt atât de încremenită, atât de stânjenită în locul acesta?"
Opal şi-a pus ceaşca pe farfurioară şi a ridicat arătătorul.
- Ştiu, a spus ea. Ai putea să o scoţi la o plimbare cu barca, Charles.
El s-a arătat sceptic.
- Nu ştiu ce să zic, mamă. Bate un vânt teribil azi. S-ar putea să nu fie cel mai bun moment pentru...

-Prostii! i-a replicat Opal. Tânăra domnişoară susţi-ne că nu a văzut niciodată lacul. Trebuie să i-l arăţi.
- Dar nu e aproape ora cinei?
- Am să-i cer bucătăresei să o mai amâne cu o jumătate de oră, a spus ea. Astfel, ai avea timp suficient să îi faci un tur al lacului.
Charles s-a întors spre mine.
- Ce părere ai?
Norii cenuşii de deasupra capetelor noastre arătau ameninţător, iar dincolo de fereastră vântul zgâlţâia crengile copacilor cu atâta forţă, încât nu puteam decât să îmi imaginez ce efect ar fi avut asupra părului meu. Dar nevoind să o dezamăgesc pe Opal, m-am supus.
- Sună minunat, am spus, ascunzându-mi teama.
- E stabilit, atunci, a spus Charles, ridicându-se.
L-am urmat pe terasa din spate şi am coborât împreună scările spre peluză. Fusesem prea captivată de lac pentru a observa priveliştea spectaculoasă ce se întindea chiar în josul casei, o veritabilă grădină zoologică, plină cu animale realizate din gard viu. Iepuri. Câini. O ţestoasă. O iapă şi mânzul ei. M-am oprit să admir un gard viu tuns în forma inconfundabilă a unui elefant.
- Astea sunt remarcabile, am spus, trecându-mi mâna peste trompa scorţoasă a elefantului. Precizia cu care sunt făcute e ireală.
-Joseph e foarte talentat la modelat tufe de buxus, a spus Charles. Tata le-ar tăia mai degrabă pe toate. însă mama mea le adoră. Ea îşi petrece mult timp aici. îi aduc alinare.
Mi-am imaginat-o pe Opal mângâind girafa din bu-xus din dreapta mea în stilul ei extravagant.
- Nu cred că mama ta mă place prea mult, am spus.
O briză răcoroasă se revărsa dinspre lac, şi îmi do-ream să nu fi renunţat la şal.
- Bineînţeles că te place, a spus Charles, trăgându-mă spre el. Cum ar putea să nu te placă? Eşti minunată, din toate punctele de vedere. Doar fii tu însăţi, iar ei vor vedea femeia pe care o iubesc atât de mult. M-a sărutat uşor pe obraz. Şi te vor iubi şi mai mult după ce le dau vestea cea mare, în seara asta.

Eu am încremenit.
- Chiar crezi că ar trebui să le spunem în seara asta?
Charles a dat din cap.
- Nu suport să mai păstrez secretul.
- Dar, am îngăimat, mă tem că o să li se pară prea brusc. Adică, nu îi va şoca să audă că ne vom căsători la atât de scurt timp după ce m-au cunoscut?
Charles a ridicat din umeri.
-Vera, nu înţelegi? A arătat în sus, spre casă. Acolo e trecutul meu, iar tu - mi-a dat o şuviţă de păr după ureche - eşti viitorul meu. Contează prea puţin că le voi spune şi lor. Nu ai nici un motiv de teamă.
Am răsuflat.
- în regulă, am cedat.
L-am urmat pe debarcader, unde se aflau două bărci răsturnate.
- Bun, a spus el, examinându-le pe amândouă, care din ele e cea cu gaură?
Eu am făcut ochi mari.
- Gaură?
- Ultima dată când am fost aici, Joseph a spus că una din ele are nevoie de reparaţii. Şi-a trecut mâna peste carena uneia din ele. Aha, iat-o! Am găsit gaura.
- E bine, am spus. Nu ştiu să înot.
- Ştiu eu să înot pentru amândoi, a spus el zâmbind, îngenunchind pe scândurile pline de aşchii şi decolorate de soare ale debarcaderului, pentru a dezlega frânghia care ancora cea de-a doua bărcuţă de un ţăruş ruginit.
Când Opal pomenise de o plimbare cu barca, mă gândisem la ceva puţin mai mare. Micuţa ambarcaţiune abia dacă putea fi considerată o mică şalupă, semănând destul de mult cu cele în care mă scosese tatăl meu în copilărie, pe braţul Puget. Odată ne răsturnasem cu o astfel de barcă, iar eu aproape mă înecasem. De atunci, nu mai pusesem piciorul în vreo barcă.
- Gata, a spus el, întinzându-se după mâna mea.
-Nu ştiu ce să zic, am spus, simţindu-mă deodată nesigură.
- Haide, nu-ţi fie frică! O să-ţi placă la nebunie pe lac. Nu e nimic mai liniştitor.

-	Bine, am spus, luându-l de mână.
El m-a ajutat să îmi ţin echilibrul până am păşit înă-untru şi m-am aşezat cu o bufnitură pe bancheta de lemn, evitând la limită un găinaţ. Charles s-a aşezat în faţa mea, băgând fiecare vâslă în lăcaşul potrivit.
-Acum, nu-ţi face griji, a spus el, fixând vâslele pe poziţie. Am fost salvamar la club în fiecare vară, în timpul facultăţii.
A vâslit spre larg câţiva zeci de metri. Eu am privit uluită cum barca îşi croia drum pe lac, despicând apa precum un cuţit trecut prin unt moale. Un bâtlan, spe-riat de prezenţa noastră, a croncănit dezaprobator. Şi-a târât picioarele de-a lungul apei, deranjând o colonie de nuferi verzi-deschis, înainte de a-şi lua zborul.
-E foarte frumos aici, am spus. Cât de norocos ai fost să creşti cu aşa ceva în curtea casei!
-	Nu sunt mai fericit datorită acestui lucru, a spus el.
Am clătinat din cap.
-	Ce vrei să spui?
-	Oamenii cred că bogăţia cumpără fericirea, a replicat el, arătând în spatele lui, spre peluză. Petrece-ţi o noapte în casa aia, şi vei vedea că nu e aşa.
I-am aruncat o privire confuză.
-	Mama e mereu prost dispusă, mi-a explicat el. Tata se încuie în camera de lucru, iar când nu e acolo, e la hotel. Iar Josie e, ei bine, Josie. A fost dintotdeauna di-ficilă. Când avea cinci ani, puţin a lipsit să nu dea foc întregii case.
Inima a început să-mi bată mai puternic. „Ea să fi fost copilul de care a avut grijă propria mea mamă?” Mi-am îndreptat spatele.
-	Cum adică aproape a dat foc întregii case?
-	Eu eram la şcoală pe atunci, a spus el, ca şi cum amintirea ar fi fost însoţită de emoţii neplăcute. Josie era în grija unei guvernante. Intr-o zi, când mama era în oraş, Josie a reuşit să dea foc draperiilor cu un sfeşnic. Aproape a făcut scrum toată casa. Mama a concediat-o pe loc pe femeia respectivă, desigur. Dar nu a fost vina ei. Josie a fost dintotdeauna aşa, prefăcută.

-Oh, am spus, clătinându-mă. „Deci propria mea mamă s-a ocupat de Josephine!“ Am clătinat din cap, amintindu-mi cât se plânsese mama mea de fetiţa din Windermere. Ajunsesem să îi port pică fetei care ocupa timpul şi atenţia mamei mele, iar când ea îşi pierduse locul de muncă la acea familie, eu mă bucurasem, chiar şi la gândul că asta însemna să răbdăm de foame.
-Ce s-a întâmplat, Vera? a întrebat el, simţindu-mi privirea distantă.
-O, nu este nimic, am spus, încercând să alung amintirile. „Josephine ştie oare cine sunt?“
- în fine, a continuat el, înţelegi de ce mi-am dorit să petrec aici cât mai mult timp posibil. în copilărie, eram mereu pe lac sau umblam după Joseph. Tata era mult prea ocupat cu chestiunile lui de afaceri.
Charles a ridicat vâslele şi am alunecat pe apă câteva clipe. Am întins mâna, lăsând-o să atingă uşor luciul apei. Un nufăr alb m-a gâdilat în palmă şi, fără să mă gândesc, l-am ridicat câţiva centimetri din lăcaşul său acvatic.
-Uite, am spus, arătând spre uluitoarea floare.
-Ai grijă! mi-a spus el, trăgându-mi încet mâna îna-poi. Sunt fragili nuferii ăştia.
I-am zâmbit mirată.
- Eşti singurul bărbat din câţi am cunoscut vreodată căruia să îi pese de flori.
Charles a ridicat din umeri.
- Presupun că a fost influenţa lui Joseph. Şi-a îndreptat privirea din nou asupra lacului. Nuferii sunt speciali. Nu au existat dintotdeauna prin părţile astea, să ştii. Pe primul l-am găsit chiar acolo, când eram copil. Unul singur. Joseph mi-a arătat. în fiecare an, au apărut tot mai mulţi. Iar acum... A arătat cu mâna spre un loc din depărtare, unde sute de flori de mărimea mâinii mele se legănau pe apă. Ei bine, uită-te şi tu.
- îţi taie respiraţia, am spus, zâmbind în timp ce admiram priveliştea din faţa noastră.

- Sunt pretenţioşi In privinţa locurilor în care cresc, a spus el. Prea mult sau prea puţin soare şi, paf., dispar. Nuferii sunt sfioşi. Sfioşi şi mândri.
Am zâmbit.
- Şi delicaţi, a adăugat el. Nu rezistă dacă îi culegi. Josie obişnuia să vină aici cu prietenele ei şi culegeau braţe întregi de flori, doar aşa, din răutate. 0 oră mai târziu, erau ofilite pe debarcader. A făcut o pauză, vizibil tulburat de amintire. Uram să îi văd murind aşa. In zadar.
Am aruncat din nou o privire spre lac. Unduirile apei legănau nuferii în sus şi în jos, ca pe nişte şcolari jucându-se în valuri.
-Sunt fericiţi aici, a spus el. Când îi răpeşti din casa lor, se sufocă.
Vântul se înteţise şi îmi biciuia părul, transformăm dml intr-o claie încâlcită. Tocmai îmi prinsesem la loc o agrafă căzută, când am simţit o picătură de ploaie aţin- gându-mă pe obraz.
- O, nu! am spus, simţind o alta şi pe braţ.
Charles a pus mâna pe vâsle.
- Ar fi bine să ne întoarcem.
Când am ajuns la debarcader, cerul îşi deschisese porţile şi îşi dezlănţuise întreaga furie asupra noastră, zădărnicindu-mi orice încercare de a-mi salva coafura. Cu toate astea, am încercat, în van, să îmi rearanjez bu-clele pleoştite. Rochia udă leoarcă îmi stătea lipită de corp. Am tras jenată de material, sperând să nu scoată în evidenţă rotunjimea tot mai pronunţată a abdome-nului meu, chiar dacă eram singura care o vedea.
- Uită-te la noi! a spus Charles, după ce a ancorat din nou barca. Suntem ca doi şobolani de apă înecaţi.
M-a luat de mână şi am traversat în fugă peluza până la casă. Detestam să îmi imaginez cum arătam. O scurtă privire în oglinda cu ramă aurie din faţa mea mi-a confirmat oroarea. Fardul îmi şiroia pe obraji ca o acuarelă roz-deschis. Părul îmi atârna în smocuri ude, lipit de cap.
- Oh, vai de mine! a spus Opal. Greta! s-a răstit ea. Găseşte-i domnişoarei Ray nişte haine curate în aripa de oaspeţi.

-Vino cu mine, domnişoară Ray, a spus menajera. Am urmat-o pe coridor, conştientă de fiecare picătură ce îmi cădea de pe rochie pe parchetul din lemn de esenţă tare, care strălucea de cât fusese lustruit. După un colţ, Greta a deschis o uşă în aripa vestică a casei. Âr trebui să existe o rochie în plus pe aici, a spus ea. Familia primeşte frecvent vizitatori în weekend. Au grijă ca garderoba să fie bine dotată.
Mi s-a părut ciudată ideea că oamenii ar veni să stea undeva fără a-şi lua bagaje, dar poate că acesta nu era un motiv de îngrijorare pentru cei înstăriţi. Indiferent unde s-ar fi oprit, li se puneau pur şi simplu la dispoziţie cele necesare.
Greta mi-a arătat o rochie crem, cu decolteu adânc.
- Asta pare a fi mărimea ta, a spus ea, ţinând-o în faţa mea. Sper să îţi fie bună.
Mi-aş fi dorit ceva mai elegant. Rochia arăta lipsită de gust şi largă în talie. îmi făceam griji cum aveam să arăt în momentul în care aveam să fac cunoştinţă cu tatăl lui Charles. Greta m-a dezbrăcat de hainele ude, dezlipindu-mi-le de pe corp. I-am evitat privirea când mi-a desfăcut corsetul, rupt sub braţul stâng şi ponosit după atâtea spălări în apă reciclată. Săpunul de rufe era un lux de care eu şi colegele mele de apartament nu ne puteam lipsi, dar puneam banii laolaltă şi nu iroseam nici un gram. „Ea le îmbracă pe doamnele casei în lenjeria lor franţuzească, de mătase, deci, ce va crede despre mine, văzând că port asemenea cârpe?"
însă, oricare ar fi fost gândurile ei, Greta nu şi le-a exprimat, întinzându-mi supusă un prosop alb şi pufos. Mi l-am înfăşurat în jurul corpului. Datorită materialului gros şi moale, n-am mai simţit frigul din aer, oprin- du-mă din tremurat. Greta a scos un set de lenjerie intimă din dulapul alăturat.
- Pe astea le întind - s-a aplecat să strângă mormanul de cârpe ude fleaşcă - ca să se usuce. Asta, dacă doreşti să le păstrezi?
Am dat din cap sfioasă, stânjenită de schimbul de replici. Ea a ieşit în balcon, iar eu m-am aşezat pe pat. Cât de ciudată era lumea din care provenea Charles!

Mă simţeam precum nuferii de pe lac - scoasă din ele-mentul meu, înspăimântată, chinuindu-mă să respir în acest mediu nou.
Greta s-a întors şi m-a ajutat să îmbrac corsetul, care era cu o mărime mai mic; îmi strângea sânii laolaltă intr-un mod inconfortabil. Mă temeam să nu arăt pre-cum una dintre acele dame de consum, care frecventau tavernele de pe Fifth Avenue.
- Eşti sigură că nu există un alt corset în sertar?
Greta a clătinat din cap.
- E singurul.
Am intrat în rochie, iar, după ce Greta i-a închis nasturii, m-am uitat îndelung în oglinda mare de lângă pat. Sânii mi se revărsau din corsajul cu decolteu adânc. Materialul nu avea formă conică în partea de jos, precum rochia galbenă cu care venisem îmbrăcată. în schimb, atârna pe mine ca un sac de hârtie. „Cum aş putea să ies arătând aşa?“
Greta nu părea să îmi ghicească temerile, sau dacă o făcea, nu a trădat asta deloc.
- Poftim, a spus ea, întinzându-mi o perie de păr şi un prosopel, în stilul ei îndelung exersat.
- Mulţumesc, am spus, trecându-mi peria prin părul încâlcit şi prinzând agrafa la loc cât de bine am putut.
M-am privit din nou şi am oftat.
Ochii Gretei i-au întâlnit pe ai mei şi, pentru prima dată, am desluşit o scânteie de compasiune.
-Nu-ţi fie ruşine de originile tale, domnişoară Ray, a spus ea încet.
Am încuviinţat din cap. Ştiam exact la ce se referea, iar cuvintele ei m-au alinat.
-Acum, a spus ea, să te duc înapoi?
Aş fi vrut să ţip: „Nu, nu mă obliga să mă duc înapoi! Nu pot să dau ochii cu ei arătând aşa!“ Dar am dat din cap aprobator, apoi, ţinându-mi bărbia ridicată, am ieşit în urma ei pe uşă. în hol, când am crezut că nu mă vede nimeni, am încercat zadarnic să îmi trag rochia mai sus pe piept.
- Iată-te! a strigat Charles din spatele pianului. Vino să cânţi cu noi!

Josie şedea lângă el şi a rămas cu gura căscată când m-am apropiat. Indiferent ce ar fi ştiut sau nu despre mine, am decis să nu îmi pese. In schimb, mi-am amin-tit ce îmi spusese Greta şi mi-am păstrat calmul.
- Bună, Josie! am spus, cât de mieros puteam.
Purta o rochie mov, la modă, cu talia căzută. La urechi, îi atârnau cercei cu diamante.
-Bună! a spus ea pe un ton glacial. Eu şi Charles tocmai cântam imnul facultăţii noastre. Vrei să ni te alături? Sau, dacă mă gândesc mai bine, poate ar trebui să îl cântăm pe al tău. Tu unde ai făcut liceul?
Am plecat ochii în podea, în timp ce ei mă priveau răbdători.
-Eu, eu...
Am simţit mâna lui Charles, încurajatoare, pe şale.
-Nu am făcut liceul, am spus sfioasă. Cuvintele Gretei îmi răsunau în urechi. „Nu-ţi fie ruşine de origi-nile tale.“ Am fost nevoită să îl întrerup pentru a mun-ci. Tatăl meu a murit, iar mama mea s-a stins şi ea la scurtă vreme după aceea.
Josie s-a prefăcut afectată.
- Oh, ţi-ai pierdut ambii părinţi?
-Ajunge cu muzica deocamdată! a spus Charles, salvând momentul. Sunt lihnit.
-Tatăl vostru va ajunge şi el în câteva minute, dragii mei, a intervenit Opal, privindu-mă cu o expresie amu-zată. A luat o ultimă înghiţitură din paharul ei, oprin- du-se la bar pentru a-l reumple. Eu am privit lichidul de culoarea ambrei curgând dintr-o carafă de cristal. Să mergem în sufragerie.
Pe faţa de masă albă de olandă străluceau argintăria şi cristalurile rafinate. M-am aşezat pe un scaun lângă Charles. El m-a strâns de picior pe sub masă.
- Mă bucur că eşti aici, a şoptit.
îmi netezeam părul cu palma, încă ud după plimbarea cu barca, chiar în clipa în care tatăl lui Charles a intrat în încăpere.

-Opal! s-a răstit el. Nu ştiu de ce insişti să serveşti cina la şapte jumătate în fiecare seară, când tot restul lumii cinează la şase.

Eu am rămas cu privirea aţintită în faţă, încercând să nu mă fac observată, în timp ce am simţit pe cineva în spatele meu care îmi punea în bol o supă de un verde ca menta.
-William, ţi-o prezint pe prietena lui Charles, dom-nişoara Ray, a spus Opal, arătând spre mine.
Tatăl lui Charles s-a aşezat pe un scaun în capul mesei şi şi-a prins un şervet la gât.
- Nu ne-ai anunţat că vei aduce un oaspete la cină, fiule, a spus el. Dar când s-a întors spre mine, a zâmbit. Şi încă unul atât de drăguţ.
-Sunteţi prea bun, am spus, simţind nevoia să îmi acopăr pieptul cu şervetul pe care îl ţineam în poală.
-Aşteptam de ceva vreme să v-o prezint, a spus Charles, întinzându-se să-mi ia mâna. Eu...
-Mamă, a spus Josie, întrerupându-1, nu ţi se pare că bucătăreasa a pus puţin prea multă sare în supă?
Opal a încuviinţat din cap.
- Ar trebui să o concediez. Tot ce vine din bucătăria aia are gust de saramură.
- Oh, mamă! a spus Charles. Nu e chiar atât de rea. Mie îmi place. Şi, în plus, nu cumva doamna Meriwe- ther îşi întreţine singură familia? Parcă ţin minte că Joseph spunea că e văduvă.
William şi-a dres vocea.
-în ultima vreme au început să-ţi placă văduvele, băiete, a spus el, întorcându-se spre Opal. Nu mai de-mult de săptămâna trecută mi-a sugerat să ofer masă şi casă, gratuit, pentru o femeie din oraş şi pentru cei cinci copii ai ei.
Mi-am amintit de Laura din blocul meu şi i-am aruncat lui Charles o privire cu subînţeles.
- Mai lipseşte să îmi ceri şi bani de facultate ca să-şi trimită copiii la Yale.
Josie a râs.

- Fratele tău are o inimă de aur, a continuat William. Dacă ar fi după el, ar da de pomană tuturor oamenilor de rând din oraşul acesta.

William şi-a întors din nou privirea spre mine.

- Domnişoară Ray, a spus el, nu îţi recunosc numele. Cine sunt părinţii tăi?

Josie mă privea cu dispreţ, dar eu am refuzat să ridic ochii spre ea.

- Sunt decedaţi amândoi, domnule.
- îmi pare rău să aud asta, a replicat William.

Opal a pocnit din degete, iar o tânără în rochie albă şi şorţ negru a apărut în grabă din bucătărie. A stat cu capul plecat cât timp mama lui Charles i-a cerut să strângă farfuriile.

- Da, doamnă, a spus ea rapid.

A strâns morman pe tavă holurile de supă, apoi s-a oprit brusc când privirile ni s-au întâlnit peste masă.

- Vera?

Mi-a luat o clipă până am recunoscut-o în uniforma de cameristă, însă până la urmă am desluşit chipul familiar al unei prietene din copilărie.

-Sylvie, am spus stânjenită, întrebându-mă imediat ce avea să creadă familia lui Charles despre acest schimb de replici.

- Ce cauţi aici? m-a întrebat ea.

-Sunt...

Simţeam că toate privirile din încăpere mă sfrede-leau. Obrajii îmi ardeau.

-E aici cu mine, a spus Charles, umplând tăcerea apăsătoare.

-Ei bine, ce să vezi! a pufnit Josie. Reîntâlnirea a două prietene. Vera, spune-ne, e o prietenă de-a ta de la sala de dans?

Părinţii lui Charles m-au scrutat dezaprobator, în timp ce eu mi-am pus şervetul pe farfurie şi m-am ridicat în picioare. Cum am putut să cred vreodată că îmi voi găsi locul în lumea lui?

Lacrimile mi-au înceţoşat privirea. Nu, nu aveam să-i las să mă vadă plângând. Mi-am ridicat poalele rochiei şi am luat-o la fugă, traversând holul şi ieşind în foaier, iar de acolo,

pe uşa principală. M-am aşezat pe o bancă de piatră de pe verandă, reflectând la ce aveam de făcut. Câteva clipe mai târziu, am auzit scârţâitul uşii în spatele meu. Aşteptându-mă să îl văd pe Charles, m-am

întors şi am fost cuprinsă de deznădejde când am vă-zut-o pe Josie stând în picioare lângă mine cu un zâmbet satisfăcut.
-El e înăuntru, explicându-le părinţilor mei că ţi-a cerut mâna, a spus ea, clătinând din cap la ceea ce ea, în mod evident, considera a fi o idee ridicolă. Ar trebui s-o vezi pe mama. E devastată. S-a uitat înapoi spre casă, zâmbind cu un aer superior. Ştiu cine eşti, Vera Ray, a continuat ea. Am cunoscut-o şi pe mama ta. Presupun că eşti o hoaţă la fel ca ea. Aşchia nu sare departe de trunchi, nu?
Eu am clătinat din cap.
- Nu ştiu la ce te referi.
- Deci, mama ta nu ţi-a spus despre toate lucrurile pe care le-a furat de la familia noastră? Bijuteriile? Monedele din camera de lucru a tatălui meu?
-Josie, am bâiguit, probabil... probabil te înşeli. Mama mea în ruptul capului nu ar fi...
-Am privit-o luând o brăţară cu diamante din cutia cu bijuterii a mamei mele, a spus ea.
- Nu cred! am strigat. Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre mama mea? A fost o femeie bună. S-a străduit din răsputeri să aibă grijă de tine, Josie. Dar tu ai chinuit-o.
Privirea ei de gheaţă m-a înspăimântat.
-Ştiu cum gândeşti, a spus ea. Exact ca mama ta, consideri că familia mea va fi evadarea ta din sărăcie.
Am clătinat din cap, ştergându-mi o lacrimă de pe obraz.
- Ai înţeles complet greşit.
- Ei bine, a spus ea, dacă te aştepţi să stau deoparte în timp ce fratele meu e dus de nas de o târfă ordinară, atunci, draga mea, te înşeli.
Cuvintele ei m-au rănit.
-O...
Nu eram în stare să rostesc acele cuvinte vulgare.
- Ce te face să crezi că sunt...?

Apoi, mi-am amintit plicul din apartament. Banii pe care Charles îi pusese deoparte pentru biata văduvă. Josie îi văzuse. Crezuse că erau pentru mine.
200
-Nu, nu, am continuat. Ai înţeles complet greşit. Banii erau pentru...
Josie a clătinat din cap.
-	Iar acum ai rămas gravidă cu el.
Mi-am pus mâna pe abdomen.
-	Cât timp credeai că ai să poţi ţine asta secret?
Am icnit. De unde ştie ea! Nu spusesem nimănui. Nici măcar lui Charles.
-	Nu era nevoie să-mi spui, a zis ea. E evident.
-	Dar eu...
-	Cât? a întrebat ea.
I-am examinat expresia feţei.
-Nu înţeleg.
-	Cât trebuie să-ţi plătesc ca să dispari din viaţa noastră, ca să dispari din viaţa lui Charles?
Eu am clătinat din cap.
-	De ce ai face asta?
-	Fiindcă nu îl putem lăsa să sfârşească alături de o femeie ca tine, a spus ea. Ar distruge-o pe mama. Iar tata l-ar dezmoşteni de - a arătat spre casă şi grădină - toate astea. Crezi că te-ar mai iubi şi atunci? Ei bine, domnişoară Ray, îmi cunosc fratele mai bine decât tine, şi pot să îţi spun că răspunsul e nu.
Eu îl iubeam din toată inima, dar ar fi fost oare iubi-rea mea suficientă pentru a-l face fericit fără... fără viaţa privilegiată cu care era obişnuit?
Mi-am dat seama atunci. Nu puteam să-mi găsesc locul în viaţa lui Charles tot aşa cum el nu putea să şi-l găsească într-a mea.
-Deci, cât trebuie să-ţi dau? a întrebat ea din nou. Cât costă să dispari de aici?
Am ridicat mâna.
-Nimic, am spus, ridicându-mă în picioare. înţeleg.
Am străbătut aleea pietruită şi am ieşit la drum. Vo-cea lui Charles a răsunat în depărtare, chemându-mă ca un far către un vas rătăcit, dar eu mi-am continuat drumul.
Şarada trebuia să ia sfârşit. Chiar dacă Josie fusese crudă,

avea dreptate. O relaţie între mine şi Charles nu ar fi mers niciodată.

-Vera!^ a strigat el, aj ungând u-mă din urmă. Te rog, stai! îmi pare atât de rău pentru felul în care s-au purtat cu tine în casă. Hai să mergem! Hai să plecăm împreună!
Am clipit pentru a-mi stăpâni lacrimile.
-Nu pot, Charles, am spus. Exact de asta mi-a fost frică de la bun început, dar ziua de azi mi-a confirmat totul. Te iubesc! Atât de mult. Dar nu mă pot căsători cu tine.
Am detestat să văd cât de adânc l-au rănit cuvintele mele.
- De ce nu?
-Nu înţelegi? Mi-am trecut o mână peste faţa lui. Relaţia noastră nu ar merge. Facem parte din lumi diferite.
- Dar asta nu contează, a implorat el. Nu trebuie să conteze.
-Şi totuşi contează, am spus. îmi pare rău, Charles. Nu sunt femeia potrivită pentru tine.
El ar fi renunţat la tot pentru mine, dar îl iubeam suficient ca să nu îl las să facă asta.
Charles a rămas năucit, în timp ce eu am trecut în fugă pe lângă gardul viu atent tuns, deschizând poarta de fier. Am luat-o la pas pe drum, neştiind prea bine cum aveam să ajung acasă, fiind la atâţia kilometri de oraş. Când am auzit zgomotul maşinii lui Charles apro- piindu-se şi vocea lui strigându-mi numele pe geam, m-am ascuns după un copac.
- Vera! a strigat el. Vera!
Disperarea din vocea lui mi-a frânt inima. Aş fi vrut să strig: „Sunt aici, Charles! Hai să fugim în lume îm-preună. Hai să începem o viaţă nouă, aşa cum ne-o do- rim“. Dar în adâncul inimii ştiam că Josie avea dreptate. M-am ghemuit mai jos până când maşina Buick a dispărut din raza mea vizuală.
Pe drumul principal, maşinile au început să treacă furtunos pe lângă mine, stropindu-mă cu noroi pe ro-chie. Ce mai contează? Am întins mâna, încercând fără succes să opresc

o maşină, apoi alta. în cele din urmă, o camionetă a tras pe dreapta. Albă, cu o capotă ruginită

şi teancuri de plăci de faianţă îngrămădite în spate. Un bărbat mi-a făcut semn de pe bancheta din faţă.
- încotro, domnişoară?
Vorbea cu un accent străin pronunţat, care mi-a amintit de familiile de ruşi care locuiau în clădirea mea.
- încerc să mă întorc în oraş, am spus, ştergându-mi o lacrimă. Puteţi să mă duceţi?
- încolo merg şi eu, a răspuns el.
Am urcat în camionetă şi am închis portiera grea cu toată forţa mea. Cabina mirosea a mucegai şi a benzi-nă. Când bărbatul a turat motorul şi a reintrat în trafic, am aruncat o privire peste umăr spre intrarea în Windermere.
-Mă cheamă Ivanoff, a spus bărbatul, privindu-mă pieziş. Sven Ivanoff.
- Eu sunt Vera Ray.

capitolul 16

CLAIRE

Mi-am îndesat în gură o felie de pizza, care mi-a alune-cat pe gât cu o înghiţitură de vin roşu.
- M-a sunat, i-am spus lui Abby.
Şedeam amândouă pe podea, în faţa televizorului, în apartamentul meu, cu o cutie de pizza deschisă pe măsuţa de cafea şi sticla de vin la îndemână.
- Stai aşa, a spus ea. Care din ei?
- Ethan.
-Şi?
-Mi-a lăsat două mesaje în căsuţa vocală. Primul: „Claire, noaptea trecută, după petrecere, am rămas în apartamentul de la hotel al părinţilor mei. Am băut prea mult. înţelegi".
- Oh, scumpo! a spus Abby. Asta nu sună prea bine.
M-am încruntat.
-Iar situaţia s-a înrăutăţit. Al doilea mesaj, pe care l-am primit cu doar o oră în urmă, spunea: „Claire,

eu plec la Portland în seara asta, pentru o conferinţă. Mă întorc duminică".
Abby a clătinat din cap.
- Ce conferinţă?
-Tocmai asta e, am spus. Am făcut ceva săpături, şi ia ghiceşte.
-Nu, a spus Abby. Să nu-mi spui că s-a dus cu...
- Cassandra? Ai ghicit. Ei bine, nu sunt sută la sută sigură, dar singura conferinţă pe care am reuşit să o gă-sesc în Portland e o convenţie a criticilor culinari. Deci, trage tu concluziile.
- Asta nu e de bun augur, a spus Abby, luând o înghiţitură de vin. Dacă e adevărat.
Am ridicat din umeri.
- După ce i-am văzut împreună noaptea trecută, nu am nici o îndoială că aşa e.
Mi-am sprijinit piciorul pe marginea de jos a măsuţei de cafea şi am răsturnat pe covor un teanc de albume foto. Unul dintre acestea s-a deschis, expunându-şi paginile parcă să mă chinuie. L-am luat în mână şi m-am aplecat asupra paginii. Eram noi doi, eu şi Ethan, în ziua nunţii noastre; eu, în rochia albă fără bretele. Mama lui Ethan se agitase că o rochie fără bretele era inadecvată într-o biserică de rit catolic, însă Ethan pusese capăt obiecţiilor ei. Fusese de partea mea. Tânjeam după acele zile. Tânjeam după el. Mi-am trecut mâna peste fotografie, lăsându-mi degetele să zăbovească pe obrazul lui. Când alcătuisem albumul, inserasem, chiar lângă poza noastră, o fotografie cu bunicii mei în ziua nunţii lor. Fotografia alb-negru se ştersese de-a lungul anilor. Mă uitasem la ea de sute de ori în copilărie, reţinând expresia de iubire de pe chipurile lor. Iubire adevărată, însă până în momentul acela nu observasem bucata de hârtie pe care bunica mea o ţinea în mâini. Am mijit ochii, încercând să desluşesc ce era scris pe ea.
- Abby, uită-te la asta, am spus, arătând spre fotografie. Poţi să-mi spui ce scrie?
Ea şi-a căutat ochelarii pe masă şi a luat albumul în mâini.
- Ei bine, a spus ea, cred că scrie „Sonetul 43“.

- Ce înseamnă asta?
- Ai cam uitat ce ai învăţat la literatură engleză, ei? a spus ea pe un ton de dojană.
Mi-am dat ochii peste cap.
- Ei bine, în timp ce tu recitai poezii, eu stăteam aplecată asupra mesei de scris, făcând corectură pentru ziar. Nu aveam timp pentru nimicuri.
Abby îşi făcuse specializarea în literatură engleză, în timp ce eu o luasem pe calea jurnalismului. Era o dispută care data deja de multă vreme.
- Bine, bine, a spus ea. Dar vrei sau nu să ştii la ce se referă?
- Luminează-mă, Shakespeare!
Abby a zâmbit cu un aer atotştiitor.
- E de Elizabeth Barrett Browning, prostuţo. Ştii tu, faimoasa poezie, „Cum te iubesc? Să-ncerc o-nşiruire".
- Oh! am spus, amintindu-mi-o într-o clipă. O ştiu.
- Bineînţeles că o ştii, a continuat ea. Nu e mare lucru, doar cea mai importantă poezie de dragoste din istoria poeziilor de dragoste.
A introdus versul pe telefonul ei şi mi-a citit poezia cu voce tare.
Eu m-am sprijinit cu spatele de canapea, ţinându-mi paharul de vin aproape.
-Ce romantic! am spus, aruncând din nou o privire spre fotografie. Pun pariu că i-a citit-o la petrecerea de nuntă.
Abby a încuviinţat din cap.
- Parcă şi auzi cuvintele răsunându-i în urechi. Uită-te la faţa lui. O iubeşte.
- Intr-adevăr, aşa a fost, am spus. Numai despre asta a vorbit mama toată copilăria mea, motiv pentru care, cred eu, are la activ două căsnicii eşuate. Nu a reuşit niciodată să îşi găsească prinţul, aşa cum şi l-a găsit bunica mea.
Am oftat, închizând albumul.
Abby şi-a sprijinit capul de umărul meu.
- La ce te gândeşti?
- Mă tem de un eşec, Abs. Mă tem că mariajul nostru a fost pus la încercare şi a cedat sub presiune.

Abby a deschis din nou albumul, arătând spre foto-grafia alb-negru.

- Nu-mi pasă că mariajul lor a fost perfect, după cum spui; sunt sigură că au avut şi ei problemele lor.

I-am aruncat o privire plină de îndoială.

-Ascultă-mă, te cunosc, Claire, şi ştiu că îl iubeşti enorm pe Ethan. Aşa că de ce să nu lupţi pentru el? Cassandra l-a înşfăcat, însă doar fiindcă te-ai dat tu la o parte.

Am muşcat din blatul de pizza, apoi am aruncat felia înapoi în cutie, gândindu-mă la preparatele rafinate pe care ea şi Ethan probabil le savurau la conferinţă.

- Bun, şi ce crezi că ar trebui să fac? Să mă urc în maşină şi să merg până acolo?

- Nu, dar pentru început, ai putea să îi răspunzi când te sună, a spus ea. Te-a sunat deja de două ori, nu, şi ţi-a lăsat mesaje?

-Da.

Abby a zâmbit ştrengăreşte.

- Sună-1.

Am pus mâna pe telefonul mobil şi am căutat numărul lui. Conexiunea a reuşit, iar eu mi-am simţit inima bătând ca şi cum aş fi sunat pe cineva după o primă întâlnire. După cel de-al treilea ton de apel, însă, am scos un oftat de dezamăgire.

- Căsuţa vocală, i-am spus lui Abby.

- Lasă-i un mesaj, mi-a şoptit ea.

Am clătinat din cap.

- Fă-o!

-Ăăă, Ethan, sunt Claire. Am primit mesajele tale. Ascultă, când te întorci de la, ăăă, conferinţă, am putea să vorbim? Mi-e dor de tine. Am ezitat, iar Abby m-a înghiontit în coapsă. Şi te iubesc!

- Gata, am spus. M-am purtat ca o idioată. Eşti mulţumită acum?

-Bravo, a spus ea, umplându-mi din nou paharul de vin.

O clipă mai târziu, mi-a zbârnâit telefonul. Vibraţia m-a făcut să tresar şi am vărsat vin pe măsuţa de cafea în timp ce mă întindeam după telefon. Abby a şters

băutura vărsată cu un teanc de şerveţele aflate lângă cutia de pizza. M-am uitat la ecran.
- Abby, el e.
Telefonul a zbârnâit din nou.
- Ei, nu ai de gând să răspunzi?
Am inspirat adânc şi am răspuns, ducând telefonul la ureche.
- Bună, Ethan!
De-abia aşteptam să îi aud vocea, să îl aud spunân- du-mi cât de dor îi era de mine, că mesajul pe care i-l lăsasem îl înduioşase. în fond, nici nu mai ţineam minte când rostisem ultima dată cuvintele te iubesc.
Insă în loc să aud vocea lui, nu am auzit decât gălă-gie, un sunet îndepărtat ca de ciocnit de pahare. Am detectat clinchetul unor chei de maşină, apoi o portieră trântindu-se.
-Ethan? am spus. Mă auzi? M-am întors mâhnită spre Abby. Cred că m-a apelat din greşeală.
Am ascultat în continuare până mi s-a părut că aud sunetul înăbuşit al unei voci de femeie.
Am închis.
- Ce s-a întâmplat? Ce-a spus?
Mi-am şters o lacrimă de pe obraz, înainte de a împinge albumul foto cu piciorul.
- Cred că e cu ea.
- De unde ştii? a întrebat Abby.
Mi-am încrucişat braţele, privind în gol, deznădăjduită.
-S-a auzit o femeie pe fundal.
- Claire, putea fi oricine. Poate era o chelneriţă la un restaurant.
Am clătinat din cap.
-Nu. Era ea. Ştiu sigur că era ea.
Abby mi-a întins mâna.
- Nu încă, a spus ea. Nu-ţi jeli căsnicia încă. Nu-i scrie necrologul. Aşteaptă până se întoarce din Portland. Discută cu el. Apoi ia o decizie.
Am ridicat din umeri.
- Deocamdată, o să mâncăm pizza şi o să bem vin. S-a întins după telecomandă. Şi o să ne uităm la filme Lifetime Original.

Am oftat, simţind că nu fusesem niciodată mai recunoscătoare pentru prietena mea decât în momentul acela.
înainte să merg până în Windermere să mă întâlnesc cu Lillian Sharpe, duminică dimineaţă, am trecut pe la centrul de vârstnici cu servicii medicale integrate, unde era internat bunicul lui Ethan pentru recuperare. După schimbul tăios de replici dintre mine şi Glenda, de la spital, se trasaseră anumite limite, şi era clar că mi se impunea să îl las pe Warren în pace. Dar el mă sunase în weekend. îi era dor de mine. De dragul lui Warren, am decis să încalc regulile.
- Ce mai faci? m-a întrebat el când am intrat.
Mi-a făcut semn să mă apropii de pat. încăperea se-măna cu un salon de spital, având doar câteva obiecte de mobilier în plus - o canapea, un minifrigider, o masă de toaletă şi un dulap de haine.
-Am avut şi zile mai bune, am spus. Mă documentez pentru un articol care se dovedeşte a fi o adevărată vânătoare de fantome.
-Oh?
N-am apucat să-i dau detalii, că mi-a sunat telefonul. L-am scos din poşetă.
- Ethan, i-am spus eu lui Warren, dându-i ton de ocupat şi aruncând telefonul la loc în poşetă.
- Mi-am făcut griji pentru voi doi, a spus el. Probleme în căsnicie?
Am oftat.
- Da, mă tem că da.
- Dă-mi voie să-ţi povestesc despre soţia mea, a spus el, zâmbind spre un punct de pe perete, ca şi cum ar fi putut să-şi vadă scumpa soţie acolo, privindu-l la rândul ei. Annie semăna mult cu tine. Era energică. Hotărâtă. Uşor temperamentală.
Am zâmbit.
- Mi-ar fi plăcut de ea.
-Ai fi adorat-o, Claire. Iubea viaţa cu pasiune, la fel cum mă iubea cu pasiune şi pe mine.
Telefonul a sunat lângă patul lui.

- Ei, cine să fie? a spus el, aruncând o privire nedumerită spre telefon. A răspuns. Alo? A urmat o tăcere prelungă, ochii lui trădându-i dezamăgirea. Nu-mi vine să cred că nu l-ai găsit... Credeai că de data asta... In regulă... Nu, acum nu e momentul potrivit pentru.... Te sun eu mai târziu.
Am răsfoit o revistă de pe noptieră, întrebându-mă despre ce vorbea Warren.
El s-a întors din nou spre mine.
- îmi cer scuze pentru asta. Bun, unde rămăsem?
- La soţia ta, am răspuns.
-Ah, da, soţia mea.
L-am bătut uşor pe braţ.
- Sunt sigură că îţi lipseşte foarte mult.
-Aşa e, a spus el. A-ţi pierde marea iubire e ca şi cum ţi-ai pierde mâna dreaptă. Exact asta e senzaţia. Totul necesită mai mult efort. Totul pare diferit odată ce ea nu mai e.
- Nu m-am gândit niciodată la asta în felul acesta.
El a dat din cap.
-Vreau să îţi spun ceva. Şi-a împreunat mâinile. La câţiva ani după ce ne-am căsătorit, eu şi soţia mea ne-am separat.
Am clătinat din cap, nevenindu-mi a crede.
- Ce s-a întâmplat?
- Ea m-a părăsit, a spus el. Nu am avut o aventură, reţine, însă am avut într-adevăr o relaţie nepotrivită cu o femeie. O secretară de la birou.
Eu am ridicat sprâncenele.
-Nepotrivită.
-Eram prost. Aşa sunt bărbaţii la treizeci de ani, să ştii.
Am dat din cap aprobator.
-Toată povestea a început destul de inocent, a con-tinuat el. începusem să stau până târziu la serviciu. Flirtam. Apoi am început să ieşim la un pahar după serviciu. Mă jucam cu focul. Ei bine, Annie a aflat şi evident că s-a înfuriat teribil. Şi-a făcut bagajele şi s-a mutat înapoi acasă la mama ei.
- Deci, tu crezi că ar trebui să plec de-acasă?

- Nu, a răspuns el. Spun doar că atunci când am pierdut-o pe Annie, pentru acea scurtă perioadă de timp,

mi-am dat seama cât de importantă era pentru mine. Nu am uitat niciodată acea lecţie. Am ajuns amândoi să ne iubim mai mult după acel episod dificil de la începuturile căsniciei noastre. Annie a ajuns chiar să-l aprecieze, la drept vorbind.
-Mi-aş dori să îmi pot imagina şi eu un final fericit, am spus. Ethan pare să se gândească la un alt deznodământ.
In clipa aceea, a apărut o asistentă care a arătat spre ceas._
-        Îmi pare rău să vă întrerup, domnule Kensington, dar e timpul pentru şedinţa dumneavoastră de fiziote-rapie.
El a dat din cap şi a ridicat un deget.
-        încă un minut. Apoi mi s-a adresat. Sună-1. Mai dă-i o şansă să îşi exprime sentimentele. Gândeşte-te la mine şi la Annie.
L-am îmbrăţişat.
-Ai dreptate. Mulţumesc, Warren.
Asistenta l-a ajutat să se ridice din pat.
-Ştiţi, vă irosiţi timpul cu mine, a spus el glumeţ. Sunt doar un biet bătrânel.
-        Un biet bătrânel care are nevoie de fizioterapie, i-a replicat asistenta.
Warren mi-a făcut cu ochiul.
-Nu am apucat să povestim despre articolul tău, a spus el.
-        Glenda se va bucura, am replicat eu. Mi-a interzis să te mai deranjez cu vreuna dintre - cum le-a numit? - ah, da, „dramatizările mele“?
-        La naiba cu Glenda, a spus el, fără ocoliş. îşi iubea nora, ştiam, dar nu şi stilul ei băgăcios. Revino şi poves-teşte-mi despre articolul tău cât de curând poţi.
Am încuviinţat din cap.
-        Aşa voi face.
-        Acum sună-ţi soţul, a spus el, în timp ce asistenta îl conducea afară din încăpere. Promiţi?
-        Promit.

*
Taxiul m-a lâsat în faţa casei lui Lillian Sharpe din Windermere, genul de cartier prin care părinţii mei ar fi putut eventual să mă plimbe cu maşina în zilele de

duminică, pe vremea când eram copil, visând cu ochii deschişi la o viaţă mai bună. Am ridicat privirea spre casa enormă. Lillian avusese dreptate; avea aerul unei locuinţe al cărei prag nu mai fusese trecut de vizitatori de foarte multă vreme. Vopseaua se cojea. Ţiglele acoperite cu muşchi de pe acoperiş arătau obosite. Şi chiar dacă iarba fusese tunsă, iar straturile plivite, gră-dina nu părea îngrijită, precum cele din curţile vecine. Mi-am aţintit privirea asupra aleii goale de la intrare, apoi m-am uitat la ceas. Ajunsesem cu cinci minute mai devreme. M-am aşezat pe treptele de la intrare, aşteptând să sosească Lillian. Inima mi-a tresărit de emoţie la gândul că eram poate un pas mai aproape de a descoperi motivul dispariţiei lui Daniel Ray.
Câteva clipe mai târziu, un sedan Volvo gri a intrat în trombă pe alee; la volan se afla o femeie cu părul alb tuns bob. A coborât din maşină şi m-a întâmpinat cu un zâmbet cald.
-Tu trebuie să fii Claire.
- Da, am spus, pornind spre ea cu mâna întinsă. Mulţumesc din suflet că aţi venit până aici să vă întâlniţi cu mine. Sper că nu a fost un deranj.
-Absolut deloc, draga mea, a spus ea aţintindu-şi ochii asupra casei vechi, apoi expirând cu putere. Vai, cât de dor mi-a fost de locul ăsta!
-Aici v-aţi crescut copiii?
- Da, a răspuns ea. Doi fii.
- Când v-aţi mutat de aici cu soţul dumneavoastră?
Ea a făcut o scurtă pauză.
- Primul meu soţ a murit, a spus ea. Cu ceva vreme în urmă. M-am recăsătorit anul trecut. A oftat, ridicând privirea spre casă. Nu am fost în stare să îl aduc aici. Fireşte, vreau să împart casa asta cu el, aşa cum vreau să împart totul cu el, dar mă tem că va trebui să păstrez locul ăsta doar pentru mine. A clătinat din cap. Prea multe amintiri.

- înţeleg, am spus.
- Ei, a spus Lillian, ia uite cum bat câmpii! Tu ai venit să cauţi informaţii, iar eu aş vrea să te ajut să le găseşti.

Tatăl meu a avut o carieră foarte interesantă. A fost partener în cea mai mare societate de avocaţi din Seattle - Sharpe, Sanford şi O'Keefe -, dar şi-a făcut întotdeauna timp şi pentru oamenii de rând. A preluat cazuri chiar şi atunci când ştia că nu avea să fie plătit. A fost un om bun. S-a apropiat de uşa de la intrare a casei, băgând o cheie în broască. Am ajuns, casă, dulce casă.
Vocea i-a răsunat cu ecou între pereţii pustii.
Eu am intrat după ea, dând la o parte o pânză de păianjen din prag. Parchetul din lemn de esenţă tare scârţâia sub picioarele mele. Peste tot, mobilierul era acoperit cu pânză albă.
-Cu siguranţă, a fost o casă minunată pentru a vă creşte copiii, am spus, imaginându-mi râsul unor băieţei plutind prin aer.
-Da, a spus Lillian, năpădită de amintiri. Am avut parte de atâta fericire aici. A arătat spre un hol din faţa noastră. Dosarele tatălui meu sunt într-acolo. Era foarte meticulos în privinţa dosarelor lui. Păstra copii după toate documentele legate de fiecare caz pe care l-a preluat vreodată. Pe vremea aceea, puţini avocaţi se oboseau să se documenteze foarte temeinic, dar tatăl acorda o mare atenţie detaliilor. în plus, avuseseră loc prea multe incidente bizare în cadrul secţiei de poliţie. Corupţie, considera tatăl meu. A încuviinţat din cap. Păstra întotdeauna copii, în caz că cineva ar fi încercat să falsifice vreun document.
S-a oprit în faţa unei încăperi aflate în capătul estic al casei. Am privit-o cum încerca să deschidă uşa, ro-tind clanţa şi împingând în ea cu braţul ei fragil, dar era blocată.
-E ciudat, a spus ea. Parcă ar fi ceva în uşă şi o blochează.
- Daţi-mi voie să încerc eu.
Am pus mâna pe clanţă şi am împins zdravăn uşa. Indiferent ce s-ar fi aflat de cealaltă parte a uşii, era ceva greu, dar am împins cu forţă până când obiectul
cu pricina s-a mişcat, aşa că am întredeschis uşa sufici-ent cât să putem să ne strecurăm înăuntru.
Lillian a icnit.
- Oh, Doamne! Ce s-a întâmplat aici?
Podeaua era acoperită cu cioburi neregulate de sticlă.

-Aveţi grijă! am spus, arătând spre un ciob tăios aflat chiar la picioarele ei.
Un geam fusese spart; nu părea să fi fost un accident. Pe podea zăceau zeci de cutii răsturnate, din care se revărsau maldăre de hârtii şi dosare.
Lillian şi-a dus mâna la gură.
- Cine ar face aşa ceva?
I-am întins braţul pentru a o sprijini.
-Cineva care căuta informaţii deţinute de tatăl dumneavoastră.
Ea a clătinat din cap, nevenindu-i a crede.
- In toţi aceşti ani nu s-a atins nimeni de casă, nici măcar o dată, şi acum asta?
M-am aşezat în genunchi, împingând deoparte câteva dintre hârtii, îngropată până la glezne în ele. Am ridicat o pagină, arătându-i lui Lillian.
-Statul versus Edward Ainsburg. Am oftat. Că tot vorbeam de căutat acul în carul cu fân.
Am încercat să sortez puţin hârtiile înainte de a mă ridica din nou în picioare.
- Oricine ar fi fost aici căuta ceva anume. Poate că nu a găsit acel ceva. M-am întors spre Lillian. E vreo şansă ca tatăl dumneavoastră să îşi fi păstrat dosarele altundeva în casă?
- Nu, a spus ea, vizibil tulburată de dezordine şi de faptul că cineva pătrunsese acolo prin efracţie.
Eu m-am aşezat din nou în genunchi.
- în regulă, merită cel puţin să încerc. Poate voi avea noroc.
Lillian a ezitat.
-Stai aşa... Da, mai este un loc în care am putea cău-ta. Cum de am uitat? Vino cu mine.
Am urcat câteva trepte până la o încăpere ticsită de cărţi. Am rămas uimită de volumele vechi, legate

în piele, înşirate pe rafturile înalte. Dacă aş fi locuit în casa aceasta, aici mi-aş fi petrecut cea mai mare parte din timp, am decis eu.
-E vechea bibliotecă a tatălui meu, a spus ea zâm-bind. După moartea lui, când m-am mutat aici cu Bill, primul

meu soţ, am păstrat camera asta exact cum era. Nu l-am lăsat să clintească nici măcar o carte. A închis ochii. Nu voiam să pierd nici o părticică din el.
Şi-a trecut mâna peste raftul bibliotecii, pipăind fiecare scobitură, fiecare crestătură cu vârfurile degetelor.
Eu am făcut un pas spre ea.
- Ce căutaţi?
Cufundată în gânduri, ea nu mi-a răspuns. însă o clipă mai târziu, unul dintre rafturi s-a mişcat.
- Am găsit-o! a strigat ea.
Am privit nerăbdătoare raftul care se retrăgea spre interior, dezvăluind un spaţiu în spatele peretelui.
-Aici păstra obiectele de valoare ale familiei, a spus ea. Interesant, aproape uitasem de locul ăsta. Hai înă-untru să aruncăm o privire!
M-am lăsat pe vine şi am urmat-o în interiorul acelui spaţiu, cam de mărimea unui dulap tipic de dormitor, în aer încă plutea un miros dulceag, ca de mosc. Lillian mi-a arătat ceva pătrat sus pe raft.
-Trabucurile lui, a spus ea, luând cutia jos şi du-când-o la nas.
Eu m-am întors spre uşă, simţind impulsul de a o deschide larg. Nu voiam să îmi asum riscul de a fi prinsă în spatele peretelui. Iar dacă cineva intrase prin efracţie în casă, ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi întors? Dar dacă...
-Probabil că ţi se pare cam înfricoşător, a spus Lillian.
- Ei bine, am replicat, puţin.
-în copilărie, îmi petreceam ore întregi în încăperea asta, a spus ea. Tata ne lăsa pe mine şi pe prietena mea Martha să ne jucăm aici cu păpuşile în timp ce el lucra. Ne aprindea o mică lampă cu gaz. Ne distram de minune.
Inima a început să-mi bată mai tare în timp ce îmi plimbam privirea prin spaţiul întunecos, dorindu-mi

să fi avut mai multă lumină decât firicelul venind din-spre camera din spatele nostru. M-a cuprins deznă-dejdea. Era evident că spaţiul acela fusese golit la un moment dat. Puţinele lucruri rămase - o fotografie înră-mată a unei femei, două bilete la operă, decolorate, un trenuleţ din

lemn pentru copii - nu erau decât amintiri din yremuri îndepărtate.

- îmi pare rău! a spus Lillian. Am sperat să găsim aici ceva important.

S-a întors spre uşă exact în clipa în care ceva mi-a atras atenţia.

-Aşteptaţi! am spus. Ochii mei au rămas aţintiţi la o formă dreptunghiulară, de culoare închisă, învăluită în umbre. M-am lăsat în genunchi şi am întins braţul până când mâna mea a atins ceva ce părea a fi piele. Am detectat o încuietoare şi un mâner. Să fie oare o servietă veche?

Lillian a mijit ochii pentru a desluşi forma.

- Ei, da, a răspuns ea. Tata o lua cu el la serviciu în fiecare zi.

M-am întors după ea în bibliotecă, deschizând nerăbdătoare servieta. înăuntru, se afla un teanc de hârtii legate cu şnur, aranjate la fel de ordonat ca în ziua când fuseseră băgate în servietă. Am tras de nod, dar nu s-a desfăcut, aşa că am încercat să îl dezleg din lateral, alegându-mă cu o tăietură de hârtie pe arătător.

-Au! am spus, scuturând din mână.

Am încercat din nou, de data aceasta mai atent, şi am reuşit. Lillian s-a aplecat peste mine în timp ce răsfoiam vraful de hârtii, de cel puţin cinci centimetri grosime. Am clătinat din cap uluită când am citit titlul de pe prima pagină: „Depoziţia lui Sven W. Ivanoff1.

-Oh, Doamne! am spus, cu respiraţia întretăiată. Am găsit-o!

Lillian s-a aşezat pe o banchetă tapiţată de lângă uşă. Erau multe emoţii intense pentru cineva de vârsta ei şi mi-am făcut griji pentru ea.

- Astea sunt dosarele pe care le căutai?

- Da, am spus. Am trecut rapid cu privirea peste prima pagină şi am dat din cap. Se pare că este posibil

ca tatăl dumneavoastră să fi pledat în apărarea bărbatului suspectat de uciderea Verei Ray, mama băieţelului care a dispărut în 1933.

Chipul lui Lillian devenise palid.

-Nu-mi vine să cred, a spus ea. încerc să pricep ce anume l-a determinat să ascundă dosarul acolo.
Eu am clătinat din cap.
- Cred că povestea asta este mai complicată decât îşi imagina toată lumea, şi poate că tatăl dumneavoastră ştia acest lucru. Poate că voia să o demonstreze. Am privit-o. Vă amintiţi ca tatăl dumneavoastră să fi vorbit despre un caz anume mai mult decât despre altele?
- Nu, a răspuns ea. A suferit de demenţă. S-a insta-lat devreme, la şaizeci şi ceva de ani. Din păcate, am pierdut mulţi ani buni cu el. Posibil să fi existat cazuri la care intenţiona să lucreze, dar nu a mai apucat. Nu sunt sigură. Dar nu ar fi ascuns ceva în acel loc din spatele peretelui decât dacă ar fi fost deosebit de impor-tant pentru el.
Şi bunicul meu suferise de demenţă. Bunica observa-se primele simptome când el se încăpăţâna să tot pună în frigider cutia cu cereale. Poate că tatăl lui Lillian ascunsese pur şi simplu acel dosar fără nici un motiv aparent, sau poate ştiuse că avea să sufere de o boală mintală şi încercase să salveze acele documente înainte ca altcineva să distrugă adevărul. Aerul din încăpere mi se părea greu, sinistru de greu. Am băgat paginile desfăcute înapoi în servietă şi m-am ridicat.
- Vă deranjează dacă iau astea cu mine şi le răsfoiesc la birou? Vi le voi înapoia, fireşte. Şi promit să le păstrez în siguranţă.
-Sigur, draga mea, a spus ea. Dacă tu crezi că poţi scoate adevărul la lumină, păstrează-le. Tatăl meu s-ar bucura să le ştie pe mâini bune.
Am pornit spre scări, iar eu am aruncat o privire peste umăr, simţind impulsul de a o lua la fugă, de a ieşi din casa aceea fugind cât mă ţineau picioarele, dar mi-arn menţinut ritmul lent şi constant.

Când am ajuns înapoi afară, unde păsările ciripeau, iar razele soarelui îmi străluceau pe chip, am oftat uşurată.
- Pot să te duc înapoi cu maşina, scumpo? a întrebat Lillian, pornind spre maşină.
-Ar fi minunat, mulţumesc, am spus, deschizând portiera din dreapta a maşinii Volvo.

M-am întors să arunc casei o ultimă privire, studiind circumspectă dormitoarele de la etaj. „Ne urmăreşte ci-neva?“ Ce prostie, mi-am spus în sinea mea. In timp ce Lillian a scos maşina de pe alee, mi-am strâns mai tare braţele pe servietă, ştiind că mă aflam în posesia a ceva foarte important. Depindea de mine să aflu de ce.
De-abia mă aşezasem la masa de scris din biroul meu, când mi-a sunat telefonul. Am răspuns iritată. Nu voiam să fac nimic altceva în afară de a mă cufunda în conţinutul acelei serviete.
- Claire? Vocea lui Ethan părea foarte departe. La o lume distanţă. Scumpo.
Inima mi s-a înmuiat puţin, dar nu am spus nimic.
- Am încercat să dau de tine acasă. Nu m-aş fi aşteptat să te găsesc la birou duminica. Mi-e dor de tine.
„A primit mesajul de la mine.“
- Lucrez la un articol. Şi mie mi-e dor de tine, am spus, scotocind printre hârtii, forţându-mă să alung ge-lozia şi furia care se cuibăriseră în inima mea.
Aş fi vrut să îl întreb ce căuta în Portland şi dacă planurile lui o includeau şi pe Cassandra, dar m-am abţinut.
- Mi-am petrecut toată ziua de ieri intervievând candidaţii pentru Bursa Asociaţiei Jurnaliştilor, a spus el. A fost teribil de obositor.
-Oh, am spus, simţind o uşurare. Am crezut că eşti...
- Mă întorc acasă cu trenul diseară. Mi-ar plăcea foarte mult să cinăm împreună.
Ochii mi s-au luminat.
- Chiar ţi-ar plăcea?
- Da, a continuat el. Bineînţeles, dacă şi tu vrei.

-Vreau.
- Ora şapte fix, la Pink Door?
- Da, am răspuns. Te voi aştepta.
Am închis telefonul şi mi-am îndreptat din nou atenţia asupra servietei. Tatăl lui Lillian o purtase cu el la serviciu în fiecare zi, fără îndoială. Mă simţeam oare-cum asemenea cuiva care ar fi cercetat conţinutul unei vechi truse medicale. Nu puteai să scoţi stetoscopul fără să te fi gândit la doctorul care îl lipise de sute de inimi, de nenumărate

ori. Da, simţeam prezenţa tatălui lui Lillian. Servieta lui ascundea secrete, şi cred că voia ca eu să le găsesc.
capitolul 17
VERA
Lon a dormit până la amiază. M-am uitat la ceasul care ticăia deasupra capului său, rugându-mă să se tre-zească repede pentru a putea să dea telefoanele pe care promisese să le dea de dragul lui Daniel. Oamenii îl ascultau pe Lon. Era un om influent.
M-am îndreptat în scaun când l-am văzut deschizând ochii. El mi-a întins mâna, făcându-mi semn să merg la el. Mâna care mă distrusese cu o noapte în urmă. Am simţit cum stomacul mi se întorcea pe dos.
-Vino încoace, păpuşă, mi-a spus el, frecându-se la ochi. Vino şi întinde-te lângă mine.
-	Lon, am spus pe un ton cât mai dulce cu putinţă, mi-ai promis să mă ajuţi să îmi găsesc fiul. Am fost foarte răbdătoare.
-Sigur, frumoaso, a spus el căscând. Dar eu nu mă dau jos din pat fără micul dejun şi - mi-a făcut cu ochiul - fără o femeie.
Am clătinat din cap.
-	Nu, am refuzat ferm, mi-ai promis.
Lon s-a ridicat în capul oaselor. Din veselă privirea i-a devenit furioasă.
-	Cine te crezi să îmi dai aşa ordine?

Mâinile au început să îmi tremure.
-	Eu, eu...
-	Iţi închipui, chiar şi pentru o clipă, că-mi pasă de nenorocitul de fii-tu? a spus el, râzând sinistru. Pentru numele lui Dumnezeu, cum poţi să-ţi închipui că mai e în viaţă? Au trecut atâtea zile.
S-a întins după sticla de şampanie pe jumătate goală de pe noptieră şi a luat o duşcă.
Eu m-am simţit ca şi cum m-aş fi desprins de propriul corp şi priveam scena ce se desfăşura în apartament prin ochii unei străine. Buzele lui Lon se mişcau, râzând, bat-jocorindu-mă. Şedeam acolo, împietrită, înspăimântată,

pentru prima dată simţindu-mă pradă unei disperări depline şi absolute.
Lon s-a ridicat din pat. Mi-am ferit privirea de la corpul lui gol.
-Acum, dacă ştii ce e bine pentru tine, păpuşă, a spus el, făcând un pas spre mine, ai să renunţi la măgăria asta cu găsitul băiatului tău şi ai să vii în pat cu mine.
„Dumnezeule! Trebuie să fug cumva de aici.“
Am aruncat o privire spre uşă. Dacă mă mişcăm re-pede, puteam să fug. Puteam să scap de acolo înainte să ajungă el la mine. Nu ar fi alergat după mine pe coridor aşa dezbrăcat. Aş fi putut scăpa.
- Păpuşă, a spus el din nou, pipăindu-mi rochia.
M-am smucit din faţa lui, iar materialul rochiei s-a sfâşiat. O bucată din el îmi atârna într-o parte, dezvălu-indu-mi corsetul de dedesubt.
r Nu-mi spune păpuşă! am ţipat, fugind spre uşă.
îi simţeam furia în spate, arzând ca un buştean de stejar uscat în şemineu, în vâlvătaia focului care tros-neşte.
„Trebuie să scap de aici.“ M-am împiedicat de covor şi mi-am pierdut pantoful. Neavând timp să îl re-cuperez, m-am întins până la clanţă şi am deschis larg uşa, fugind pe coridor atât de rapid că până şi eu am fost surprinsă.
- Nu îndrăzni să fugi de mine, târfă! a strigat el. în-toarce-te în clipa asta!
Vocea i-a răsunat pe coridor. „Mă urmăreşte?" Nu m-am întors să mă uit. „Nu te opri din alergat." Cunoşteam

bine hotelul, fiecare deschizătură, fiecare gaură de şoa-rece. Chiar în faţa mea se afla o debara. „Aici n-o să mă caute niciodată. “ Am deschis o uşiţă de lângă Aparta-mentul Rainier şi m-am înghesuit înăuntru. Vocea lui Lon amuţise. Eram învăluită doar de tăcere şi de su-netul inimii mele care îmi bubuia în piept. O picătură de sudoare mi-a căzut de pe frunte şi mi-a alunecat pe obraz. Apoi am auzit paşi afară. Mi-am ţinut respiraţia. O clipă mai târziu, clanţa s-a răsucit. Mi-am încleştat mâinile pe un mop. Dacă se apropia de mine, aveam de gând să îl lovesc.

Uşa s-a deschis cu un scârţâit. Stând în picioare şi scrutând interiorul dulapului, se afla Gwen.
-	Doamne! a spus ea, cu respiraţia întretăiată. A fost cât pe ce să îmi provoci un atac de cord, Vera.
In viaţa mea nu fusesem mai recunoscătoare să văd chipul unei prietene. Odată ce am izbucnit în lacrimi, nu am mai reuşit să mă opresc.
-	Oh, scumpo, hai să plecăm de aici! a şoptit ea.
Gwen a descuiat Apartamentul Rainier, aflat chiar lângă noi, şi am intrat repede înăuntru.
-	Vera, a spus ea, examinându-mi rochia sfâşiată, mult mai elegantă decât cele pe care le purtam de obicei, şi obrajii brăzdaţi de lacrimi. Ce s-a întâmplat cu tine?
-Am făcut o greşeală oribilă venind aici cu el, am spus.
-	Te referi la Lon?
Eu mi-am muşcat buza.
-	Deci, ştii?
Gwen a dat aprobator din cap, întinzându-mi o ba-tistă albă, proaspăt călcată, de pe o tăviţă de argint de lângă pat. Ştii cum discută cameristele între ele.
Mi-am suflat nasul.
-Nu-mi pot imagina ce crezi acum despre mine, Gwen.
-	Cred că eşti o mamă bună, asta cred, a spus ea. Şi mai cred şi că hotelul ar trebui să-l dea afară pe mon-strul ăla pentru felul în care se poartă cu femeile.
Am inspirat adânc.

-	Mi-a promis că mă va ajuta să îl găsesc pe Daniel. Iar eu l-am crezut.
-	Individul e un gunoi, a spus ea. După ce i-a făcut lui Susie, alungândo în halul ăla când urma să aducă pe lume copilul lui. Pur şi simplu un ticălos.
Am încuviinţat din cap.
-	Ar fi trebuit să ştiu. Dar mintea mi-a fost înceţoşată de speranţa de a-l găsi pe Daniel.
-Oh, scumpo, nu te învinovăţi! Nici măcar pentru o clipă. Ai făcut ceea ce a trebuit să faci.
Eu am oftat înfrântă.

- Dar am dat greş.
Gwen a clătinat din cap.
- Nu îţi permit să vorbeşti aşa. Ai făcut ceea ce a trebuit să faci, a repetat ea insistent.
M-am aşezat pe patul mare şi pufos, sprijinindu-mi capul de tăblia acestuia.
- Uită-te la mine, am spus, cum fac mizerie în cameră şi îţi dau mai mult de lucru.
- în nici un caz, a replicat ea. în plus, camera va fi goală la noapte. Iar Esteîla are liber azi. Deci, stai oricât doreşti. îl rog pe Bruce să îţi aducă o tavă cu mâncare. Eşti numai piele şi os.
Am coborât privirea spre braţele mele lipsite de culoare, osoase, cu o vânătaie recentă ce tocmai începuse să se contureze pe încheietura mâinii drepte.
- Doar dacă nu e prea mare deranjul, am spus. Nu vreau să fiu o povară pentru nimeni.
- Nu-ţi face absolut nici o grijă, a spus ea. Acum odih-neşte-te. Eşti în siguranţă. Aici, nu te poate găsi. Pentru o clipă, prefă-te că eşti client al hotelului. Eventual, trage un pui de somn. Eu aşa aş face în locul tău, scumpo.
Am studiat patul, atât de luxos şi de cald. Nu pusesem geană pe geană cu o noapte în urmă, nu cu monstrul ăla care dormea liniştit lângă mine.
-Mulţumesc, Gwen, am spus, punându-mi capul greu pe pernă.
Mi-am lăsat pleoapele să se închidă. „Doar pentru câteva minute. Apoi voi merge. Apoi voi pleca de aici
şi îmi voi găsi fiul.“ Când am închis ochii, l-am văzut, ca întotdeauna, pe Daniel al meu.
Când am deschis ochii, era opt şi jumătate. Cum de dormisem atât de mult? M-am ridicat rapid în capul oaselor, netezindu-mi rochia. în graba mea de a ieşi din camera lui Lon, nu îmi luasem şi un pulover. M-am apropiat de oglinda de pe perete şi m-am privit înde-lung, ruşinându-mă de femeia sumar îmbrăcată pe care o aveam în faţă. Nu aveam timp pentru astfel de griji. Am studiat cerul de dincolo de ferestre. Nori negri se rostogoleau pe el. „Trebuie s-o şterg de aici.“
Am ieşit în hol, prudentă, în linişte, atentă la fiecare scârţâit al podelei sub paşii mei. La fiecare colţ căscam

ochii după Lon. „încă mă caută?" Când am ajuns la ascensor, am apăsat butonul şi m-am rugat să vină repede. Am auzit nişte paşi grei pe coridor, iar inima mi-a luat-o la trap, însă, câteva clipe mai târziu, un cuplu mai în vârstă a trecut pe lângă mine. Bărbatul şi-a ridicat pălăria în faţa mea, iar eu l-am salutat uşurată din cap. Chiar şi aşa, când s-au deschis uşile ascensorului, am sărit înăuntru, ţinându-mi respiraţia până s-au închis la loc. „Sunt în siguranţă, deocamdată." Ascensorul m-a lăsat în holul hotelului. Mi-am ţinut capul plecat pentru a trece neobservată, pe cât posibil, dar am ridicat privirea când am văzut un bărbat pe care l-am recunoscut. Privirile ni s-au întâlnit pentru o fracţiune de secundă. Iniţial, nu am ştiut de unde să-l iau, aşa, scos din context. Apoi mi-am dat seama cine era. Domnul Ivanoff, pietrarul. Avea în mână o rangă de fier şi părea să lucreze la un şemineu din hol. M-a salutat din cap, dar eu nu m-am oprit, mai ales după ce auzisem că îi făcuse soţiei sale. Oricât de bun ar fi fost cu Daniel al meu, un bărbat capabil să îşi lovească soţia nu era un bărbat cu care să vreau să am de a face. Am rămas cu privirea aţintită înainte.
Tocmai când ieşeam pe uşile duble care dădeau spre stradă, am auzit un bărbat strigându-mă din depărtare.
-Stai!

Am aruncat o privire înapoi în hol şi ham vă- zut pe asistentul lui Lon fugind spre uşă, fluturând din mâini.
- întoarce-te, domnişoară Ray! a ţipat el. Nu poţi să fugi aşa. Domnul Edwards a cheltuit o avere pe garde-roba ta.
L-am ignorat şi am ieşit în stradă. Inima îmi bubuia în piept când am luat-o la fugă. Am continuat să alerg, ascunzându-mă în cele din urmă pe o alee aflată la patru cvartale distanţă. M-am strecurat în spatele unei stive de lemne, gâfâind. Un şobolan cu coada îndoită a fugit pe lângă mine în întuneric. „Dumnezeule, unde aş putea să mai merg acum? înapoi la Caroline? Nu, nu aş putea să-i fac aşa ceva. Atunci, unde?“ începea să se întunece; nu puteam să rămân pe străzi, unde aş fi fost o pradă uşoară pentru clienţii cârciumilor. Mi-am îngropat faţa în mâini. Charles.

La început, am alungat gândul. Trecuseră prea mulţi ani de atunci. Probabil, nu mai eram decât o amintire de demult pentru el. „El nu ştie despre Daniel, deci, ce ar simţi dacă ar afla că i-am ascuns atâta timp existenţa lui?“
Am clătinat din cap. „Charles m-a iubit cândva. Nu mi-ar întoarce spatele acum. Dar m-ar mai fi recunos-cut acum, în această femeie în care mă transformasem?" Am coborât privirea spre mâinile mele, crăpate şi roşii după atâtea ore în care stătusem cu ele băgate până la coate în găleţile de spălat pe jos de la hotel, un contrast puternic faţă de tânăra cu ochi scânteietori, pe care o cunoscuse cu patru ani în urmă. Dar poate avea să vadă dincolo de aparenţe.
Am oftat şi m-am ridicat, pornind spre stradă. Am făcut semn unei camionete alimentare care tocmai trecea pe apolo, iar şoferul a încetinit maşina până a oprit.
-Se întâmplă cumva să aveţi drum prin cartierul Windermere în seara asta?
Şoferul, un bărbat mai în vârstă, cu chipul blând, a zâmbit ca şi cum i s-ar fi făcut milă de mine.
- Nu, a spus el. Dar pot să fac un ocol. Am de făcut o livrare spre nord. Pot să te las undeva pe drum.

M-am uitat la bancheta din faţă, burduşită de cutii şi lăzi.
- Va trebui să stai în spate, mi-a spus el.
Am încuviinţat din cap, îndreptându-mă spre spatele maşinii. Am urcat în bena camionetei, împingând o ladă deoparte pentru a-mi face loc. In timp ce camioneta se punea din nou în mişcare, gândul la Charles mi-a adus alinare.
-Ai ajuns, a spus şoferul, frânând brusc la intrarea în Windermere. Şi-a dus mâna la pălărie în semn de salut. Sper să găseşti ceea ce cauţi, domnişoară.
- Şi eu sper, i-am răspuns. Şi mulţumesc.
Felinarele stradale erau răspândite ici-colo, iar ochii îmi erau obosiţi. în cele din urmă, a apărut şi casa fami-liei Kensington în depărtare. Am mărit ritmul, intrând pe poartă şi trecând pe lângă fântână. Am ridicat ochii spre casă, rememorând ziua când mă adusese Charles aici pentru prima dată. Fusese mândru de mine. Mă iu-bise. „Care ar fi fost deznodământul dacă aş fi rămas şi aş fi

ignorat avertizările lui Josephine? Poate că Daniel ar fi fost...“
Am tresărit auzind un foşnet deasupra capului. O pasăre a fâlfâit din aripi, zburând spre lac. Mi-am alungat temerile şi mi-am continuat drumul spre casă, trecând pe lângă ghivecele mari de la intrare. Erau pline ochi cu toporaşi recent plantaţi. Am bătut timid şi am aşteptat. Am bătut din nou, mai tare. Apoi am auzit paşi apropi- indu-se. Uşa s-a întredeschis, dezvăluindu-l pe Charles exact aşa cum mi-l aminteam. Acel zâmbet cald. Acei ochi blânzi.
- Vera? a exclamat el cu o expresie şocată. Eu... eu.... Josephine mi-a spus că...
- Bună, Charles! am spus încet. Am întins mâna spre el, atingându-l uşor pe obraz. Mi-a fost atât de dor de tine. îmi doream să fi avut răgaz să-mi perii părul. Ba chiar aş fi putut să împrumut şi rujul lui Gwen. Dar cum arătam nu avea nici o importanţă. Tot ceea ce conta era Daniel.

-Charles, am continuat, iartă-mă că apar aici, aşa, pentru...
- Nu, a spus el, zâmbindu-mi afectuos. Te rog să nu-ţi ceri scuze. Pot să te ajut? A coborât privirea spre piciorul meu stâng, desculţ, ale cărui degete îmi ieşeau prin ciorap. Ai probleme?
-Da, am răspuns, detestând disperarea din tonul meu, dar nu o puteam ascunde. Ştiu că ţi se va părea îngrozitor. Ar fi trebuit să îţi spun cu mult timp în urmă...
Din spatele lui Charles, s-au auzit nişte voci de femei, şi, o clipă mai târziu, Josephine şi o femeie blondă, pe care nu o cunoşteam, au apărut în uşă, lângă el. Femeia blondă şi-a introdus braţul sub al lui. Un inel cu diamant îi scânteia pe mâna stângă.
- Charlie, iubitule, cine e asta?
Am făcut un pas înapoi.
-Deci, te-ai întors, ei? a spus Josephine. Ştiam eu. I s-a adresat lui Charles. A venit să ceară de pomană, nu-i aşa?
-Josephine, încetează! a strigat Charles. A venit pen-tru că are nevoie de ajutor. Mi s-a adresat din nou, cu nişte ochi mari. Ce e, Vera?
-Ţi-ar spune orice ca să obţină ceea ce îşi doreşte cu adevărat, a continuat Josephine. Banii tăi.
Eu am clătinat din cap.

-Nu, te rog. Am venit, fiindcă s-a întâmplat ceva ori-bil. Băieţelul meu a dispărut.

Charles a rămas cu gura căscată.

Josephine a întins mâna.

-Nu mai asculta un singur cuvânt! a spus ea. Nu te-a meritat niciodată. Noaptea trecută, mama a văzut-o la hotel la braţul lui Lon Edwards.

Reputaţia lui Lon nu era grozavă, iar eu nu puteam nega că fusesem în compania lui. Mi-am plecat privirea în pământ.

- Da, am spus, dar...

- Până aici, domnişoară Ray! a spus Josephine, încercând să închidă uşa, însă Charles a intervenit.

-Josephine, a spus el, ajunge! S-a întors spre cealaltă femeie şi i-a zâmbit înţelegător. Elaine, scuză-ne, te rog, o clipă. Aş dori să vorbesc cu domnişoara Ray între pa-tru ochi.

Femeia s-a retras, părând ofensată.

- Ei bine, dacă trebuie neapărat, a spus ea. Dar nu te întinde prea mult, dragul meu. Vei întârzia la cină.

Charles a ieşit din casă şi a arătat spre o bancă din piatră din stânga noastră.

- Nu vrei să stai jos?

Am aprobat din cap, iar el s-a aşezat lângă mine. îşi agita mâinile în poală când a ridicat privirea spre mine.

- Dumnezeule, Vera! a spus el. Nu credeam să te mai văd vreodată.

Eu mi-am ferit privirea. Nu puteam îndura să mă uit în ochii pe care îi iubisem, pe care încă îi iubeam.

-Mi-ai frânt inima, să ştii, a spus el, îndreptându-şi din nou privirea spre casă, apoi asupra mea. Voiam să îmi petrec tot restul vieţii cu tine.

M-a durut inima la auzul acelor cuvinte.

- Oh, Charles! am spus, întorcându-mă cu faţa spre el. A fost o greşeală enormă din partea mea să plec aşa cum am făcut-o. Dar m-ai crede dacă ţi-aş spune că am plecat pentru că te iubeam?

Ochii i s-au îngustat.

- Nu înţeleg.

-Josephine, am continuat eu. Mi-a spus că părinţii tăi te vor dezmoşteni, retrăgându-ţi dreptul la averea familiei.
Charles a clătinat din cap.
- Şi ce dacă ar fi făcut-o? A oftat, cuprinzându-şi faţa cu mâna. Cum ai putut să crezi asta despre mine, că aş fi ales banii în locul iubirii?
- Nu, nu, am îngăimat. Nu voiam ca din cauza mea să pierzi... Am făcut o pauză pentru a cuprinde cu privirea proprietatea întinsă, iar ochii mi s-au oprit asupra fântânii bogat ornamentate din faţa noastră. Toate astea.
El a rămas cu privirea aţintită în faţă.
-Mi-aş fi dorit doar să laşi decizia asta în seama mea.

M-am întins şi mi-am pus mâna pe antebraţul lui, dar el a devenit rigid şi s-a dat în spate.
-Sunt căsătorit acum, Vera, a spus el. Numele ei e Elaine. E o femeie bună. Urmează să ni se nască primul copil. Abia de curând am aflat.
Cuvintele lui au răsunat în aerul nopţii, torturându-mă.
- Da, am spus. Da, desigur. M-am ridicat. A fost o prostie din partea mea să vin aici.
Charles s-a ridicat şi el.
-Vera, aşteaptă. Eşti cumva în pericol? Dacă ai ne-voie de un loc în care să stai, Greta îţi poate pregăti o cameră.
Am clătinat din cap.
-Nu. „Ce ar crede Elaine despre aşa ceva? El e pe punctul de a-şi întemeia o familie, o familie adevărată, cu o soţie potrivită. Cum aş putea să-i spun despre Da-niel acum?“ Prezenţa mea aici nu ar face decât să îţi creeze probleme, am spus. Am să mă descurc.
Charles a făcut un pas spre mine.
- Eşti sigură?
Puteam desluşi emoţia şi dorul din ochii lui. Mi se părea că prezenţa lui avea un oarecare magnetism. Nu îmi doream nimic mai mult decât să simt alinarea bra-ţelor lui, să îi spun despre fiul nostru şi să îl rog să mă ajute să îl găsesc. Am deschis gura să vorbesc chiar în clipa în care uşa s-a întredeschis. Elaine a ieşit pe verandă cu braţele încrucişate şi cu un aer impacientat.

-        Charles, dragul meu, cina a fost deja servită. Ţi se răceşte supa.

-Adio, Charles! am spus, coborând scările spre aleea pietruită.

-Vera, aşteaptă, eu...

-Adio! am spus din nou, dispărând în întuneric.

M-am mai întors o singură dată, cu inima sfâşiată de durere, şi am privit-o pe Elaine petrecându-şi posesivă braţul pe sub al lui. Charles a sărutat-o pe obraz ca un gentleman şi a condus-o înapoi în casă.

Mi-am şters o lacrimă cu marginea mânecii. Luna plutea pe cer deasupra capului meu, martor tăcut,

strălucind mai luminoasă acum. „încotro să o iau acum? Ce-o să mă fac?“ M-am plimbat împleticindu-mă pe pasarelă, coborând privirea spre lac. Greierii cântau, iar valurile domoale se izbeau de ţărmul nămolos. Mi-am amintit ce spusese Charles despre nuferi, că erau speciali, că nu aparţineau acestei lumi. Tânjeam să îi privesc din nou, să îi văd legănându-se în lumina lunii. Lui Daniel i-ar fi plăcut să îi vadă. Ar fi fost blând, exact ca Charles în copilărie, băgând mâna în apă şi atingân- du-le foarte delicat petalele. Ar fi apreciat frumuseţea lor, exact ca tatăl lui.

Cu inima grea, m-am îndreptat spre lac.

capitolul 18

CLAIRE

Am scos hârtiile din servietă. Erau impregnate de mirosul spaţiului din spatele peretelui lui Lillian: fum de trabuc, mosc, un iz de piele învechită. Prima pagină confirma că tatăl lui Lillian, Edward Sharpe, fusese într-adevăr avocatul lui Sven W. Ivanoff în procesul pri-vind uciderea Verei Ray. Următoarele câteva pagini erau înţesate de un limbaj specializat juridic şi de diverse acţiuni juridice pe care nu le-am înţeles. Dar mai adânc în vraful de hârtii am găsit materialul pe care îl aşteptasem, transcrierea depoziţiei sub jurământ a domnului Ivanoff. M-am înfiorat, gândindu-mă la ce ar fi putut conţine acele pagini bătute la maşină şi îngălbenite de vreme. O mărturisire a vinovăţiei? Detaliile oribile ale morţii Verei? Am început să citesc:

E.R. Sharpe: Domnule Ivanoff, vă rog să vă declaraţi, pentru transcrierea la dosar, numele şi adresa.
S.W. Ivanoff: Sven W. Ivanoff de la Fifth Avenue 4 395.
Sharpe: Aţi pledat nevinovat la acuzaţia de ucidere a domnişoarei Vera Ray. E corecţi
Ivanoff: Da, domnule.

Sharpe: Vă rog să precizaţi cum de o cunoşteaţi pe domnişoara Ra^.
lvanoff: O ştiam de aproximativ patru ani.
Sharpe: Când v-aţi cunoscut?
lvanoff: Locuiam în aceeaşi clădire. Ea locuia cu un etaj mai jos. Dar nu aşa ne-am cunoscut. Eu mă aflam în Windermere, lucram la o casă. Am văzut-o mergând pe marginea drumului. Părea o doamnă care avea nevoie de ajutor.
Sharpe: Deci, ce aţi făcut?
lvanoff: Am oprit camioneta. Am tras pe dreapta. Am întrebat-o dacă are nevoie să o duc undeva. Ea m-a întrebat dacă pot să o duc înapoi la apartamentul ei din Seattle. Atunci mi-am dat seama că locuiam în aceeaşi clădire.
Sharpe: Acum, domnule lvanoff, acuzarea pare să creioneze o descriere a domnişoarei Ray, în care aceasta apare ca o femeie de moravuri uşoare - o prostituată, chiar. Aţi avut vreun motiv de a crede că acest lucru era adevărat în privinţa domnişoarei Ray?
lvanoff: Nu, domnule. Era o femeie decentă. O femeie hună. Doar încerca să o scoată cumva la capăt cu banii, ca noi toţi.
Sharpe: Iar când aţi dus-o înapoi în oraş, până la clădirea de apartamente în care locuia, a existat în acea interacţiune ceva necuviincios sau, ca să zic aşa, intimi
lvanoff: Nu, domnule. Sunt căsătorit, domnule.
Sharpe: Despre ce aţi discutat pe drumul de întoarcere spre Seattle.
lvanoff: Ea mi-a spus că avea de luat o decizie foarte dificilă. Părea a avea probleme de cuplu, după părerea mea. Nu i-am pus prea multe întrebări. Nu părea că îşi doreşte să vorbească prea mult. Insă a spus totuşi ceva despre una dintre doamnele din casa în care fusese, cum

că nu se purtase frumos cu ea. Am consimţit amândoi că oamenii bogaţi pot fi uneori răi precum diavolul în persoană.

Sharpe: Deci, aţi avut impresia că cineva se purtase urât cu domnişoara Ray în cartierul Windermere, unde fusese în vizită?
lvanoff: Da, domnule. Era foarte tulburată. Se vedea că plânsese. Mi-a fost milă de ea.
Sharpe: In regulă. Deci, aţi lăsat-o la clădirea de apartamente, şi asta a fost tot?
lvanoff: Da, domnule. După aceea nu am mai văzut-o decât din când în când. îmi scoteam pălăria în faţa ei. Odată, am reparat o cărămidă la şemineul ei. Sharpe: De ce aţi ajutat-o cu asta? lvanoff: Proprietarul apartamentului era un adevărat tiran. îşi obliga chiriaşii să facă reparaţiile pe banii lor. Eu ajutam cât de multă lume puteam. După furtună, o creangă din cireşul de afară a izbit unul dintre geamurile bătrânei doamne. Ea nu îşi putea permite să plătească reparaţia, aşa că a fost nevoită să stea fără geam. Eu aveam în camionetă nişte bucăţi de lemn, aşa că i-am acoperit cu scânduri ochiul de geam. Era frig ca într-un frigider în apartamentul ăla.
Sharpe: Se pare că erai, neoficial, omul bun la toate din clădire.
lvanoff: Se poate spune şi aşa. Cineva trebuia să îi ajute pe bieţii oameni. încercam să dau o mână de ajutor de câte ori puteam.
Sharpe: Iar când aţi reparat şemineul domnişoarei Ray, aţi avut vreun indiciu că ar fi încercat să vă facă vreo propunere indecentă?
lvanoff: Cerule, nu! După cum am spus, era o femeie decentă. In plus, când am ajuns eu în apartamentul ei să îi repar şemineul, avea un bebeluş nou-născut. La început, am fost surprins. Nu am ştiut nici măcar că era gravidă. Era atât de mică şi plăpândă. Mi s-a părut greu de crezut că ar fi putut purta un prunc în pântec. In plus, nu văzusem niciodată vreun bărbat în preajma apartamentului ei. Nici măcar_ o dată. Insă era treaba ei. Nu i-am pus întrebări. îşi adora bebeluşul. L-a dezmierdat întruna cât am lucrat.

Sharpe: V-a spus numele copilului? lvanoff: Ei bine, da, domnule. Ii spunea Daniel.

Sharpe: Şi a existat vreo recompensă financiară pentru serviciile dumneavoastră?
Ivanoff: Nu, domnule. A încercat să îmi dea ultimele câteva monede pe care le mai avea în portofel, dar nu le-am acceptat. Mi-a oferit, în schimb, o felie de pâine. A fost drăguţ din partea ei. Soţia mea fusese bolnavă şi nu mai făcuse pâine de câteva săptămâni.
Sharpe: Putem clarifica acum ceva legat de cazierul dumneavoastră? Aţi mai fost arestat anterior pentru că, chipurile, v-aţi fi lovit soţia în timpul unui episod de beţie. Puteţi să explicaţi ce s-a întâmplat?
Ivanoff: E adevărat că beau mai mult decât ar trebui. Dar nu am ridicat niciodată mâna asupra soţiei mele, nici asupra vreunei alte femei, la drept vorbind.
Sharpe: Atunci ce s-a întâmplat în noaptea când a fost rănită soţia dumneavoastră?
Ivanoff: Eram la cârciuma de sub apartament. Avusesem o zi grea. Băusem bere mai mult decât obiş- nuiam. Soţia mea a venit după mine, să mă ia acasă. Unul dintre oamenii de la bar a fost deranjat de prezenţa unei femei în locul acela. I-a adresat o insultă oribilă, pe cuvânt.
Sharpe: Cum anume i-a spus?
Ivanoff: Rusoaică slută. A arătat spre degetele ei, şi a spus că sunt grase, grase ca nişte colţunaşi. A făcut-o să plângă. Nu îi puteam permite să vorbească aşa cu soţia mea. Aşa că m-am ridicat să îi spun ce părere aveam despre el, iar el mi-a dat un pumn, izbin- du-mă direct în bărbie. Am pierdut un dinte în noaptea aceea.
Sharpe: Puteţi, vă rog, să vă ridicaţi şi să arătaţi curţii care dinte?
Ivanoff: Desigur. Cel de aici. A căzut pe loc. N-a mai fost chip să-l găsesc.
Sharpe: Domnule Ivanoff, puteţi să îmi spuneţi ce i s-a întâmplat soţiei dumneavoastră în noaptea aceea? De ce a fost dusă la spital?
Ivanoff: Ea a încercat să intervină în încleştare, ca să ne despartă, iar ticălosul ăla a lovit-o. A fost rănită grav.

Sharpe: Deci, dumneavoastră nu v-aţi lovit soţia?
Ivanoff: Nu, domnule. Poliţiştii au apărut la cârciumă, iar cineva le-a spus că eu am lovit-o. Presupun că s-au gândit că e mai bine să aresteze un imigrant. M-au dus la secţie. A fost o greşeală oribilă.
Sharpe: Şi înţeleg că soţia dumneavoastră a venit să se roage de poliţişti a doua zi, cerând să fiţi eliberat. De ce nu au ascultat-o?
Ivanoff: Sunt corupţi, vă spun. Au aruncat în închisoare un om nevinovat şi au refuzat să asculte explicaţiile, nici măcar atunci când au ştiut faptele. Mi-au distrus reputaţia. Nu înţeleg ţara asta. In Rusia, bărbaţii sunt sinceri.
Sharpe: Ţin să se menţioneze la dosar că am aici o declaraţie semnată, dată de doamna Arianna Ivanoff, în care se arată că soţul ei, Sven Ivanoff nu a rănit-o în noaptea de 7 mai 1933. Acum, domnule Ivanoff haideţi să vorbim despre ce s-a întâmplat în noaptea în care murit domnişoara Ray.
Ivanoff: Ei bine, ştiam că era la ananghie, că avea probleme cu plata chiriei şi aşa mai departe. Auzisem că fiul ei dispăruse de acasă. Mi-a frânt inima. Era un băieţel cuminte. îmi amintea de fiul meu.
Sharpe: Domnule Ivanoff aţi avut vreo legătură cu dispariţia lui Daniel Ray?
Ivanoff: Nu, domnule.
Sharpe: Vă rog să îmi descrieţi interacţiunile dumneavoastră cu domnişoara Ray în săptămâna de dinaintea morţii ei.
Ivanoff: Ei bine, domnule, ţin minte că mă aflam la cârciumă în ziua furtunii de zăpadă. Am văzut-o întorcăndu-se de la muncă, ca de obicei, iar la scurt timp după aceea a coborât în fugă scările, ţipând după băieţelul ei. Mi-am dat seama că se întâmplase ceva îngrozitor.
Sharpe: Aţi încercat să o ajutaţi?
Ivanoff: Da, domnule. Am ieşit în stradă, dar ea deja fugise.
Sharpe: Când aţi mai văzut-o după aceea?

Ivanoff: Cam după o săptămână. Zăpada se topise, ţin minte asta. Eu aveam ceva de lucru la Hotel Olympic. Am văzut-o acolo, dichisită toată, la braţul unui bărbat bogat. Nu am recunoscut-o iniţial. Ea m-a văzut. Şi-a ferit privirea. Cred că îi era ruşine.
Sharpe: De ce credeţi că îi era ruşine? Ce credeţi că făcea acolo?
Ivanoff: Cu toţii facem unele lucruri pentru oamenii pe care îi iubim. Nu am învinovăţit-o pentru că încercase să obţină sprijinul unei persoane influente, dacă asta o ajuta să-şi găsească fiul.
Sharpe: Acuzarea a caracterizat-o pe domnişoara Ray ca fiind o prostituată de rând, o femeie de moravuri uşoare, care şi-a neglijat fiul pentru a putea câştiga un ban în plus ca prostituată. S-a sugerat, totodată, că aţi plătit-o pe domnişoara Ray pentru astfel de servicii şi că sunteţi răspunzător de moartea ei. Cum răspundeţi la aceste acuzaţii?
Ivanoff: Sunt născocite. Complet false. Domnişoara Ray nu a fost nici mamă denaturată, nici prostituată. Şi-a iubit băieţelul exact aşa cum Arianna mea îl iubea pe fiul nostru. Devotamentul domnişoarei Ray faţă de acel copil era mai presus de orice îndoială. Şi’pot să vă spun, domnule, că în nici un caz nu era prostituată.
Sharpe: De unde ştiţi?
Ivanoff: A fost suficient să-i văd expresia din ochi când se afla cu bărbatul acela la hotel. Nu voia să fie acolo cu el. Era limpede pentru oricine. Arăta atât de tristă, atât de pierdută. Mi-aş fi dorit doar să o pot ajuta.
Sharpe: Deci, haideţi să reconstituim cronologia nopţii în care a fost ucisă.
Ivanoff: Eu tocmai îmi terminasem treaba la hotel şi îmi strângeam uneltele în camionetă, când am vâ- zut-o ieşind în fugă din hotel. Nu arăta bine. Rochia îi era sfâşiată. Nu avea părul prins, ca de obicei. Plângea. Părea să fugă de cineva. Am încercat să îi atrag atenţia, dar alerga prea repede. Mi-am fixat şi ultimele materiale în camionetă, apoi am pornit pe Fourth

Avenue. Atunci am observat-o urcând în spatele unei camionete alimentare. S-a aşezat chiar acolo, printre lăzile de legume şi pâine. Am urmărit camioneta. Voiam să mă asigur că era bine. Camioneta a lăsat-o chiar în faţa unei străzi luxoase din Windermere, lângă locul unde o întâlnisem prima dată cu câţiva ani în urmă. Am tras camioneta pe marginea drumului, nevoind să mă bag. Am aşteptat-o acolo o vreme.
Sharpe: Cât timp estimaţi că aţi aşteptat?
Ivanoff: O, cel puţin douăzeci de minute. M-am gândit că s-ar putea să se întoarcă; în cazul acesta, voiam să mă ofer să o duc acasă cu maşina. Să văd dacă o pot ajuta. Soţia mea ar fi putut să îi pregătească ceva de mâncare şi un loc de dormit pe canapea.
Sharpe: Deci, vă făceaţi griji pentru siguranţa ei?
Ivanoff: Da, domnule. Şi, după cum ziceam, când ea nu s-a întors pe aleea aceea, douăzeci de minute mai târziu, am decis să merg după ea. A fost un instinct, presupun. Am simţit că era în pericol.
Sharpe: V-aţi lăsat camioneta pe şosea şi aţi mers pe jos pe drumul ce ducea către reşedinţa Kensington?
Mkim luat ochii de pe pagină, cu răsuflarea tăiată. Dumnezeule? Kensington?
Ivanoff: Exact, domnule. Am străbătut aleea pietruită, trecând pe lângă fântână şi gardurile vii, şi m-am uitat prin geam în casă. Nu am văzut nimic, aşa că am ocolit prin grădina laterală, mergând până la peluza din spatele casei. Era cea mai elegantă casă pe care o văzusem în viaţa mea. Nu puteam înţelege ce căuta Vera acolo.
Sharpe: Ce aţi văzut când aţi ajuns pe peluză?
Ivanoff: Nimic, la început. Doar o peluză imensă ce dădea către lacul Washington. Soarele apusese deja, aşa că lumina era foarte slabă. Tocmai voiam să fac cale-ntoarsă, când am auzit ceva.
Sharpe: Ce anume?
Ivanoff: Iniţial, am crezut că era ţipătul unui animal. Era atât de ascuţit, atât de strident. Dar apoi

l-am auzit din nou şi rni-am dat seama. Era o femeie care striga după ajutor. Părea teribil de speriată sau poate rănită.
Sharpe: Ce aţi făcut apoi?
Ivanoff: Am încercat să-mi dau seama de unde venea ţipătul. Apoi am observat ceva mişcare lângă debarcader. Doar o umbră, la început. M-am ascuns după un copac şi atunci am văzut-o.
Sharpe: Pe Vera?
Ivanoff: Nu, o altă femeie. Fugea dinspre lac înapoi spre casă.
Sharpe: Aţi reuşit să o vedeţi bine?
Ivanoff: îmi era greu să îi desluşesc faţa, dar avea părul închis la culoare. Se poate spune, presupun, că era înaltă.
Sharpe: Şi a deschis uşa şi a intrat în casă?
Ivanoff: Da, domnule. Nu înţelegeam. Era evident că cineva avea nevoie de ajutor acolo. Am luat-o la fugă pe peluză, dar apoi ţipetele au încetat. Am, am...
Sharpe: Domnule Ivanoff, sunteţi bineI Putem continua?
Ivanoff: Am să mă străduiesc, domnule!
Sharpe: Ce aţi văzut când aţi ajuns la lac?
Ivanoff: Dumnezeule mare, a fost îngrozitor! Am fugit la debarcader şi am văzut-o acolo, plutind în apă. îşi pierduse unul dintre pantofi...
Sharpe: Aţi văzut-o pe domnişoara Ray în apă?
Ivanoff: Da, domnule. Plutea lângă o barcă de mici dimensiuni, care se scufunda. Probabil luase apă pe undeva. Am încercat să mă întind după ea de pe debarcader. Dar ea era prea departe. M-aş fi dus după ea, dar nu ştiu să înot şi, în plus, cred că era prea târziu. Faţa îi era sub apă. Cu ochii deschişi. A fost cel mai oribil lucru pe care l-am văzut de când mă ştiu.
Sharpe: Ce aţi făcut apoi?
Ivanoff: Nu suportam gândul de a o lăsa singură acolo, în frig. Dar, după cazierul pe care îl aveam la poliţie, ştiam că aveau să mă scoată pe mine vinovat. Nu ar fi crezut niciodată declaraţia unui imigrant rus.

Ar fi pus crima în cârca mea, aşa cum au făcut şi data trecută. Nu îmi puteam asuma acest risc.

Sharpe: Aşa că aţi plecat!
Ivanoff: Da. Ea arăta atât de împăcată, plutind acolo, lângă nuferi. In plus, sufletul ei plecase deja către un loc mai bun; de asta sunt sigur.
Sharpe: Şi ce aţi făcut după aceea!
Ivanoff: Am traversat înapoi peluza. Nu voiam să fiu văzut. Bogătaşii mi-ar fi aruncat o singură privire şi ar fi tras concluzia că eram pus pe rele. Dar apoi am auzit zgomote venind dinspre casă.
Sharpe: Ce anume aţi auzit!
Ivanoff: O femeie plângea isteric, iar un bărbat ţipa la ea.
Sharpe: Aţi reuşit să desluşiţi ce anume spuneau!
Ivanoff: Nu. Dar m-am ghemuit în spatele unui gard viu şi l-am privit pe bărbat fugind spre lac.
Sharpe: Domnule Ivanoff, ştiţi numele bărbatului pe care laţi văzut!
Ivanoff: Nu, domnule. Dar, dacă e să mă întrebaţi pe mine, o iubea pe domnişoara Ray. A îngenuncheat şi a plâns acolo pe debarcader. Şi-a scos cămaşa de pe el şi părea gata să sară după ea, însă femeia aceea s-a apropiat în fugă de el şi l-a tras înapoi.
Sharpe: Deci, aţi pornit pe jos înapoi spre camioneta dumneavoastră!
Ivanoff: Da, domnule. Pe drum, am trecut pe lângă casă. Era o noapte caldă. Ferestrele erau deschise la etaj. Am auzit un copil în casă. Un băieţel. Plângea.
Sharpe: V-aţi gândit că ar fi fost posibil să fie fiul domnişoarei Ray!
Ivanoff: Da, m-am gândit. Iar când am ajuns înapoi în oraş, am sunat la poliţie. Le-am spus că la reşedinţa din Windermere a avut loc o crimă şi că era posibil, credeam eu, ca băiatul Verei să se afle acolo.
Sharpe: Domnule Ivanoff, ce v-a spus ofiţerul de la secţia de poliţie!
Ivanoff: Mi-a spus că nu vor cerceta indiciul oferit de mine.
Sharpe: De ce nu!

Ivanoff: Mi-a spus că membrii familiei Kensington erau printre cei mai marcanţi cetăţeni ai oraşului.

Sharpe: Ţin să se menţioneze la dosar că există un document din partea departamentului de poliţie care demonstrează că domnul Ivanoff a telefonat intr-adevăr la secţia de poliţie pentru a raporta o crimă. Dom-nule Ivanoff, ce credeţi că i s-a întâmplat cu adevărat domnişoarei Ray în noaptea aceea!
Ivanoff: Cred că s-a dus la casa aceea pentru a cere ajutor, iar ei au atacat-o. Femeia aceea, oricine ar fi fost ea, a urcat-o în barca aceea ştiind că era găurită. Când ar fi putut să o salveze pe domnişoara Ray, nu a făcut-o. Sper să plătească pentru faptele ei.
Sharpe: Mulţumesc, domnuie Ivanoff. Nu mai am alte întrebări.
Mi-am ridicat ochii de pe pagină cu inima grea. Po-vestea mi se clarificase în minte. Familia propriului meu soţ fusese complice la una dintre cele mai tragice crime din istoria oraşului Seattle, ba chiar o muşamalizase. Nici nu era de mirare că Edward Sharpe ţinuse dosarele ascunse atât timp. Domnul Ivanoff descrisese întreaga situaţie în detalii cutremurătoare.
Am răsfoit restul paginilor, iar privirea mi s-a oprit asupra menţiunilor făcute de medicul legist privind obiectele personale ale Verei:
S-au găsit asupra domnişoarei Ray următoarele: o agrafă de păr, o cheie de hotel şi o brăţară. Toate i-au fost expediate domnului Charles Kensington în 13 iu-nie 1933.
„Tatăl lui Daniel a fost un... Kensington."
Urma să mă întâlnesc cu Ethan la cină în treizeci de minute. „Aş putea să îi spun?“ Mi-am adus aminte de intrarea prin efracţie în casa lui Lillian şi m-am grăbit să bag paginile înapoi în servietă, strecurând-o sub birou. Avea să fie în siguranţă acolo.
La restaurant, Ethan a comandat o sticlă de mer- lot din 2001 de la o podgorie care ne plăcea mult amândurora.

-Cu ce ocazie? am întrebat, remarcând că era din anuf nunţii noastre.
- In ultima vreme, simplul fapt de a fi împreună e o ocazie specială, a spus el zâmbind.
- Ştiu, am răspuns, sorbind din vin.

- Hei! A ridicat paharul. Ai uitat să ciocneşti. Asta aduce ghinion.
Am ciocnit uşor paharul de al lui.
- Gata! Se aplică regula celor cinci secunde.
El a zâmbit.
-Cum mai eşti?
Aparent, era ciudat pentru un soţ să îi pună o asemenea întrebare soţiei sale, şi, totuşi, noi ne îndepărtaserăm atât de mult unul de celălalt, încât era justificată.
- Ei bine, am avut şi zile mai bune, am spus, uitân- du-mă la meniu pentru a-i evita privirea.
Voiam să îl întreb despre Cassandra, dar nu aveam curaj.
- Ce au bun pe aici?
- Mielul e fantastic, a spus el. Cu paste orzo. Are o crustă subţire de...
Am trântit meniul pe masă.
- De când eşti tu specialist în mâncăruri rafinate? Tu nu ai fost niciodată aşa. In trecut, chiar te mândreai cu atitudinea ta de antispecialist.
Ethan părea surprins.
- Nu te preface că nu ştii la ce mă refer. Ai petrecut al naibii de mult timp cu ea. Te-ai molipsit de la ea.
- Claire, Cassandra e doar o prietenă. Şi de când te deranjează faptul că sunt încântat de mâncare?
Am oftat.
- îmi pare rău, am spus, ferindu-mi privirea.
Restaurantul era plin de cupluri. Cupluri fericite. „Noi de ce nu putem fi fericiţi?" N-am vrut să te atac aşa.
- Putem s-o luăm de la capăt? a întrebat el, punând meniul deoparte.
- Da, am răspuns. Să apăsăm butonul de reset.
- Bun, despre ce am putea să discutăm fără să se işte tensiuni? Despre serviciu?
Am încuviinţat din cap cu ezitare.

Ethan a sorbit din vin, apoi s-a lăsat pe spate în scaun cu un oftat.
-Cum merge la birou? Lucrezi la vreun articol interesant?
- Ei bine, am spus, sorbind din vin şi întrebându-mă dacă să îi dezvălui sau nu secretul. Lucrez la o poveste destul de fascinantă.

-Oh?
-Da, despre un băieţel care a dispărut în 1933, în ziua când oraşul a fost lovit de furtuna de zăpadă, exact ca furtuna de săptămâna asta.
Ethan a luat o bucată de pâine şi a înmuiat-o în farfurioara cu ulei de măsline din faţa noastră.
- Ai aflat ce s-a întâmplat cu el?
- Oarecum, am spus. S-ar putea chiar să te şocheze dacă îţi spun.
- Pune-mă la încercare, a replicat el amuzat.
- Ei bine, am spus încet, am aflat că face parte din familia Kensington.
Ethan s-a oprit din mestecat, apoi a înghiţit repede bucăţica de pâine.
- Ce vrei să spui?
- E o poveste lungă, dar, pe scurt, unul dintre stră-stră- bunicii tăi a avut o scurtă aventură cu o femeie săracă. Ea a rămas însărcinată, iar, trei ani mai târziu, cred că sora lui i-a răpit băieţelul. Cel puţin aşa bănuiesc eu că s-au petrecut lucrurile.
- Dumnezeule! a spus el. Ai şi nişte nume?
Am dat aprobator din cap.
-Tatăl băiatului a fost un bărbat pe nume Charles Kensington.
Ethan a clătinat din cap.
- Doar nu vorbeşti serios.
- Ba da, am spus. De ce? Cine e?
- Dumnezeule, Claire, e străbunicul meu!
-E o poveste sfâşietoare, am continuat. Cred că am în sfârşit suficiente informaţii pentru a redacta o primă versiune.
Ethan s-a încruntat.
- Ştii că nu poţi scrie despre asta.

- Ce vrei să spui?
- Ar distruge numele familiei, ziarul. L-ar distruge pe bunicul meu.
- Cred că ai înţeles complet greşit, Ethan, am spus. II cunosc pe Warren. El ar vrea ca adevărul să iasă la lumină.
Ethan şi-a pus şervetul pe farfurie.

- Nu. Nu putem risca să îi facem rău acum, când e foarte bolnav.
- Ei bine, am spus, din fericire, nu eşti şeful meu, Ethan.
- Ai dreptate, a spus el. Sunt şeful şefului tău.
Mi s-a tăiat respiraţia.
- Chiar ai fi în stare să opreşti publicarea articolului doar fiindcă dezvăluie adevăruri incomode din culisele familiei tale?
- Da, a răspuns el, aş fi.
în acel moment, a apărut chelnerul, dar i-am făcut semn cu mâna să plece.
- Nu sunt singura care caută răspunsuri. Ar fi trebuit să vezi scena din casa lui Lillian Sharpe din Winderme- re. Tatăl ei a fost implicat în procesul legat de uciderea mamei băiatului. Cineva întorsese toată casa pe dos, căutând dosarele lui. Adevărul va ieşi inevitabil la lumină în cele din urmă.
- Dar nu ziarul meu va fi cel care să difuzeze ştirea, a spus el, punând pe masă o bancnotă de cincizeci de dolari şi întinzându-se să-şi ia pardesiul.
Nu mă gândisem să merg la Cafe Lavanto. îi cerusem taximetristului să mă ducă acasă, dar am clătinat din cap când şoferul a oprit maşina în faţa clădirii.
-Nu, am spus. M-am răzgândit. Duceţi-mă pe Fifth Avenue, vă rog.
Am bătut la uşa cafenelei, iar Dominic mi-a descuiat-o.
- Deranjează dacă intru? am întrebat.
- Te rog, a spus el cald. Un foc trosnea în şemineu la doar câţiva metri de noi. Din difuzoarele de deasupra răsuna o muzică lentă. Dominic mi-a zâmbit într-un fel care m-a făcut să înghit în sec. Intră, ia loc.

Ceva părea nelalocul lui în atmosfera cafenelei. Lângă uşă, se aflau câteva cutii de carton. „Ce altceva s-a schimbat? Zugrăveală nouă? Draperii?11 Mă simţeam prea dezorientată pentru a mă concentra pe detalii. Do- minic s-a întins după o sticlă de vin de pe bar şi a scos un tirbuşon din buzunar.

-Vin?
Am ridicat din umeri.
- Sigur, de ce nu?
L-am privit în timp ce turna în două pahare, dân- du-mi unul mie.
- Pentru noi începuturi! a spus el.
Am încuviinţat din cap, ciocnindu-mi paharul de al lui. Dar l-am pus jos înainte de a sorbi din el.
-Ia stai, am spus, ai spus „începuturi11, la plural. Ce-ai vrut să spui cu asta?
-Ei bine, a replicat el, plimbându-şi privirea prin cafenea, e ceva ce probabil ar trebui să îţi spun. A ezitat. Ar fi trebuit să-ţi vorbesc despre asta mai de mult, Claire.
- Despre ce e vorba?
-Am luat o decizie importantă în privinţa afacerii mele. în privinţa acestui loc.
-Ce anume, ai de gând să transformi spaţiul de la etaj în mansarda pe care ţi-ai dorit-o dintotdeauna? Să adaugi un meniu de prânz?
El a clătinat din cap.
- Nu, Claire, am decis să îl vând.
Am rămas cu gura căscată.
- Dar... dar ai spus că nu ai face niciodată aşa ceva. Ai spus că iubeşti locul ăsta. Că nu ţi-l imaginezi ajun-gând pe mâinile unui alt şir de dezvoltatori imobiliari. Mi-a scăpat mie ceva?
-Am spus toate astea, a continuat el. Şi am vorbit serios. Dar ieri, un dezvoltator imobiliar mi-a făcut o ofertă pe care nu am putut să o refuz. A tot încercat de ceva vreme să mă convingă să vând, iar eu eram hotărât să nu o fac, dar ultima lui ofertă a fost atât de generoasă, încât, atunci când am analizat-o atent în context, mi-am dat seama că aş fi un prost să nu o accept. Ascultă,

Claire, e vorba de o sumă care îmi va schimba complet viaţa. I-aş putea asigura mamei mele o îngrijire adecvată, apoi să îmi cumpăr un apartament şi - s-a aplecat mai mult spre mine - să mă aşez la casa mea.
-Nu, am spus, ridicându-mă în picioare. Nu-mi vine să cred că spui asta. Mă simţeam sfâşiată. Ştiam că avea nevoie

stringentă de resurse financiare pentru a-şi întreţine mama, şi, totuşi, nu puteam suporta gândul că acea clădire îndrăgită avea să fie demolată. Pereţii ăştia poartă în ei atât de multă istorie, am replicat. Pur şi simplu nu poţi cuantifica în bani ceva atât de special.
- îmi pare rău, Claire, a spus el. Crede-mă, a fost o decizie agonizantă. Mi-aş dori să existe o altă soluţie.

Am împins paharul deoparte.
- Nu mai vreau vin.

-Claire, a spus Dominic, încercând să mă facă să zâmbesc, te rog, spune-mi că asta nu va schimba nimic între... noi.
A ridicat mâna şi m-a dezmierdat tandru pe obraz. Eu am închis ochii când m-a tras spre el. îmbrăţişarea lui era afectuoasă şi liniştitoare, dar m-am desprins din ea.
- îmi pare rău, Dominic. Trebuie să plec.

capitolul 19

-Warren, sunt Claire, am spus la telefon a doua zi dimineaţă.
- Bună, scumpo! a spus el aproape şoptit.
- De ce vorbeşti atât de încet?
- Asistenta crede că dorm.
- Şi de ce i-ar păsa dacă dormi sau nu?

-A spus că trebuie să-mi facă o injecţie când mă trezesc.
- O injecţie.

-Da.

-Ascultă, am continuat, lăsând deoparte teama de ace, cum te mai simţi?
- Foarte bine, dragă, a spus el. Nu ştiu de ce mă ţin aici. Doctorul zicea că s-ar putea să pot pleca acasă azi, ceva mai târziu. Sper sincer să fie aşa. In fine, tu ce mai faci?
- Am avut multe pe cap, am răspuns. Ăsta e şi motivul pentru care te-am sunat, la drept vorbind. Am ezitat, gândindu-mă la avertizarea Glendei de a nu-l deranja cu „dramatizările mele“. Un fluture de molie a zburat pe ecranul computerului meu, chiar deasupra primului rând din articolul meu. Am încercat să o alung cu mâna şi a zburat spre mine, făcându-mi în necaz. Am plesnit-o din nou. Nu conta ce spusese Glenda, nu aveam de gând să îi

împărtăşesc nimic legat de articol şi de legătura cu familia Kensington. Nu încă. Puteam, însă, să îi pun o întrebare. Warren, eram curioasă, am început, gândindu-mă cum să formulez întrebarea. Cu delicateţe. Eram curioasă în privinţa arborelui genealogic al familiei Kensington. Mi-am dat seama că nu l-am întrebat niciodată pe Ethan prea multe despre strămoşii lui. Ştii tu, strămătuşi, unchi. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre familia lui Ethan - adică familia mea.

- Ei bine, a spus Warren oftând, familia Kensington a fost una dintre familiile care au trăit în Seattle încă de la începuturile oraşului. Suntem un clan foarte important.

- Şi câtuşi de puţin înfumurat, am adăugat pe un ton glumeţ.

-Claire, şi tu eşti o Kensington, până în măduva oaselor.

Am zâmbit.

-Deci, în legătură cu părinţii tăi, îmi spui, te rog, cum îi chema? Nu ţin minte ca Ethan să îmi fi spus vreodată.

-Ah, da, a răspuns el, vizibil încântat că avea ocazia de a se întoarce în timp. Pe mama mea o chema Elaine. Pe tata, Charles.

Bătăile inimii mele s-au accelerat.

-A fost un om bun. Un tată bun.

-Ai avut şi vreun... frate?

- O soră mai mică, da, dar nici un frate, a spus el. Şi, totuşi, o vreme, da. Adică am avut pe cineva care mi-a fost foarte aproape ca un frate, oricum. Era băieţelul mătuşii Josephine. El şi mătuşa Josephine au venit să locuiască la noi o vreme înainte ca el să moară.

- A murit?

- Da, a răspuns Warren oftând. A căzut de pe o scară. Şi-a spart capul. A murit chiar acolo, pe aleea pietruită. Am fost de faţă când s-a întâmplat. Josephine a dat vina pe mine. A spus că eu l-am provocat să urce pe scară. Dar nu am făcut asta. Mie îmi era prea teamă să pun piciorul pe ea, însă el nu ştia ce-i aia frică. îşi pusese în cap să vadă ouăle unui măcăleandru, aşa că, pe toţi dracii, s-a urcat pe scară.

- Cum îl chema, Warren?

Inima a început să-mi bată mai tare.
-Thomas, a spus el. Dar nu ăsta era numele lui de botez. Nu mai ţin minte care era. însă îi spuneam Thomas. Bătrâna casă nu a mai fost la fel după moartea lui. Mătuşa Josephine nu şi-a mai revenit niciodată complet. O mamă nu ar trebui să-şi vadă copilul murind.
-Aşa e, am spus, deschizând carneţelul. Cum îl chema pe soţul lui Josephine?
- Ştii, a răspuns el, ezitând, nu mai ţin minte. Muri-se, mi s-a spus.
- Murise?
- în orice caz, nu l-am văzut niciodată. Din câte îmi amintesc, nu erau decât Thomas şi Josephine.
„Deci, în suferinţa ei, l-a răpit pe Daniel şi a pretins că e copilul ei? Dar de ce?“
- Warren, ştii cumva unde e îngropat Thomas?
- De ce întrebi?
- Oh, eram doar curioasă. Am fost întotdeauna fascinată de cimitire.
- Bryant Park, a spus el. Unde sunt îngropaţi toţi cei din familia Kensington. E cimitirul de pe colina de lân-gă universitate.
Am simţit o durere profundă radiindu-mi din piept, din inimă.

- Ştiu cimitirul, am spus. Acolo a fost şi bebeluşul...
- Oh, scumpo! Ce cruzime din partea mea! Fireşte că îmi amintesc. Am...
- E în regulă, am spus.
Dar nu era. Nu mai pusesem piciorul în cimitirul acela de când eu şi Ethan ne priviserăm primul născut închis intr-o minusculă cutie de mahon - sinistru de mică - şi coborât intr-o gaură în pământ. Copilaşul nos-tru era cel mai tânăr şi cel mai recent înhumat în locul de veci al familiei Kensington, unde odihneau zeci de membri decedaţi ai familiei. Glenda se asigurase deja ca trei metri de pământ lângă mormântul bebeluşului să fie rezervaţi pentru mine şi Ethan. Nu îmi plăceau multe lucruri la soacra mea, dar îi voi fi pentru totdeau-na recunoscătoare că a avut grijă ca, la un moment dat, după moarte, să ne reîntâlnim.

- Singurul lucru pe care mi-l amintesc legat de înmormântarea lui Thomas este movila mare de pământ şi sicriul atât de mic, a spus Warren, rememorând momentul. Avea chenar auriu, de jur împrejur. Nu înţelegeam de ce băgau în pământ ceva atât de frumos. Tata a fost nevoit să o ţină pe Josephine. Aproape că s-a aruncat în groapă după ce a fost coborât sicriul. A fost o scenă foarte bizară pentru un băieţel de şase ani.

Am oftat.

- Deci, dacă tu aveai şase ani, cam ce vârstă avea băieţelul? Thomas?

- Era puţin mai mic decât mine, a răspuns Warren, făcând o pauză.

Am auzit gălăgie la celălalt capăt al firului, apoi vocea unei asistente.

-Te las acum, am spus. Promit să vin în vizită curând.

- Sigur, scumpo. Oricând doreşti.

Cheile de la BMW-ul lui Ethan se aflau pe tejgheaua din bucătărie. Nu mă urcasem la volanul acelei maşini decât o dată sau de două ori, preferând să iau taxiul în locul unei maşini cu transmisie manuală. Schimbatul vitezelor pe străzile din Seattle, cunoscute pentru

pantele lor abrupte, mă înspăimânta, mai ales după ce se întâmplase o dată să alunec mult în spate schim-bând din treapta întâi într-a doua. îmi jurasem să nu mai conduc niciodată maşina aceea. Era domeniul lui Ethan, nu al meu - o înţelegere tacită de la accident încoace. Ca în privinţa multor aspecte din viaţa noas-tră, începând cu anul trecut, lumea mea fusese separată printr-o linie invizibilă de a lui. însă cheile scânteiau în lumina dimineţii. Mi-ar fi fost mai uşor să merg cu maşina până la cimitir decât să parcurg un drum lung cu taxiul sau cu autobuzul. Detestam autobuzele. Am dat aprobator din cap, luând cheile şi aruncându-le în poşetă.

Am coborât cu ascensorul până în parcare şi m-am suit în maşină, punându-mi geanta^ pe scaunul din dreapta. Am inspirat adânc. Ethan. în maşină plutea mirosul apei lui de colonie, al pielii lui şi - am cules un cartof pai întărit de lângă un suport de pahare - al pa-siunii lui secrete pentru

mâncarea fast-food. Am zâmbit în sinea mea, băgând cartoful într-un sac de gunoi de plastic de pe bancheta din spate.
Am ieşit din parcare cu scârţâit de roţi şi am virat la dreapta pe stradă. Era plăcut să fiu din nou la volan. Mă simţeam stăpână pe situaţie. Am pornit radioul, iar din boxe a răsunat piesa celor de la U2, Witfi or Witkout You. Abia dacă am observat dealurile înalte înainte de a intra pe autostradă. Am dat volumul mai tare, lăsând muzica să mă liniştească în timp ce conduceam, luând-o pe ieşirea ce ducea spre cimitir. Mi se administrase Va- lium în dimineaţa înmormântării bebeluşului. Medicamentul mă făcuse să mă simt ameţită şi în siguranţă, ca şi cum aş fi fost învelită cu o pătură mare şi pufoasă, ce îmi ţinea de cald şi mă proteja. îmi doream să nu fi luat pastila însă. Ar fi trebuit să simt întreaga brutalitate a emoţiilor. Ar fi trebuit să-mi dau voie să sufăr. Aveam nevoie să îmi trăiesc suferinţa. Iar acum, intrând cu maşina pe porţile cimitirului, am făcut-o pe deplin conştientă, simţind fiecare strângere de inimă, fiecare amintire sumbră, fiecare regret.

Am coborât din maşină, precautâ, încuind uşile prin- tr-o apăsare rapidă a butonului de pe breloc. M-am uitat în faţă, spre dealul acoperit de iarbă. în copilărie, eu şi fratele meu mai mic ne jucam adesea intr-un cimitir de lângă casa noastră. Tata ne atrăsese atenţia să nu păşim prea aproape de pietrele de mormânt. „E lipsă de respect să calci peste morţi“, spusese el. După aceea, avusesem grijă să fiu mai atentă pe unde călcam. însă, odată, fratele meu se ascunsese în spatele unei pietre de mormânt, apoi ţâşnise de acolo ţipând „Bau!“ Speriată, eu sărisem în spate, ajungând cu picioarele în spaţiul de lângă piatra de mormânt a unei fetiţe care murise în anii 1940. Mă simţisem îngrozitor pentru fapta mea. Tata îmi spusese că nu era mare scofală, că nu tulburasem mormântul fetiţei, însă eu am plâns întruna pe drumul spre casă, prea tristă pentru a merge pe bicicletă, aşa că tata o cărase în locul meu.

Razele soarelui mi se revărsau pe creştet. Eram recunoscătoare pentru căldura lor după furtuna de zăpadă de săptămâna trecută. M-am gândit cum trebuie să fi arătat cimitirul, cu toate pietrele de mormânt acoperite cu zăpadă, ca nişte prăjituri glazurate.

Mi-am aţintit privirea în faţă, recunoscând salcia din depărtare. Bebeluşul fusese îngropat chiar sub ea. O adiere uşoară a smuls o petală dintr-o magnolie din apropiere, care m-a lovit în obraz, iar eu am aruncat-o. M-au trecut fiorii şi m-am întors spre maşină. „Nu trebuie să fac asta. Aş putea să mă întorc chiar acum." Apoi mi-am amintit de Vera. Pentru ea venisem. Puteam fi puternică pentru ea. Am făcut un pas, apoi încă unul, croindu-mi drum printre morminte, până am ajuns la salcia care domina locul de veci al familiei Kensington.

Cu o forţă magnetică, piatra de mormânt a bebeluşului mi-a atras imediat privirea. Ethan o alesese, cu ajutorul părinţilor lui. Optasem pentru ceva simplu. Fără nume. Doar câteva detalii. Aşa îmi dorisem eu. Ethan nu înţelesese de ce nu voiam să aflu sexul copilului. Mă acuzase că eram lipsită de emoţii, îngheţată, de piatră. Poate că avusese dreptate. Dar fusese singura cale pe care o găsisem pentru a nu sucomba sub tristeţea

copleşitoare. Dacă nu ştiam, nu eram nevoită să simt. La spital, consilierul psihologic specializat în stres posttraumatic ne spusese că, deşi o înmormântare nu era neapărat necesară, ar fi putut să ne ofere totuşi consolare. Un cuplu care îşi pierduse recent gemenii, ne explicase el, îngropase cenuşa copiilor sub doi pruni pe care îi plantaseră în curtea lor din spate. Un alt cuplu îşi îngropase fiica născută moartă sub un trandafir din grădina lor. Ethan insistase că bebeluşul nostru avea nevoie de înmormântare, dar impresia mea fusese că aceasta doar sporise durerea. Fusesem înnebunită de suferinţă, astfel că o asistentă trebuise să intervină pentru a-mi administra un sedativ.

Am îngenuncheat lângă mormânt, trecându-mi mâ-na peste piatra de mormânt, aruncând câteva fire de muşchi de pe margine. Am scos din poşetă un pachet de şerveţele şi am

folosit unul pentru a şterge praful de pe granitul lucios. BEBELUŞUL KENSINGTON, scria pe primul rând.
NĂSCUT 3 MAI 2010; ÎN BRAŢELE LUI IISUS LA 13 MINUTE DUPĂ NAŞTERE.
Nu m-am obosit să îmi şterg lacrima de pe obraz. Nu mă vedea nimeni. Puteam să dau frâu liber durerii.
- Lui mami îi e dor de tine, am şoptit, sub foşnetul vântului ce răscolea salcia.
Tânjeam să îmi ţin în braţe copilaşul, să-i simt obră- jorul moale la sânul meu. Mi-am amintit cum fuseseră plini de lapte, pulsând de durere, în ziua când fusesem externată din spital. Ce cruzime, îmi spusesem atunci, să am lapte pentru un copil pe care nu îl voi putea hrăni niciodată! Am scrutat piatra de mormânt. Durerea pentru ceea ce pierdusem pulsa în fiecare celulă a trupului meu. Dar nu am încercat să înăbuş şuvoiul de lacrimi care a năvălit pe obrazul meu.
Tresărind la auzul unui foşnet, m-am uitat în spate-le meu, văzând pe dealul de deasupra un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-o salopetă pătată de noroi pe genunchi şi ţinând o greblă în mână. „De cât timp mă priveşte?"
Bărbatul şi-a sprijinit grebla de un copac şi a pornit spre mine. Voiam să îi spun să plece, să mă lase în pace,

dar ceva de pe chipul lui - prietenos şi blând - m-a în-demnat să nu o fac.
- E copilul dumneavoastră, domnişoară? m-a întrebat el, arătând spre piatra de mormânt.
Am încuviinţat din cap.
- Numele meu este Murphy, a spus el, dând la iveală o mână zbârcită din mănuşa de lucru. James Murphy. Eu sunt îngrijitorul cimitirului.
Mi-a strâns mâna, apoi eu mi-am băgat-o la loc în buzunar.
- Eu sunt Claire Aldridge, am spus, cu privirea aţintită asupra pietrei de mormânt.
-Trebuie că e un copilaş special, a spus el, îngenun-chind lângă mine.
Nu am răspuns. „Probabil le spune acelaşi lucru tuturor.11
- De mai bine de patruzeci de ani mă ocup de cimitirul ăsta, a spus el. Nu am văzut niciodată să crească aici un

rug de mure, cel puţin de când sunt eu, nu. Pământul e prea tare. Dar uite!
S-a oprit, arătând spre un lăstar verde-deschis ce se iţea de după piatra de mormânt. Frunzele încreţite aco-pereau un lujer cu ţepi şi cu o singură floare albă, ale cărei petale erau atât de delicate, încât păreau făcute din dantelă.
Am întins mâna să îi ating tulpina, dar mi-am retras-o rapid, simţind o înţepătură dureroasă. Câteva picături de sânge mi s-au scurs din deget.
-Au! am strigat.
-Aveţi grijă, a spus el. Ţepii ăia sunt ascuţiţi.
Mi-am băgat degetul în gură pentru a opri sângerarea.
-Noi, îngrijitorii de morminte, credem de multă vre-me în legenda rugului de mure, a continuat el. O ştiţi?
Am clătinat din cap.
-Murii aleg suflete pe care să le protejeze. Pe cele speciale.
Am observat felul în care frunzele murului se spriji-neau de piatra de mormânt, aproape îmbrăţişând-o.
- Mă surprinde că furtuna de zăpadă nu a ucis lăstarul ăsta mic, a spus el, atingând uşor floarea minusculă

cu arătătorul. E ceva special, a spus el din nou, ridicân- du-se şi ştergându-şi praful de pe genunchi. Ei bine, vă las acum. Mă gândeam doar că v-ar plăcea să ştiţi.
-Mulţumesc, am spus, ridicând privirea spre el cu mai multă recunoştinţă decât aş fi putut exprima în cuvinte.
Am stat acolo vreme îndelungată, gândindu-mă la copilul pe care nu aveam să îl cunosc niciodată, la eve-nimentele importante din viaţa lui, pe care nu aveam să le trăiesc niciodată. Primii paşi. Primele cuvinte. Mersul la grădiniţă. Concursurile şcolare. Datul în leagăn şi desenatul cu creta pe trotuar. Taberele de vară. Concursurile de ortografie.
M-am ridicat şi m-am sprijinit de trunchiul sălciei. Venisem aici să îl găsesc pe Daniel, nu să mă cufund mai adânc în durere. „Am venit pentru Vera.“ Am inspirat adânc şi mi-am croit drum printre şirurile de pietre de mormânt gravate cu numele Ken- sington, majoritatea realizate din marmură şi decorate cu fleuroni şi urne elaborate. Pietre de mormânt pentru oameni bogaţi. Ruby Kensington. Elias

Kensington. Merilee Kensington. Unde era Daniel? Eleanor Walsh Kensington. Louis Kensington III. Am mijit ochii spre o piatră de mormânt mai mică. In partea de sus a acesteia era sculptat un balansoar de copil. Bătăile inimii mi s-au înteţit când am citit cuvintele. THOMAS KENSINGTON, FIUL LUI JOSEPHINE KENSINGTON. NĂSCUT 21 APRILIE 1930, DECEDAT 9 IUNIE 1936. Mi-am notat cuvintele în carneţel.
Datele se potriveau perfect. Josephine probabil îl răpise când avea trei ani, iar el murise doar câţiva ani mai târziu. Deci, acolo era micul Daniel - de fapt, după cum îmi spusese Warren, ei îl cunoscuseră drept Tho- mas -, odihnindu-se în pământul de la picioarele mele. Am clătinat din cap. „Nu, nu se odihneşte. Nu fără mama lui.“
M-am dus cu maşina direct la birou, parcând lângă clădirea ce găzduia sediul The Herald. Am pornit în gra-bă spre biroul meu, trecând pe lângă fetele de la de-partamentul de vânzări, ieşite la o pauză de ţigară, fără

a mă opri să le salut. Odată ajunsă la birou, am deschis o primă variantă a articolului salvată pe computerul meu şi am scris, consultând informaţii din carneţel obţinute în urma documentării din săptămâna precedentă. Eva. Cafe Lavanto. Familia Kensington. Tăieturi din presă vechi de câţiva zeci de ani. Depoziţia domnului Ivanoff. Iar acum, cimitirul care reprezenta liantul comun. Am continuat să scriu până după prânz, aproape fără să simt foamea, deşi, de obicei, eram lihnită pe la amiază. La două, m-am lăsat pe spate în scaun şi am privit articolul finalizat pe ecranul computerului meu. Am scris ultima frază, apoi am revenit la prima pagină, unde cursorul pâlpâia chiar sub titlu: „Zăpada mieilor: O furtună de zăpadă târzie rezolvă misterul unui băieţel dispărut în 1933“. Sub titlu, mi-am tastat numele, sigură pe mine. „De Claire Aldridge". Nu mai ţineam minte când mă simţisem ultima dată atât de mândră de semnătura mea pe un material.
Am scos la imprimantă articolul, care însuma cinci pagini. Deşi Frank îmi retrăsese subiectul, avea să fie interesat să îl citească. Dar am intrat mai întâi în biroul lui Abby. Ea s-a întors cu spatele la computer, iar eu i-am lăsat paginile pe

birou, apoi m-am aşezat pe scaunul de oaspeţi cât timp ea a citit în tăcere. Din când în când, ridica spre mine câte o privire şocată, apoi revenea la articol, continuând să citească.
-Uau! a spus ea, dându-mi paginile înapoi.
- Deci, ce părere ai?
- Pur şi simplu, uau, a spus ea din nou. Iţi dai seama că arunci acuzaţii asupra întregii familii a soţului tău cu reportajul ăsta.
Am ridicat din umeri.
- E purul adevăr.
Abby nu părea convinsă.
- Adevăr sau nu, ştii că familia Kensington nu îţi va permite niciodată să îl publici.
-Trebuie să o facă, am spus. Adevărul trebuie spus.
- Aşa e, a consimţit ea, părând adâncită în gânduri. Dar stai, cum rămâne cu Vera? I-ai găsit până la urmă mormântul?

Am oftat.
- Nu, am spus, coborând din nou privirea spre hârtiile din mâna mea. Şi, intr-adevăr, povestea nu mi se pare desăvârşită fără acea informaţie, cel puţin mie.
Abby s-a încruntat.
-Ce părere crezi că va avea familia Kensington des-pre toate astea?
-Nu mă mai interesează părerea lor, am spus. M-am uitat spre fereastra care dădea spre stradă, unde, pe tro-tuar, tocmai trecea o tânără mamă, ţinându-şi băieţelul de mână. Acesta purta o pelerină de ploaie galbenă şi cizme de aceeaşi culoare. M-am întors din nou spre Abby. E timpul ca lumea să afle ce s-a întâmplat cu Daniel Ray.
Ea m-a fixat cu privirea îndelung.
-Sunt mândră de tine, scumpo. Ai progresat foarte mult.
-Mulţumesc, am spus, pornind spre uşă.
Frank vorbea la telefon, aşa că i-am pus paginile în faţă, pe birou, şi i-am şoptit.
- Ştiu că mi-ai retras subiectul, dar dacă tot l-am scris, iată-1. Trebuia să îl termin.
Zâmbetul lui îmi dovedea că mă iertase.

Când m-am întors la biroul meu, ledul roşu al tele-fonului pâlpâia, anunţându-mă că aveam un mesaj în căsuţa vocală. Am format parola şi am ascultat.
-Claire, sunt Eva. Scuze, eram ieşită la plimbare când m-ai sunat. Mi se pare ciudat să îţi împărtăşesc o asemenea informaţie prin mesageria telefonului, dar am s-o fac oricum, ca să nu te întârzii cu documenta-rea. M-ai întrebat unde e înmormântată Vera. O poţi găsi în micul cimitir de pe First Hill, chiar în nordul oraşului. Al nouălea loc din stânga, chiar lângă gardul din plasă. Obişnuiam să trec mai des pe la ea, dar la vârsta mea înaintată, ei bine, nu am mai ajuns de mult timp pe acolo. Mă bucur că vei putea să mergi tu să o vizitezi, dragă.
Inima a început să-mi bată mai tare. M-am întins să îmi iau geanta şi jacheta, dar aproape m-am ciocnit de Frank în uşă.

- Asta, a spus el, făcându-mi semn să mă aşez la loc pe scaun, e o operă de artă.
Eu am zâmbit ezitant.
- Chiar crezi asta?
- Da. Cea mai bună muncă de documentare pe care ai făcut-o. Iar scriitura - a clătinat din cap ca şi cum s-ar fi minunat în faţa unei picturi deosebite - e superbă. M-a făcut să plâng. M-a privit năucit. Ţi-ai revenit, Claire.
-Mulţumesc, am spus. Dar toate lucrurile alea des-pre familia Kensington, nu...
El a ridicat mâna.
-Asta e o mostră de istorie. Trebuie să vadă lumina tiparului. Nu-ţi face griji. Rezolv eu aspectul ăsta în faţa comitetului editorial.
-în regulă, am spus, ridicându-mă din nou în picioare.
Frank a ridicat din sprâncene.
- încotro acum?
- Doar urmăresc o altă pistă, am spus. îţi trimit arti-colul prin e-mail în seara asta.
- Abia aştept, a spus el, ieşind după mine.
Mai târziu, în după-amiaza aceea, am parcat în faţa cimitirului. Nici pe departe la fel de bine îngrijit pre-cum Bryant Park, cimitirul First Hill, înconjurat cu un gard de

plasă ruginit, părea aproape uitat. Pietrele de mormânt erau năpădite de buruieni şi iarbă maronie, iar multe dintre ele fuseseră mâzgălite cu graffiti. Am avut grijă să încui BMW-ul înainte de a intra pe poarta străjuită de imenşi cedri ameninţători, care proiectau umbre întunecate pe pământ.

Unde spusese Eva că se afla mormântul Verei? Al nouălea din stânga. Am avansat spre interiorul cimiti-rului, numărând din mers pietrele de mormânt. Nici urmă de fleuroni şi marmură; doar pietre simple, lipsite de ornamente. Un cimitir pentru săraci. Am ajuns la cea de-a noua piatră şi m-am lăsat pe vine, încercând să descifrez inscripţia, dar cuvintele erau ascunse sub muşchi. Cu ajutorul cheilor de la maşină, am curăţat

o porţiune ce acoperea literele. Scria simplu: VERA RAY, 1910-1933.

Am clătinat din cap. Nici o menţiune că fusese o mamă iubitoare. O prietenă dragă. O soră. O fiică. Doar un nume şi două date generice. Ce era în neregulă cu lumea aceasta? O lume în care un nume precum Ken- sington te făcea special, iar un nume precum Ray făcea din tine un nimeni condamnat la uitare? M-am uitat fix la mormântul ei. „Nu-i voi lăsa să te uite, Vera.“

Am simţit o tresărire ciudată în suflet când am observat un rug plin de ţepi crescând pe marginea meschinei pietre de mormânt. Printre frunzele de un verde catifelat ale acestuia răzbătea o explozie de flori albe. Mi-am amintit ce spusese bărbatul din cimitir, despre faptul că murii sunt speciali, alegând anumite suflete, protejăm du-le. „Fireşte că ar fi ales-o pe Vera.“ Am simţit un fior când pe drumul de dincolo de gardul dărăpănat a trecut în viteză o maşină.

M-am gândit la Ethan pe drumul de întoarcere la birou. Desigur, fusese neliniştit în privinţa articolului, dar, odată ce îl citea, avea să înţeleagă cât era de impor-tant. In adâncul inimii mele, ştiam asta. De-abia aştep-tam să îi arăt o primă variantă. Desigur, Glenda nu avea să fie încântată, însă acest lucru nu conta pentru mine. Părerea lui Warren, pe de altă parte, da. Inima lui era slăbită. Ar fi rezistat oare dezvăluirii acelor secrete întunecate de familie? I-ar fi provocat prea multă suferinţă? în fond, el nu

ştiuse că verişorul lui fusese nu doar răpit, ci şi fratele lui vitreg.
Când m-am întors, Frank mă aştepta în biroul meu. Ţinea un creion între buze.
Mi-am trântit poşeta pe podea.
-Ce e?
- Reportajul a fost retras.
- Poftim? De cine?
El a clătinat din cap, dezamăgit.
- Nu depinde de mine. Va trebui să discuţi cu soţul tău.

Obrajii îmi ardeau, şi m-am năpustit printre mese spre biroul lui Ethan. Mă avertizase că reportajul era incomod, dar nud credeam în stare să-l desfiinţeze.
Ethan era cu spatele spre uşă când am intrat în biroul lui. Am închis uşa în urma mea.
- Cum ai putut să faci asta? am ţipat.
El s-a întors, ţinând în mâini articolul meu.
-E un reportaj bun, Claire, a spus el. Pe cuvânt. Felicitări!
- Nu poţi să-l desfiinţezi, am spus. Pur şi simplu nu poţi.
- Ba pot.
Privirea îi era distantă, goală. Nu ştiam ce detestam mai mult în clipa aceea, moartea acelui reportaj sau moartea căsniciei noastre.
M-am aşezat pe un scaun în faţa biroului său şi am oftat adânc.
-Ascultă, a spus Ethan, aşezându-se şi el, nu eu am luat decizia asta.
Am ridicat privirea.
-Nu?
- Nu, a spus el. Warren a făcut-o.
- Poftim?
- Da, a continuat el. Ştia că lucrezi la asta şi mi-a cerut să îi trimit prin fax o primă variantă a articolului.
-Nu înţeleg. Mie nu mi-a spus nimic. Cum a...?
Ethan a ridicat din umeri.
- Ei bine, ştia despre articol şi l-a citit.
Am strâns din buze.

- Şi să înţeleg că nu i-a plăcut.
Ethan a dat din cap.
- Mă tem că va trebui să discuţi cu el. In fond, e încă redactor-şef onorific al ziarului.
- Am s-o fac, am spus, ridicându-mă.
-A fost externat din spital, să ştii, a spus el. E încă slăbit, dar se reface bine.
Am dat din cap, observând o valiză lângă biroul lui. Jacheta îi era întinsă peste valiză, indicând că urma să plece cât de curând.
Am clătinat din cap derutată.

- Unde pleci?
-Oh, asta, a spus el, privindu-mă în ochi. M-am gândit să mă mut pe insulă o vreme - până lămurim lucrurile.
Am înghiţit în sec.
-M-am gândit că poate ne-ar prinde bine... să stăm un timp separaţi. Mi-a scrutat privirea, căutând aproba- re din partea mea. Am trecut prin atâtea în ultimul an, a continuat el. Va fi bine pentru noi. Ne-ar prinde bine amândurora puţin timp.... pentru a lămuri situaţia.
- Aşa-i, am spus eu rapid. Desigur. Ochii îmi ar-deau. Am ocolit biroul şi l-am sărutat pe obraz. Ştiam că trebuia să plec repede, altfel riscam să izbucnesc în plâns acolo. Nu voiam să îl implor să rămână. Voiam ca el să îşi dorească să rămână. Ei bine, am spus, sim-ţind un nod în gât, atunci presupun că acum ne luăm... la revedere.
Nu am aşteptat să îi văd faţa, nici nu am auzit ce a murmurat când am ieşit pe uşă. Trebuia să plec. Aerul dintre acei patru pereţi mi se părea greu şi sufocant. Dincolo de uşă, am închis ochii şi m-am gândit la bărcuţa cu pânze pe care bunica mea mi-o oferise în copilărie. Amintirea, vagă la început, mi-a devenit atât de clară în minte, încât simţeam spuma mării stropin- du-mă pe faţă. Mă jucasem cu multă plăcere cu acea băr- cuţă în fiecare vară, în ochiurile de apă lăsate de maree pe plajă, până într-o zi de iulie când mi-am făcut curaj să o scot în larg, o idee inspirată exclusiv de o carte pentru copii din anii 1950, pe care o găsisem într-un cufăr din camera de oaspeţi, Remorcherul Scuffy. Aşa că am pus barcuţa pe

ţărm, am împins-o rapid şi am privit cum, imediat, un val şi-a încolăcit tentaculele în jurul catargului minuscul, ducând-o în larg. Mi s-a frânt inima când am văzut-o dispărând şi am rămas cu privirea aţintită asupra ţărmului mult timp după aceea, mustrându-mă singură. O alungasem, tot aşa cum mă temeam că îmi alungasem şi soţul.

Nu puteam suporta să mai rămân la birou, aşa că mi-am luat poşeta şi am ieşit. Am ridicat privirea când

am auzit scrâşnetul unei maşini la câţiva centimetri de mine, urmat de claxonul unui şofer furios.

- Ai grijă pe unde mergi! a strigat bărbatul de la vo- lan. A fost cât pe ce să dau peste tine!

Am dat din cap şi am mers mai departe, prea puţin afectată de cuvintele lui, traversând strada şi intrând în parcare, unde mă aştepta BMW-ul lui Ethan. Am fixat o clipă cu privirea maşina strălucitoare, clipind pentru a-mi stăpâni lacrimile. Scânteia în soarele de primăvară, atât de ţipătoare, atât de jalnică. Un simbol al căsniciei noastre eşuate. Am clătinat din cap, m-am întors în stradă şi am oprit un taxi.

Warren locuia intr-un zgârie-nori mai vechi din centru. Cumpărase apartamentul luxos de la ultimul nivel, împreună cu răposata lui soţie, cu mulţi ani în urmă. Era o locuinţă grandioasă - sau cel puţin fusese cândva. Terasa privată de pe acoperiş, de deasupra sufrageriei, fusese cândva ascunzătoarea mea favorită din Seattle. în serile calde, eu şi Ethan îi ţineam companie lui Warren acolo, bând vin, numărând stelele de deasupra creştetelor noastre şi bucurându-ne de priveliştea panoramică, pe care doar păsările erau suficient de norocoase să o aibă - de la observatorul Spa- ce Needle până la Alki Beach. însă acum nu mai urca nimeni acolo. Scările în spirală deveniseră prea dificile pentru genunchii slăbiţi ai lui Warren, iar Ethan devenise prea ocupat pentru a mai avea timp de vin şi de admirat stelele. Eu urcasem pe acoperiş pentru ultima dată în primăvară, doar pentru a descoperi că devenise cuibul unei familii de porumbei care făcuseră foarte multă mizerie.

Warren renunţase la menajeră imediat după Crăciun.
- Nu mă interesează dacă e praf pe măsuţa de cafea! exclamase el în faţa Glendei, cu ocazia unei vizite a acesteia, cu luni bune în urmă, când ea examinase teancurile de reviste şi de cărţi în dezordine şi pervazurile acoperite cu un strat gros de praf.
Warren era singurul membru al familiei Kensington căruia prea puţin îi păsa să păstreze aparenţele, motiv

pentru care întotdeauna îl îndrăgisem mai mult. Chiar şi aşa, nu încăpea îndoială că în ultima vreme nu prea fusese în apele lui. Eu dădusem vina pe starea lui precară de sănătate, dar nu mă puteam abţine să nu mă întreb dacă nu cumva era altceva la mijloc. Am inspirat adânc şi am format la interfon numărul apartamentului lui.
-Da?
- Warren, sunt eu, Claire.
- Da, a spus el. Hai sus.
Am luat ascensorul până la etajul douăzeci şi trei, imaginându-mi ce avea să-mi spună Warren odată ce ajungeam sus. Avea să îmi spună că nu putea publica articolul fiindcă şi-ar discredita familia. Avea să-mi spună că ar fi incriminat-o pe Josephine, odihnească-se în pace! Avea să-mi smulgă promisiunea că nu aveam să suflu un cuvinţel despre asta.
Am bătut la uşă.
- Intră, mi-a strigat el dinăuntru. Uşa e deschisă.
Am intrat şi l-am găsit pe Warren aşezat la masă, mâncând un sendviş.
- Mă aşteptam la vizita ta, a spus el, ştergându-şi cu un şerveţel o pată de muştar din colţul gurii. Eşti un reporter abil, Claire, a adăugat el, arătând spre paginile din faţa lui.
M-am apropiat şi am recunoscut titlul. Articolul meu.
- Eşti chiar mai bună decât detectivii mei particulari.
Casa era cufundată într-o tăcere sinistră. Ticăitul ceasului de pe perete era iritant.
Warren şi-a împreunat mâinile.
- Şi când mă gândesc că detectivii cu instruire militară nu au reuşit să găsească dosarele din casa Sharpe,

în schimb, tu le-ai găsit. A clătinat din cap spre mine, în semn de admiraţie. Ei, ăsta da talent.
Inima mea şi-a accelerat bătăile. Dumnezeule! Warren ştia despre intrarea prin efracţie în casa lui Lillian. Mai grav, părea să fi fost pusă la cale chiar de el.
Am clătinat din cap.
- Warren, nu înţeleg.

- Haide, ia loc! rn-a îndemnat el, arătând spre scaunul de lângă el. De mulţi ani tot încerc să dezleg misterul ăsta, a continuat el. Mi-a luat foarte mult timp să aflu ce s-a întâmplat cu Vera Ray. Dosarul privind moartea ei a dispărut în mod misterios în urma unui incendiu la secţia de poliţie. Prea convenabil, nu crezi? Apoi am...
Mâna a început să îmi tremure. „Ce încearcă să-mi spună? Ce înseamnă toate astea?“
-Warren, am spus, clătinând din cap, nu înţeleg.
Zâmbetul lui m-a liniştit.
- Iniţial, am crezut că e din dorinţa de a-mi proteja familia, de a ascunde cât mai bine adevărul cu desăvâr-şire urât. Dar e mai mult de atât. E o poveste foarte personală pentru mine.
Mi-am acoperit gura cu mâna, gândurile năvălind în mintea mea încât aproape nu reuşeam să ţin pasul cu ele.
-Warren, vrei să-mi spui că tu crezi că eşti...?
El a încuviinţat din cap.
-Da. Am retras articolul de la publicare pentru că avea nevoie de un alt deznodământ. Nu Thomas Ken- sington a fost Daniel. Zâmbetul lui spunea totul. Eu sunt. Voiam să îţi spun asta personal.
Mi s-a tăiat respiraţia.
- Cum ai aflat? Erai doar un băieţel când...
- Da, trecutul e învăluit în ceaţă, fireşte, a spus el. Nu aveam decât trei ani când am fost răpit.
Răpit.
Am clătinat din cap, reflectând la ceea ce mi se reve-la. „în faţa mea se află Daniel Ray. A fost sub nasul meu în tot acest timp.“
-Dar copiii simt anumite lucruri, chiar de la o vârstă fragedă, a spus el. Mama mă privea diferit faţă de ceilalţi.

- Te referi la Elaine?

- Da, a spus el. La început, am crezut că poate eram mai puţin demn de iubire decât sora mea. Dar, pe mă-sură ce am crescut, am început săjnă întreb dacă nu cumva mai era şi altceva la mijloc. Intr-o noapte, după o petrecere la care mama şi tatăl meu băuseră prea mult

vin, i-am auzit certându-se în salon. Mama a rostit nu-mele ei. Vera. A spus că era numai vina ei că luam note proaste la şcoală. Dădea vina pe „genele slabe" moştenite de la Vera pentru notele mele. Fireşte, nu am înţeles la ce se referea, nici cine era Vera. Şi nu m-am mai gândit la asta din nou decât când mătuşa Josephine a suferit un accident vascular cerebral în anii 1980. Familia s-a strâns la spital, la căpătâiul ei. Tatăl meu nu îşi mai văzuse sora de mai bine de cincizeci de ani. A refuzat să îi mai vorbească după o ceartă urâtă iscată între ei când eu eram mic. Aşa că, atunci când a apărut el - când am apărut cu toţii -, ea a devenit isterică, încercând să-mi spună cât de tare regreta că mi-a nenorocit viaţa, pentru că m-a răpit în copilărie, pentru că m-a luat de lângă Vera. Mama şi tata mi-au spus că vorbea boala din ea, că era cu minţile rătăcite, dar eu ştiam că nu era aşa. Cuvintele ei aveau fără îndoială un sâmbure de adevăr, iar când am început să îmi scotocesc trecutul, am aflat că încercau să îmi ascundă ceva foarte groaznic. Din câte am reuşit eu să pun cap la cap, Vera şi tatăl meu s-au iubit nebuneşte, dar ea era săracă, iar familia lui nu fusese de acord cu ea, însă nimeni mai mult decât sora lui, Josephine. Cu ani în urmă, mama Verei lucrase ca guvernantă pentru Josephine. Mâtuşii Josie nu îi plăcuse deloc femeia, aşa că îşi revărsase furia asupra fiicei acesteia, Vera. Detesta gândul ca eu, un membru al familiei Kensington, să fiu crescut de o femeie de rând, aşa că a luat situaţia în propriile mâini.

- Şi tatăl tău, Charles, a ştiut despre asta?

- Din câte ştiu eu, tragedia a fost că a aflat adevărul din gura lui Josephine doar după moartea Verei, a spus el. Eu bănuiesc că Josephine se temea că Charles, fiind un om bun la suflet, avea să ia măsuri pentru a mă da înapoi mamei mele, dacă ea ar mai fi fost în viaţă. In mintea ei,

trebuia să aştepte până când Vera dispărea complet din peisaj.

M-am înfiorat.

-Şi atunci, ce a spus tatăl tău când ai apărut la uşa lui?

-Josephine a pus totul la cale cu precizia unui pă-puşar, a spus Warren. Atât cât am reuşit eu să îmi dau seama din ce îndruga ea pe patul de spital acum mulţi ani, ea nu i-a spus cine sunt în realitate, nu de la bun început. Tatăl meu avea o inimă generoasă. Era un om care făcea fapte bune. Ea i-a spus că aveam nevoie de un cămin, iar tata m-a primit în casa lui. Apoi, la scurt timp după moartea lui Thomas, Josephine i-a mărturisit tatălui meu grozăvia pe care o înfăptuise - poate că propria ei pierdere a făcut-o să înţeleagă exact ce anume îi răpise ea Verei şi a determinat-o să dea adevărul în vileag. A susţinut că o făcuse doar pentru binele meu, a spus că un Kensington nu ar fi trebuit să fie niciodată crescut în sărăcie. După aceea, tatăl meu nu a mai vorbit niciodată cu Josephine, nu pentru multă vreme.

-        Deci, el şi soţia lui te-au adoptat şi au păstrat secretul în toţi aceşti ani?

-Da, a răspuns el. Nu vorbea nimeni despre trecut. Totul era ascuns cu grijă, până a ieşit cu forţa la iveală. Tocmai asta e problema cu secretele - găsesc întotdeauna calea spre lumină. Chiar dacă durează o viaţă întreagă.

-        Vera, mama ta, a murit într-o barcă pe lac în noap-tea aceea, am spus. Crezi că Josephine a ucis-o?

Warren a oftat.

-Cred că a fost şi ea implicată cumva. Cred că e posibil să o fi direcţionat pe Vera spre barca defectă, cu gaură, ştiind că ea nu ştia să înoate.

Am încuviinţat din cap.

-        Ceea ce nu prea reuşesc să înţeleg e de ce nu a insistat mai mult poliţia asupra acestui caz, de ce s-au grăbit atât de mult să îl acuze pe Ivanoff de uciderea Verei.

-        De-asta am vrut şi eu să pun mâna pe dosarul acelui caz, a spus el. Eu bănuiesc că Josephine şi alţi membri ai familiei au avut ceva de-a face cu incendiul de la secţia de poliţie. în orice caz, familia mea are legături sus-puse.

Dacă Josephine, sau oricine altcineva, a avut nevoie de o favoare din partea poliţiei, i-a fost acordată. Ivanoff a fost o victimă la-ndemână. Acuzându-l pe el, au distras atenţia publicului de la familia Kensington şi de la ceea

ce s-a întâmplat în realitate. S-a întors din nou spre paginile din faţa lui, care conţineau prima versiune a articolului meu. Nici eu nu aş fi putut să-l scriu mai bine.
- Când ţi-ai dat seama de toate astea, de ce nu te-ai dus la poliţie? De ce nu ai făcut ceva?
- Ce anume să fac? Să-mi denunţ propria familie la poliţie? Să le cer să aresteze o femeie muribundă?
Am înţeles ce spunea.
- Nu, a continuat el. Ceea ce s-a întâmplat a rămas în trecut. Nimic din ce aş putea face eu nu ar mai aduce-o înapoi pe mama mea.
- Ai dreptate.
Warren a făcut o pauză, ca şi cum ar fi încercat să îşi amintească ceva.
-Anul trecut, am răsfoit nişte documente vechi ale tatălui meu şi am găsit registrul în care contabilul său ţinea evidenţa banilor lui. Am descoperit în el ceva interesant.
- Ce anume?
- Ştii adăpostul pentru femei de pe First Avenue?
Am dat aprobator din cap.
-Casa Speranţei, nu? Am scris un reportaj despre acel program anul trecut. E un loc minunat. Găzduieşte mame şi femei însărcinate fără adăpost.
Warren şi-a îndreptat privirea spre fereastră, scrutând orizontul oraşului Seattle.
- Tatăl meu l-a fondat, a spus el.
Am zâmbit satisfăcută.
- Charles.
Ochii lui Warren străluceau de mândrie.
- Mama nu a reuşit niciodată să înţeleagă de ce tatăl meu îşi dedica atât de mult timp acţiunilor caritabile. Cred că pe ea oamenii săraci o înspăimântau, dar nu şi pe tatăl meu.

-	E perfect logic, am spus. A construit Casa Spe-ranţei în memoria Verei. O, Warren, ai călcat cu onoare pe urmele tatălui tău. Acum ştiu de la cine ai moştenit omenia.
-	Mi-aş fi dorit doar să fi discutat cu el despre toate astea acum mulţi ani, a spus el.

Am arătat spre articolul din mâinile lui.
-Iar acum, că ştii întreaga poveste, ţi-ai regăsit liniştea?
-	Da, oarecum, a spus el. Dar chiar şi aşa, mai lipseşte ceva, ceva la care sper să mă poţi ajuta tu.
Am încuviinţat din cap.
-	Sigur, orice.
-	Vechea mea casă, a spus el nostalgic. Apartamentul în care am locuit cu Vera. Tu ai fost acolo, nu-i aşa?
-Da.
Warren a oftat.
-	Este singura piesă din puzzle pe care nu am reuşit să o rezolv. E interesant, îmi amintesc cele mai bizare detalii, cum ar fi felul în care pâlpâiau felinarele stradale în faţa ferestrei, şi zgomotul enervant al femeilor care spălau rufe în lighean, jos, pe alee. Dar nici în ruptul capului nu reuşesc să-mi amintesc adresa apartamentului. Obişnuiam să ies la plimbare în toiul nopţii, sperând să îmi amintesc adresa, dorindu-mi ca vreo vitrină sau vreo clădire veche să îmi spună ceva, dar în toţi aceşti ani, locul acela mi-a scăpat mereu. Ochii lui, rugători şi înlăcrimaţi, s-au fixat intr-ai mei. Poţi să mă duci acolo, Claire?
-Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, am spus. Ce-ai zice de mâine după-amiază?
El a închis ochii pentru o clipă, apoi i-a redeschis, oglindind în ei o forţă regăsită.
-Mulţumesc, scumpa mea.
M-am aplecat să îl sărut pe obraz.
-	E ciudat că îmi vine să-ţi spun Daniel acum? Probabil ţi se pare foarte ciudat să auzi numele ăsta.
-	Nu, a spus el. Deloc. E numele pe care l-am purtat mereu în inimă.
capitolul 20

A doua zi dimineaţă, m-am ridicat în capul oaselor în pat şi mi-am întins braţele. Ethan plecase, într-ade- văr, lăsând un loc gol în inima mea, dar am încercat

să nu mă gândesc la asta. Mi-am pus la microunde un bol cu fulgi de ovăz instant şi m-am uitat pe fereastră la feribotul ce tocmai intra în golf. Odinioară, eu şi Ethan adoram să stăm acolo şi să privim feriboturile care ve-neau şi plecau. Ajunseserăm chiar să le botezăm. Edgar. Duncan. Maude. Am zâmbit, amintindu-mi ziua când el îi dăduse unuia numele de Horace.

Telefonul a sunat din bucătărie şi am fugit să răspund.

-Alo?

- Claire, sunt Eva.

- Bună! am spus. Mă bucur să te aud din nou.

De-abia aşteptam să îi povestesc despre Warren.

- Mă întrebam dacă ai putea să treci pe la mine azi, a spus ea. Mi-a trecut ceva prin minte şi... ei bine, putem vorbi când ajungi aici. Eşti liberă?

-Da, am răspuns, gândindu-mă la planurile mele cu Warren pentru după-amiaza aceea. Ne puteam opri mai întâi pe la apartamentul Evei. Aş fi putut readuce împreună doi prieteni vechi. Ar fi în regulă după-amiază?

- Da, a răspuns ea.

-Oh, şi Eva, voi veni cu un prieten. Cineva pe care mi-ar plăcea să îl cunoşti.

- Minunat, a spus ea. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine.

Mi-am terminat cerealele, apoi mi-am prins părul în coadă. Fără a mă gândi la ce făceam, am scos din dulap o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou şi m-am oprit în faţa oglinzii mari din dormitor. Picioarele mele nu mai arătau ca odinioară, tonifiate şi puternice. Nu mai alergam. „Aş mai putea alerga vreodată?"

M-am întors spre dulap, care arăta gol fără hainele lui Ethan în el. Mi-am abătut privirea, dar o pată de albastru mi-a atras atenţia pe raftul de jos al suportului de pantofi. Pantofii mei de alergare. Stăteau acolo cu-minţi, fără a mă mai chinui ca în lunile trecute. Acum, doar aşteptau răbdători, tăcuţi. M-am apropiat de ei şi i-am luat în mână,

aşezându-mă pe pat şi încălţându-i. îmi plăcea senzaţia pe care mi-o dădeau, strâmţi şi bine

fixaţi pe picior. Le-am legat şireturile, făcând o fundă cu nod dublu. Inima a început să-mi bată mai tare când am luat o înghiţitură de apă şi mi-am băgat în buzunar telefonul mobil şi cheile, ritualuri pe care le îndeplinisem în trecut de sute de ori înainte de a ieşi la alergat.
Gene nu a spus nimic când am coborât din ascensor şi am traversat holul de la intrare. Era un moment care nu merita discutat. în plus, mintea îmi era tulburată, iar inima, grea. Trecuse un an de când nu mai ieşisem la alergat. Un an care îmi schimbase complet viaţa. Gene s-a mulţumit să îmi ţină uşa deschisă când am ieşit în stradă, salutându-l din cap în momentul în care am trecut pragul. Alergasem la multe curse de-a lungul vieţii. însă aceasta de acum, chiar dacă se dovedea a fi doar de trei cvartale, mi se părea a fi cursa vieţii mele. Şi chiar era.
La început, am pornit la pas. „Un picior în faţa ce- luilalt.“ Cândva, puternice şi solide, acum îmi simţeam picioarele ca pe nişte beţe subţiri. Am clătinat din cap. „Nu, nu pot să fac asta.“ O gaură în trotuar mi-a făcut inima să tresară. Mi-am amintit maşina năpustindu-se spre mine. Cum mă împiedicasem. Impactul, urmat de izbitura din abdomenul meu. „Un picior în faţa celuilalt." Am mărit uşor ritmul, cu prudenţă. „Res-piră!" Soarele îmi strălucea pe obraji, cald şi încuraja-tor. O femeie m-a privit dintr-o cafenea din apropiere şi mi-a zâmbit. „Respiră!" Păsările ciripeau cocoţate pe cablurile electrice de deasupra. Nici nu m-am dezme-ticit bine, că m-am trezit aîergând din nou, alergând cu adevărat.
Am trecut în zigzag prin cvartalele de lângă aparta-ment, apoi am decis să fac drumul până la Cafe Lavan- to. Nu aveam de gând să intru, nu după ceea ce îmi dezvăluise Dominic cu o seară în urmă. Dar tânjeam să trec în fugă pe acolo, să mi-l imaginez pe Warren ju- cându-se afară în copilărie. Transpirată şi cu răsuflarea tăiată, am ajuns în vârful dealului şi m-am îndoit de mijloc, chinuită de o durere în coaste. Mi-am încleştat mâinile pe locul dureros

şi am inspirat adânc de câteva ori, apoi am ridicat privirea spre cafeneaua aflată

în cvartalul din faţa mea. Clădirea era delimitată de nişte conuri portocalii. Bărbaţi purtând căşti de protec-ţie şi ţinând mape în mâini forfoteau în jurul intrării, arătând spre structură. Banda galbenă interzicea accesul oricui în cafenea. „Doar nu au început deja demolarea?” Mi-am scos mobilul din buzunar şi am format numărul lui Dominic, însă după trei tonuri de apel a intrat mesageria vocală.

- Dominic, am spus tare, încercând să acopăr zgomotul unui camion mare ce dădea cu spatele în faţa cafenelei. Mi-ai spus că o vinzi, dar nu credeam să se întâmple atât de rapid. Am...

Rămasă fără replică, am închis telefonul şi m-am apropiat de banda de avertizare, făcându-i semn unui bărbat care purta o cască galbenă.

- Scuzaţi-mă! am strigat.

Bărbatul s-a apropiat cu aerul unui om care nu voia să fie deranjat.

- Ce se petrece aici?
- Clădirea va fi demolată, a răspuns el. Ei bine, nu azi. Deocamdată doar ne pregătim.

-Nu! am strigat eu. Nu se poate.

Bărbatul a ridicat din umeri.

- Ba chiar aşa e. A întors mapa şi mi-a arătat schiţele arhitecturale pentru ceva ce părea a fi o nouă clădire de apartamente. Conform schiţei, parterul avea să fie ocupat de o cafenea Starbucks. Am insistat să primim autorizaţiile cât de repede pentru clădirea asta. Şeful vrea să fie gata înainte să fie terminată clădirea de peste drum.

Am clătinat din cap.

- Greu de crezut că o coşmelie ca asta a rezistat atât de mult, a spus el, aruncând o privire spre semnul din vitrină. Ce maldăr de gunoi!
- întâmplarea face, am spus, ca acest maldăr de gunoi să fie un loc foarte special. Aici au...

Bărbatul i-a strigat ceva unui muncitor din depărtare şi mi-a întors spatele.

- Aici au locuit Vera şi Daniel, am continuat, chiar dacă eram singura care asculta. Nu puteţi să o demolaţi. Pur şi simplu nu puteţi.

Am privit o vreme forfota echipei de construcţie. Oamenii roiau ca nişte termite, ^strângându-se să devoreze o bucată de lemn putrezit. îmi venea să mă arunc spre clădire şi să întind braţele pentru a o proteja, aşa cum făceau ecologiştii fervenţi atunci când se legau cu lanţuri de copaci. Mi s-a făcut greaţă gândindu-mă la toate amintirile, toate secretele, care aveau să fie puse la pământ sub efectul devastator al bilei de demolare. Uram să mă gândesc că poate ratasem ceva, dar şi mai important era să mă asigur că Warren avea să o poată vedea pentru ultima oară.
Mi-am impus să plec de acolo, mărind ritmul până am luat-o din nou la fugă imediat după colţ. Respirând tot mai sacadat, mi-am îndreptat din nou gândurile că-tre Ethan. Amintirile mi-au făcut picioarele să forţeze mai mult, inima să îmi bată mai tare. Nici nu mi-am dat seama când am trecut în goană pe lângă Pacific Place, urcând apoi pe strada Broad, unde observatorul Spa- ce Needle scânteia deasupra. Atunci am avut o revelaţie. „Nu din partea lui Ethan încerc să obţin iertare, ci dintr-a mea.“
Telefonul mi-a sunat în buzunar şi am încetinit ritmul. Când am văzut numărul lui Ethan pe ecran, primul meu instinct a fost să nu răspund. M-am gândit să renunţ la el. Am băgat mâna în buzunar şi am ţinut-o încleştată pe telefon, în timp ce acesta a sunat a doua oară, apoi a treia oară. L-am scos. Pierduserăm un copi-laş. Pierduserăm părţi din noi înşine. Trecuserăm prin atâtea. Prin prea multe. Dar acest lucru nu însemna că trebuia să ne pierdem şi unul pe altul.
Am apăsat buton pentru a răspunde.
- Bună! am spus la telefon.
-Bună! a spus el. Vreau să mă întorc acasă - adică dacă îmi dai voie.
- Dar parcă spuneai...
- Claire, nu ştiu ce spuneam, şi pot spune sincer că nu ştiu cum să repar relaţia noastră. Tot ce ştiu e că vreau să o fac.

- Oh, Ethan! am strigat eu. Şi eu vreau asta.
-Vin cu următorul feribot.

*
Am alergat încă un kilometru şi jumătate, apoi am încetinit, mergând la pas, când am ajuns la un cvartal distanţă de apartament. Inima îmi bubuia. Nu puteam să-mi reţin zâmbetul. Am scos telefonul mobil din buzunar şi am format numărul de la Elliot Bay Jewelers.
- Bună, sunt Claire Aldridge. Am cumpărat un ceas pentru soţul meu acum ceva vreme şi, ei bine, m-am hotărât ce să fie gravat pe el.
- Da, a spus femeia, ce doriţi să scrie?
- Puteţi să gravaţi doar „Sonetul 43 “?
-Atât? a întrebat femeia. Nimic altceva?
-Nu, am spus. Asta rezumă tot ce am de spus.
Am închis telefonul exact când am ajuns la clădirea de apartamente. Gene mi-a ţinut uşa deschisă, văzând transpiraţia ce îmi şiroia pe faţă.
-Ai revenit, a spus el cu un zâmbet mândru.
-Am revenit, am spus, păşind în ascensor.
De data aceasta, cuvintele îmi păreau în sfârşit sincere.
Am ridicat privirea de pe canapea când Ethan a in-trat în apartament. Şi-a lăsat bagajul lângă uşă, iar acesta s-a răsturnat, împrăştiind pe covor un dosar cu hârtii, însă el nu s-a oprit să îl ridice.
- Claire, îmi pare atât de rău, a spus el cu un zâmbet ezitant, pentru felul în care m-am purtat.
- Şi mie, am spus încet.
S-a apropiat de mine şi a îngenuncheat, astfel încât faţa să îi fie la acelaşi nivel cu a mea.
-Ai reînceput să alergi, a spus el încet.
- Da, am răspuns. In sfârşit.
Mi-am trecut degetele prin părul lui. Câteva fire că-runte îi apăruseră la tâmple, amintindu-mi cât de mult îmi doream să îmbătrânesc alături de omul acesta.
- S-a întâmplat ceva ciudat, a spus el. Pe feribotul care mă ducea pe insulă, am văzut un cuplu cu un băieţel. Şi-a şters o lacrimă din ochi. Avea aproximativ vârsta pe

care ar fi avut-o acum fiul nostru. Un an. Abia începea să meargă.

Mi-am împreunat mâinile pe după gâtul lui Ethan şi am început să plâng.

- Fiul nostru?

El a încuviinţat din cap.

-Am avut un fiu.

- Ethan, am spus în hohote de plâns, lăsând cuvintele lui să-mi pătrundă în inimă.

-Era un băieţel foarte frumos, a spus el printre lacrimi. Avea nasul tău. Ador nasul tău.

Mi-am îngropat faţa la pieptul lui, iar el m-a legănat uşor.

-Am început să mă gândesc cum ar fi viaţa fără tine, Claire, fără noi doi. Iubito, nu îmi doresc o astfel de viaţă.

-Nici eu, am spus, simţind un nod în gât.

- Ce spunea consilierul psihologic specializat în stres posttraumatic? Că atunci când pierzi un copil se dublează riscul de a ajunge la divorţ?

Am încuviinţat din cap.

- Ceva de genul ăsta.

- Hai să infirmăm acea statistică, a spus el, petrecân-du-şi braţul pe după talia mea. Să o luăm de la capăt.

Am dat aprobator din cap.

- Daniel, am spus eu blând, în şoaptă.

Ethan a părut nedumerit.

- Daniel?

- Da, am spus zâmbind. Bebeluşul nostru. Vreau să îi punem numele Daniel.

- Da, a spus el, cu vocea tremurându-i de emoţie. Daniel. Un nume perfect pentru primul nostru fiu.

Am zâmbit.

- Vorbeşti ca şi cum vom mai avea unul.

El a zâmbit.

-Mi-ar plăcea. Dacă eşti pregătită...

-O să ajung şi acolo, am spus, dezmierdându-l cu obrazul pe gât.

- îmi pare rău că nu ţi-am fost alături, a spus el încet. Mă vei putea ierta vreodată?

Mi-am împletit degetele cu ale lui.

- Dar tu mă vei putea ierta vreodată?

-Am făcut-o deja, a spus el, aruncându-şi ochii pe fereastră, către apă, apoi uitându-se din nou la mine. Hei, hai să lăsăm deoparte munca pe ziua de azi şi să mergem undeva, chiar acum, să sărbătorim noul nos-tru început.
M-am uitat la ceas.
- Chiar nu pot, am spus. Nu încă. Am deja o întâlnire stabilită.
Ethan părea nelămurit.
-Cu bunicul tău, am spus, presându-mi faţa de pieptul lui şi inspirând parfumul cămăşii lui de un alb imaculat. Inima mi s-a strâns când mi-am amintit de planurile de demolare a cafenelei. Ajunseserăm prea târziu, dar nu atât de târziu cât să nu mai putem arunca o ultimă privire. Poate că Warren nici nu avea nevoie de mai mult, oricum. Mi-ar plăcea foarte mult dacă ne-ai însoţi, am spus, ridicând privirea spre Ethan. E un moment important pentru el. Am ezitat. Şi pentru mine.
Ethan a scos cheile din buzunar, făcându-le să zor-năie - sunetul a doi oameni care pornesc din nou la drum - împreună.
- Te conduc.
Ethan a parcat maşina în faţa clădirii Evei, iar War-ren s-a întors spre mine cu o expresie derutată.
- Dar credeam că mergem la...
M-am uitat la ceas, conştientă de fiecare clipă care se scurgea. Chiar dacă bătrâna clădire nu avea să fie demolată în acea zi, simplul fapt de a şti că era în pra-gul demolării îmi intensifica dorinţa de a mă asigura că Warren apuca să o vadă pentru ultima dată. Insă îi promisesem Evei.
- Am vrut să ne oprim undeva mai întâi. Doar pentru o clipă. E o persoană pe care mi-ar plăcea să o cunoşti.
Warren şi Ethan m-au urmat în ascensor, care ne-a dus până la etajul Evei. Am bătut când am ajuns la uşa ei.
- Claire, a spus Eva veselă, poftindu-ne înăuntru. Şi ai adus prieteni! Să vedem, acesta trebuie să fie soţul tău? a spus ea, întorcându-se spre Ethan.

-Da, doamnă, a răspuns Ethan, strecurându-şi un braţ pe după talia mea.
M-a încântat afecţiunea cu care m-a îmbrăţişat, dar momentul nu era al nostru; era al lor.
- Eva, am spus încet, el e Warren Kensington, dar tu îl ştii sub un alt nume.
Ea s-a uitat întâi la mine, apoi la Warren, scrutându-i chipul.
- Eva, a spus Warren. Ochii i s-au luminat, amintim du-şi, când i-a întins mâna. Mă bucur atât de mult să te revăd. Poate îţi mai aminteşti de mine sub numele de Daniel. Daniel Ray.
- Dumnezeule! a icnit Eva. Visez? S-a aşezat pe un scaun lângă fereastră. E un miracol, a continuat ea, întor-cându-se spre mine. Cum ai... ? De unde ai...?
- E bunicul meu, a spus Ethan.
Eva s-a uitat la mine, apoi la Warren, uluită.
Warren a dat din cap.
- Iar această reporteriţă excepţională a reuşit să dezlege misterul.
Eva a părut zguduită.
- Vrei să spui că ai fost în viaţă în tot acest timp?
Warren s-a aşezat lângă ea şi i-a zâmbit.
- Ei bine, ceasul ăsta bătrân încă mai bate, deci, presupun că da.
Eva şi-a pus o mână pe braţul lui Warren.
- Aproape că nu-mi vine să cred că eşti aici, a spus ea. Mamei tale i-a fost nespus de dor de tine.
- Pot doar să îmi imaginez, a spus el.
- Iţi mai aduci aminte, Daniel?
- Aşa cred. Am momente când cred că îmi aduc aminte viaţa aceea. Când închid ochii, îi pot vedea chipul.
Eva a zâmbit.
- Chipul Verei?
- Da, a răspuns el încet.
Eu am îngenuncheat lângă scaunul lui Warren.
- I-am găsit mormântul, am spus.
Warren a părut profund emoţionat.
-Cum?
- Mi-a spus Eva.

- Doamne, Dumnezeule! a spus el. O caut de atâta timp. Am....
- Ai vrea să te duc acolo azi, după ce vizităm vechea clădire de apartamente?
- Da, a spus Warren, foindu-se pe scaun.
Când a ridicat piciorul, a răsturnat o revistă de pe măsuţa de cafea. Eu m-am întins să o ridic, iar brăţara mi-a alunecat până la baza încheieturii. Safirele au scân- teiat în lumina soarelui de după-amiază ce se revărsa pe ferestre.
Eva s-a îndreptat în scaun.
- Claire, brăţara aceea, a spus ea. Despre ea voiam să discut cu tine. Am observat-o la mâna ta acum câteva zile. Pot să te întreb de unde o ai?
M-am întors spre Ethan, care aştepta în tăcere lângă uşă, sprijinit de toc.
-Am primit-o de la soţul meu, am spus mândră. A fost un cadou.
-Lasă-mă să mă uit la ea, a spus Eva, întinzând mâna.
Eu i-am arătat mâna, iar ea a examinat îndelung lanţul de aur.
- Da, a spus ea.
-Ce e?
- Brăţara Verei. Cea pe care i-a oferit-o Charles în dar când o curta.
- Nu se poate, am spus.
-Are dreptate, a spus Warren convins. Tatăl meu mi-a dat-o mie când eram tânăr. Mi-a spus să o ofer unei femei cu adevărat speciale, fiindcă îi aparţinuse unei persoane pe care o iubise cândva. Eu i-am oferit-o soţiei mele, iar, când ea a murit, i-am dat-o mai departe lui Ethan ca să ţi-o ofere ţie.
Am clătinat din cap, nevenindu-mi a crede.
- In tot acest timp, eu am purtat brăţara ei.
Ethan a îngenuncheat lângă mine şi i-am strâns mâna.
-îmi aduc aminte acum, am spus, rememorând eforturile mele de documentare. Raportul de autopsie. Charles Kensington - m-am întors spre Warren -, tatăl

tău, a fost cel care a ridicat obiectele ei personale. Probabil asta s-a întâmplat după ce Josephine i-a spus adevărul despre tine, după ce a aflat că Vera murise căutându-şi fiul.
Am pus mâna pe brăţară, privind-o acum cu alţi ochi. Vera o purtase în noaptea când îşi dăduse ultima suflare, apoi îşi croise drum până pe mâna mea, circa optzeci de ani mai târziu.
- Răposata mea soţie a ţinut întotdeauna la brăţara aia, a spus Warren. Ce bine ar fi fost să fi ştiut adevărata ei poveste! Ne vom întâlni din nou, a spus el, ridicând privirea spre cer şi făcând cu ochiul. Şi voi avea o poveste foarte interesantă să îi spun.
- Şi încă cum, a spus Eva.
M-am ridicat.
- Sunt sigură că voi doi aţi putea depăna amintiri o veşnicie, dar Warren mai are de mers undeva - asta, desigur, dacă eşti pregătit.
- Da, a spus el, ridicându-se, sunt pregătit.
Eva ne-a condus până la uşă.
- Nu-ţi pot spune cât de mult mă bucur să te revăd, i-a spus ea lui Warren. Simt că sufletul mamei mele se poate odihni acum.
- Mătuşa Caroline? a spus el, ca şi cum ar fi scos la lumină o amintire de mult îngropată în mintea lui.
-Da. Mama mea. Ultima ei dorinţă pe patul de moarte a fost să te găsească.
- Sper că acum ne zâmbeşte de sus, a spus el.
- Sunt sigură că da, a răspuns Eva. De lângă Vera.
Inima îmi bubuia în piept când Ethan ne-a dus cu maşina până la Cafe Lavanto. A oprit maşina într-o zonă de preluare marfă de la poalele dealului ce ducea spre cafenea.
-Nu pare să existe loc de parcare pe stradă, a spus el, mijind ochii pentru a vedea ce se afla în faţă. Vă las aici.
Mi-am desfăcut centura de siguranţă şi m-am apropiat de Warren care stătea pe scaunul din dreapta.

- S-ar putea să fie ultima ta şansă de a vedea vechea clădire, am spus. Urmează să fie demolată.

- Ce păcat! a spus el, încercând să desluşească scena din faţa lui. De ce?
- Pentru a face blocuri de locuinţe, am răspuns.
- Nu există deja destule în oraşul ăsta?
Am ridicat din umeri.
- Seattle pare să aibă un apetit insaţiabil pentru blo-curi de locuinţe şi cafenele Starbucks. Mi-am îndreptat privirea spre cafenea. Mare păcat, pe cuvânt. Proprieta-rul e un om bun. O vinde ca să îşi poată ajuta mama. E bolnavă de multă vreme şi nu îşi poate plăti medicaţia.
Nu eram sigură dacă Warren mă asculta. Privirea îi rămăsese aţintită asupra străzii.
-Vii înăuntru? l-am întrebat pe Ethan, înainte de a păşi pe trotuar.
Soarele după-amiezii se revărsa prin parbriz, făcân- du-i ochii verzi să strălucească.
Ethan i-a aruncat o privire bunicului său, apoi mie.
- Du-te tu, Claire, a spus el cu un zâmbet. E povestea ta şi tu trebuie să o termini.
- Mulţumesc, am şoptit.
- Mă întorc după voi intr-o jumătate de oră, a spus el, cu acea scânteie de iubire în ochi, care îmi lipsise atât de mult. Crezi că va fi timp suficient?
Am dat aprobator din cap şi i-am strâns mâna lui Warren, coborând amândoi din maşină pe trotuar şi pornind încet către cafenea, atenţi şi tăcuţi.
- Eşti pregătit? l-am întrebat.
El a încuviinţat din cap şi am urcat lent panta abruptă a cvartalului, oprindu-ne de multe ori ca Warren să îşi poată trage sufletul. Un şantier nu era locul potrivit pentru cineva recent externat şi, pentru o clipă, m-am simţit vinovată că îl duceam acolo. Dar apoi mi-am amintit că fusese ideea lui, dorinţa lui.
- Claire! Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Dominic venind în fugă spre noi. Mă bucur atât de mult că eşti aici. Toată după-amiaza am încercat să te sun înapoi, dar probabil ai telefonul închis.

Am băgat mâna în poşetă şi mi-am dat seama că, din greşeală, îl pusesem pe silenţios.

- Ascultă, am spus, nu te învinovăţesc.
El a strâns în mână un dosar de carton.
- Semnez hârtiile în după-amiaza asta, a spus el pe un ton de scuză. Va mai dura o zi sau două până vor începe demolarea. S-a frecat pe frunte. Claire, chiar detest că trebuie să fac asta, însă este singura soluţie pentru a avea grijă de mama mea.
Am ridicat mâna.
- Te rog, nu îţi cere scuze. înţeleg.
- înţelegi?
- Da, am răspuns. Doar că mi-aş fi dorit să existe o altă cale. Sufăr enorm la gândul de a vedea clădirea asta veche pusă la pământ.
- Fratele şi sora mea s-au oferit să mă ajute, a spus Dominic. Am creat un fond pe numele ei pentru a cere ajutor comunităţii. O bancă din oraşul nostru s-a oferit să ne vireze o sumă echivalentă cu fiecare donaţie pri-mită, până la ultimul dolar. Dar nu am strâns nici pe departe suficient.
Warren stătea lângă mine, ascultând doar în parte conversaţia noastră, fără a-şi lua ochii de la uşa cafene-lei. Cadrul acesteia, bordo, necesita un strat nou de vop-sea, în special în colţul din dreapta sus, unde se vedea lemnul gol sub stratul de vopsea cojită. M-am întrebat ce culoare avusese cadrul uşii în anii 1930.
Dominic mi-a aruncat o privire cu subînţeles şi a arătat din cap spre cafenea, exact în clipa în care un alt camion s-a apropiat dinspre stradă.
- E în regulă, a şoptit el. Am să le cer să nu intre până nu terminaţi voi doi. Staţi oricât aveţi nevoie.
L-am privit curioasă pe Dominic.
- Cum de ştii cine...?
El a zâmbit.
- Daniel, aşa-i?
Am încuviinţat din cap.
- Dar cum ţi-ai...?
- Ştiam eu că o să-l găseşti, a răspuns el zâmbind.

Am mai făcut un pas spre intrare, iar Warren s-a uitat la mine încurajator.

- Am aşteptat momentul ăsta foarte mult timp, a spus el, aţintindu-şi privirea asupra uşii, apoi întorcându-se spre mine cu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

îmi făceam griji pentru inima lui, atât pentru solicitarea fizică, cât şi pentru cea emoţională. Dar avea nevoie de acest moment. Viaţa lui era ca un roman tragic, din care lipsise capitolul final, unul superb. îl găsiserăm, îl şterseserăm de praf, iar acum era timpul să îl citească.

- Mulţumesc, Claire, a spus el.

Dominic ne-a ţinut uşa deschisă şi am intrat. Bătrâ-nul espressor La Marzocco fusese mutat de la locul lui de pe bar. în locul lui rămăsese o umbră întunecată de pete de cafea. Mesele şi scaunele fuseseră îngrămădite lângă peretele lateral, aliniate şi gata de a fi cărate afară. Superbul şemineu arăta pustiu pe peretele din capătul opus. Am inspirat adânc. Şi acele dale frumoase, realizate de pietrarul Ivanoff. Aveau să fie distruse odată cu restul clădirii.

- Warren? am spus.

El nu mi-a răspuns.

M-am întins să îl iau de mână.

- Warren, eşti bine?

- îmi aduc aminte, a spus el, cu ochii mari şi corpul încremenit. Holul ăsta. Aici era plin de bărbaţi. Bărbaţi beţi. De obicei, mama intra în grabă cu mine şi urcam în fugă scările pentru a trece de ei.

A făcut câţiva paşi, încet, îndreptându-se spre partea din spate a cafenelei.

- Se poate? a întrebat el, întorcându-se din nou spre Dominic.

- Vă rog, a răspuns Dominic.

Am intrat după Warren pe uşa ce dădea spre încă-perea din dos şi apoi în sus, pe scări. Treptele scârţâiau sub picioarele noastre, şi i-am oferit braţul pentru a-l sprijini, dar el a clătinat din cap.

S-a oprit pe micuţul palier şi şi-a trecut mâna peste balustradă.

- în toţi aceşti ani, a spus el, băgând mâna în buzu-narul jachetei, am visat la locul ăsta. S-a oprit pentru a-şi

scoate o batistă şi a se şterge în colţul ochiului. Iar acum, că sunt aici... e exact aşa cum mi-l aminteam.
M-am întins să îl prind de mână.
- Pe ea ţi-o aminteşti? Pe Vera?
El a încuviinţat din cap.
- Da. Ei bine, presupun că e mai puţin o amintire şi mai mult o... stare de spirit. A închis ochii şi a inspirat adânc. Un instinct. Inima nu te lasă niciodată să îţi uiţi mama.
Am clipit pentru a-mi stăpâni lacrimile, privindu-l cum scruta peretele de lângă scări. S-a apropiat mai mult, acţionând din instinct, bătând uşor cu palma la baza chenarului.
M-am apropiat şi eu de perete.
-Ce e?
El s-a dat în spate şi a oftat.
- Nu e nimic, a răspuns. Am crezut că îmi amintesc ceva, dar...
- Probabil e dificil pentru tine, am spus, să te afli din nou aici.
Ochii îi scânteiau de lacrimi.
- Probabil a fost devastată de durere, când m-a pierdut în felul acela. Soţia mea ar fi fost distrusă dacă ne-am fi pierdut vreunul dintre copii. Nu ar mai fi fost niciodată la fel.
-Judecând după ardoarea cu care te-a căutat, nu în-cape îndoială că te-a iubit foarte mult, am spus.
Warren a dat din cap înainte de a începe să coboare scările. Eu l-am urmat, ţinându-mi mâna aproape de cotul lui, pentru a-l ajuta să îşi ţină echilibrul.
-O să te duc înapoi acum, am spus. Probabil eşti obosit.
El nu părea să mă audă. S-a uitat în dreapta, apoi în stânga, ca şi cum ar fi perceput ceva, ar fi simţit ceva.
- Warren? l-am întrebat. Eşti bine?
El s-a întors fără un cuvânt la scări, apoi s-a oprit în faţa unui maldăr de cutii stivuite lângă perete.

A îngenuncheat şi le-a împins deoparte, dezgolind lam-briurile de lângă şipcile şi tencuiala ce stăteau să cadă. Eu şi Dominic l-am privit trecând u-şi mâna peste scobiturile

din perete, ca şi cum ar fi acţionat bazându-se exclusiv pe memoria muşchilor lui. Câteva clipe mai târziu, am auzit scârţâitul unei balamale, iar Warren a deschis o uşă minusculă. „Un compartiment secret." Inima mea şi-a accelerat bătăile.
Warren a băgat mâna în spaţiul mic din perete. Am îngenuncheat lângă el şi l-am privit scoţând o pană îngropată sub un strat gros de praf. A răsucit-o între degete şi a zâmbit doar pentru sine înainte de a o pune pe podeaua din lemn de esenţă tare. Lângă aceasta, a aşezat o pietricică de culoarea caiselor, un bănuţ de un cent, trei scoici albe şi un as de cupă ponosit.
-Am găsit-o la parter, a spus el, minunându-se de cartea de joc. Mami m-a lăsat să o păstrez.
„Mami.“
L-am privit băgând din nou mâna în nişa din perete şi scoţând de data aceasta un plic. Mi l-a întins cu o mână tremurândă. Cu cerneală ştearsă de vreme, stătea scris „Lui Daniel". S-a întors spre mine.
- Claire, ai putea, te rog, să mi-o citeşti?
Am încuviinţat din cap, ridicând marginea plicului îngălbenit. Am scos coala fină aflată înăuntru şi am despăturit-o, uitându-mă la Warren înainte de a-mi îndrepta privirea spre primul rând.
Dragul meu Daniel,
Lumea mea s-a sfârşit în ziua când ai dispărut tu, scumpul meu fiu. Indiferent cine te-a răpit mi-a furat în acelaşi timp şi inima, şi viaţa. Trăiam pentru a te vedea zâmbind, pentru a te auzi râzând, pentru a-ţi împărtăşi bucuria. Iar lumea pare mai puţin frumoasă fără tine. Ştiu că eşti undeva aproape. în adâncul inimii simt asta; cred că te vei întoarce în locul acesta. Locul nostru special. Iar când o faci, vreau să ştii cât de mult te iubesc, deşi s-ar putea ca eu să nu fiu aici să ţi-o spun.

într-o bună zi, vom fi din nou împreună, copilul meu. într-o bună zi, îţi voi cânta din nou şi te voi ţine în braţe. Până atunci, te voi iubi şi te voi visa mereu.
Mama ta iubitoare,
Vera

îl aveam pe micuţul Daniel în faţa ochilor. îl vedeam aşa cum îl văzuse Vera cândva. Cu obraji moi şi bucă- laţi, acum brăzdaţi de riduri. Cu bucle blonde în locul şuviţelor albe. Cu ochii albaştri strălucitori, acum înneguraţi de umbra senectuţii.
Warren a ridicat privirea spre mine.
- Cafeneaua asta, a spus el, va fi demolată?
Am dat aprobator din cap.
- îmi pare foarte rău, Warren. Dominic o vinde. Este nevoit să...
- Cât i s-a oferit?
- Poftim?
- Dezvoltatorul imobiliar care vrea să o cumpere cât i-a oferit?
Am clătinat din cap.
- Nu ştiu. Dominic nu mi-a spus.
- Am să-i ofer dublu.
Nu mi-am putut reţine zâmbetul.
- Serios, Warren? Ai face asta?
El a zâmbit.
- Ei, doar nu pot să-i las să demoleze casa copilăriei mele, nu-i aşa? Şi nu zicea el că familia lui are nevoie de bani? Măcar să facem ceva bun cu bătrânii bani ai familiei Kensington. Şi-a plimbat privirea prin micuţa încăpere. Da, tânărul acela cumsecade poate să păstreze lucrurile exact aşa cum sunt acum. Nu voi schimba nimic. Privirea i s-a înceţoşat. Ei bine, nimic în afară de un singur detaliu.
- Şi care e acela?
- Numele, a spus el. îl voi schimba în Vera’s Cafe.
-O, Warren! am exclamat, îmbrăţişându-l strâns.
Vera ar fi fost atât de mândră de tine.

Am aruncat o ultimă privire pe scrisoarea Verei, iar o frază din partea de jos a paginii mi-a atras atenţia. Un postscriptum. Nu ştiu cum de sărisem peste el.
- Stai aşa, am spus. E ceva ce mi-a scăpat.
P.S. Daniel, nu uita de Max. L-am găsit în zăpadă.
I-a fost dor de tine.
Am clătinat din cap, perplexă.
- Max?

Warren m-a privit uluit. A băgat din nou mâna în nişa din perete, ceva mai adânc de data aceasta. într-o secundă, a scos un ursuleţ de pluş pentru copii, pono-sit, cu un papion de catifea albastru zdrenţuit.
-Max, a spus Warren, aranjând papionul prăfuit. L-am scăpat în noaptea când a venit ea după mine. Băr-bia i-a tremurat. Nu m-a lăsat să mă întorc după el.
-Josephine?
- Da, a răspuns el. Nu mă puteam gândi decât la cât de frig avea să îi fie în zăpadă. Era atât de frig.
Mi-am pus mâna pe umărul lui.
- Mama ta l-a găsit şi l-a păstrat pentru tine, am spus. Ştia că te vei întoarce acasă.
Warren s-a ridicat în picioare, ţinând în braţe ursu-leţul de pluş. Şi-a lipit faţa de a ursuleţului, băgându-şi degetul pe sub papionul zdrenţuit, la fel cum făcea, probabil, în copilărie. Doar un material simplu, aţă şi umplutură, cusute laolaltă fără prea multă îndemânare, însă, pentru Warren, acel pluş ar fi putut valora întreaga lui avere, până la ultimul dolar.
- Te aştept afară, i-am şoptit, oferindu-i un moment de singurătate de care consideram că avea nevoie. Pu-tem merge când te simţi pregătit.
El a încuviinţat din cap, iar eu am ieşit în partea din faţă a cafenelei. Dominic şi-a băgat mâinile în buzunare şi m-a privit cu un aer sfios.
- îmi pare atât de rău pentru...

- Te rog, nu-ţi cere scuze, i-am spus. Totul a ieşit exact aşa cum trebuia. M-am uitat din nou spre Warren. Când termină, are ceva de discutat cu tine.
Dominic m-a privit întrebător.
- Serios?
Am zâmbit şi am pornit spre uşă fără a mai zăbovi să îi văd regretul din ochi.
-Adio, Dominic! i-am spus, deschizând uşa şi ieşind în stradă. Ethan avea să ajungă în curând. începeam un nou capitol din viaţa noastră - unul mai bun -, şi toată fiinţa mea se simţea mai uşoară la acest gând. Soarele se strecura printre copaci şi am observat un măcălean- dru cu pieptul

lat ciugulind pe lângă picioarele mele. îndrăzneaţă şi deloc deranjată de prezenţa mea, pasărea m-a privit ţinându-şi capul aplecat spre dreapta. După o clipă, i-am observat şi cuibul, aflat la doar câţiva metri distanţă, zăcând pe trotuar într-o grămadă ciuntită de crenguţe desprinse şi bucăţi de muşchi. Un singur ou albastru, cu o fisură neregulată pe mijloc, zăcea pe caldarâm, interiorul gălbui al acestuia fiind împrăştiat pe bordură.

Biata de ea. Şi-a pierdut puişorul, exact cum Vera îşi pierduse copilaşul - am inspirat adânc - şi cum îl pierdusem şi eu pe al meu. Era nedrept. Era tragic. Dar aşa era viaţa.

Pasărea s-a învârtit în jurul cuibului, lovind în van cu ciocul într-o crenguţă, înainte de a se retrage la câţiva metri depărtare pe bordură. Aproape am simţit momentul în care şi-a dat seama că eforturile ei erau zadarnice. Momentul în care a renunţat. S-a înălţat în văzduh, zăbovind o clipă pe creanga unui cireş de deasupra mea, ca pentru a memora scena, ca pentru a-şi lua un ultim rămas-bun.

în clipa aceea, am simţit o zvâcnire în abdomen, vechea durere. Mi-am încolăcit braţele peste pântecul care purtase şi pierduse un copilaş. „Adio, micul meu Daniel!"

- Te voi iubi mereu, am şoptit.

Vântul s-a înteţit în clipa aceea, făcând să foşnească crengile plopului de deasupra mea, smulgându-i seminţele pufoase şi ridicându-le în zbor. Exact ca zăpada. Am prins unul în palmă şi am zâmbit, ridicând privirea spre cer în timp ce măcăleandrul a fluturat din aripi, s-a învârtit deasupra mea o dată, apoi s-a îndepărtat.

mulţumiri

t

Ii mulţumesc din suflet dragului meu agent literar, Elisabeth Weed, pentru încurajările, îndrumarea şi bunătatea ei manifestate necontenit. Elisabeth, colabora-rea cu tine constituie o deosebită plăcere şi privilegiu. Totodată, îi datorez multă recunoştinţă şi un latte dublu lui Stephanie Sun, ale cărei opinii conferă întotdeauna substanţă poveştilor mele. (Nu, mai bine unul triplu!) Şi

nesfârşite mulţumiri lui Jenny Meyer, deoarece a făcut cărţile mele accesibile pentru cititori din atât de multe ţări - din Germania până în Italia, din Spania până în Turcia, şi multe altele (uau!) -, şi Danei Borowitz de la UTA, pentru că mi-a reprezentat cărţile cu atâta competenţă în lumea filmului.
Prietenilor mei de la Editura Plume, începând cu extraordinarul meu editor, Denise Roy, care a fost de la bun început entuziasmată de această poveste, începând de la titlu şi până la personaje, citindu-mi prima versiune până târziu, în noapte, pentru a putea să-mi ofere un răspuns rapid - eşti, într-un cuvânt, fantastică şi ador să lucrez cu tine. Lui Phil Budnick, Kym Surridge, Milena Brown, Liz Keenan, Ashley Pattison, incredibilei echipe de vânzări a Editurii Plume şi multor, multor altora de la Penguin, care muncesc din răsputeri pentru succesul romanelor mele; vă sunt foarte recunoscătoare pentru susţinerea şi colaborarea voastră.
Acest roman poate că nu ar fi fost scris niciodată dacă nu aş fi auzit la radio piesa obsedantă Blackberry Winter, interpretată de talentata cântăreaţă şi pianistă Hilary Kole (vedeţi Nota autoarei pentru întreaga poveste). Şi poate că nu aş fi auzit niciodată acest cântec dacă nu ar fi fost difuzat la postul de-a dreptul fantastic Siriusly Si- natra, al Sirius Satellite Radio, care mă face întotdeauna să îmi doresc să scriu un roman despre Frank Sinatra.

Le mulţumesc prietenelor care m-au încurajat - în special celor care sunt şi mame. O îmbrăţişare călduroasă pentru voi, Sally Farhat Kassab, Camille Noe Păgân, minunatele fete din cadrul PEPS şi atâtea altele. Vreau, totodată, să menţionez două prietene foarte speciale, care şi-au revenit după dezamăgiri şi suferinţe îndurate recent - ambele au fost o inspiraţie enormă pentru mine, ca femei şi mame: Lisa Bach, fantastica ta tărie şi rezistenţă mă uluiesc şi mă inspiră. Şi Wendi Parriera, tu m-ai învăţat atât de multe despre credinţă şi speranţă în faţa unor experienţe de neconceput.
Părinţilor mei, din prea multe motive pentru a le enumera aici, dar în special mamei mele, Karen Mitchell, pentru

tartele ei cu mure şi pentru că le-a făcut viaţa frumoasă copiilor şi nepoţilor ei; şi tatălui meu, Terry Mitchell, pentru devotamentul faţă de copiii lui, pentru sesiunile de alergat împreună şi pentru toate acele plimbări lungi la bătrânul cimitir în care curiozitatea din copilărie a înflorit în inspiraţie literară. Fraţilor mei, Josh şi Josiah, şi surorii mele Jessica, cea mai dragă prietenă a mea, care reprezintă o profundă sursă de inspiraţie pentru mine, atât ca mamă, cât şi în viaţă în general - vă iubesc pe toţi.
Ii sunt în permanenţă recunoscătoare soţului meu, Jason, pentru că e genul de partener înţelegător, care mă încurajează să scriu şi care adoră să sărbătorească alături de mine toate lucrurile mărunte (şi pe cele măre-ţe), de care avem parte în viaţă. J, ador să te însoţesc în această călătorie. Şi iubiţilor mei fii - Carson, Russell şi Colby -, această carte vă este dedicată.
în sfârşit, cititorilor mei: Vă mulţumesc că primiţi cu drag cărţile mele în vieţile voastre, că le citiţi la cluburile voastre de lectură şi că le povestiţi prietenilor şi rudelor voastre despre ele. Vor mai urma multe altele - unele sunt deja în lucru, altele există doar ca mici licăriri în mintea mea -, şi de-abia aştept să le citiţi.

nota autoarei

Intr-o dimineaţă, în timp ce eram în maşină cu soţul meu şi cu tinerii noştri fii, la radio s-a difuzat un cântec care mi-a stârnit curiozitatea. Nu îl mai auzisem până atunci, dar am fost vrăjită pe loc de melodie şi de vocea obsedantă a cântăreţei. M-am întors spre soţul meu, care se afla la volan.
- Ăsta e un cântec superb! am exclamat. îl ştii?
El a clătinat din cap. Am aruncat o privire la ecra-nul radioului, pe care scria Blackbenry Winter1 de Hilary Kole. Titlul melodiei mi-a făcut inima să tresară. Trăind toată viaţa în nord-vestul Americii, murele sunt speci-ale pentru mine. Mă cuprinde nostalgia când mă gân-desc la plimbările de după cină pe care le făceam cu părinţii şi fraţii mei în timpul veriîor din copilăria mea. Ne luam cu toţii boluri şi hoinăream prin pădurile din apropierea casei noastre, după mure. Eu şi sora mea le mâneam aproape pe toate, iar restul ajungeau într-una din faimoasele tarte sau

plăcinte cu fructe ale mamei noastre. Vara pur şi simplu nu ar fi fost autentică fără degetele pătate de mure.
în ziua aceea, în maşină, mi-am scos telefonul (care, hâm, întâmplător este un BlackBerry) şi mi-am trimis un e-mail cu titlul cântecului şi numele celei care îl interpreta. Voiam să citesc versurile, dar, mai ales, voiam să aflu originile titlului. Ce înseamnă o iarnă a murelor? Mai târziu, acasă, m-am aşezat la birou să mă documentez puţin. Am aflat că expresia este una învechită din jargonul meteorologilor şi desemnează un val de frig la sfârşit de sezon - gândiţi-vă la o scădere dramatică a temperaturilor

1 Literal, „iarna murelor". în zonele de nord şi sud-vest ale SUA, expresia denumeşte o perioadă neobişnuit de rece în timpul primă-verii, când rugii de mure sunt în floare. Similar cu „zăpada mieilor", (n.red.)

şi la o cădere de zăpadă în mai, exact când delicatele flori albe încep să apară pe lujerii murilor.
Nu mai reuşeam să îmi scot din cap titlul cântecului, iar în noaptea aceea am început să schiţez ideile principale pentru acest roman. Povestea s-a conturat rapid şi intens în mintea mea: Vera şi Daniel şi micuţul apartament în care au locuit împreună în anii 1930; îndrăgitul lui ursuleţ de pluş zăcând cu faţa în jos în zăpada rece; Claire şi mintea ei de reporter curios, şi propria ei durere şi suferinţă profundă; fulgii de nea căzând peste cireşul în floare.
Multe luni după aceea nu am mai ştiut nimic în afară de această carte. în centrul acestei poveşti, pentru mine, se aflau emoţiile intense ale experienţei de a fi mamă. Am început să scriu romanul când eram însărcinată cu cel de-al treilea fiu al nostru şi am canalizat prin mintea mea suferinţa Verei şi a lui Claire şi experienţele lor adesea sfâşietoare. M-am gândit mult cum m-aş fi simţit dacă aş fi pierdut un copil şi cum aş fi reacţionat. Apoi, într-o răsturnare de situaţie absolut sfâşietoare, cu puţin timp înainte de a termina cartea, una dintre cele mai dragi prietene ale mele, Wendi Parriera, şi-a pierdut băieţelul de doi ani, răpus de o formă rară de cancer la creier. Mi s-a frânt inima privind-o cum şi-a luat adio de la băieţelul ei iubit şi am plâns cu ea la telefon când şi-a ţinut fiul la piept

în ultimele lui ore de viaţă. însă am văzut şi tăria ei, şi lumina din ochii ei - cea prin care mi-a arătat cât era de recunoscătoare pentru că fusese mama acestui copil minunat şi cât era de fericită la gândul, de care era convinsă, că avea să îl revadă în rai. Wendi îmi aminteşte întotdeauna că maternitatea - viaţa - oricât ar fi de scurte, sunt un dar.
Chiar dacă personajele mele trec prin dificultăţi uri-aşe, iar poveştile lor sunt tragice, asemenea prietenei mele dragi, îmi place să cred că şi-au găsit şi ele pro-pria împăcare şi propriul adevăr - învârtejindu-se într-o furtună de zăpadă de sfârşit de sezon şi ascunse printre spinii protectori ai rugilor de mur.
Vă mulţumesc că aţi citit. Sper ca acest roman să vă ajungă la inimă aşa cum mi-a ajuns şi mie.
In colecţia
CĂRŢI ROMANTICE
va mai apărea
Winston Graham
Tofdtarlz. WarCeggan
După decizia neinspirată de a renunţa la o mină care se dovedeşte prosperă, Ross Poldark îşi pune toate economiile la bătaie pentru a deschide o nouă mină, dar noua afacere nu se ridică la înălţimea aşteptărilor. Ross primeşte lovitură după lovitură, când falimentul se apropie, moartea îi răpeşte o persoană apropiată, iar el recurge la un gest care îi pune în pericol relaţia cu Demelza.

Seattle, 1933. O mamă singură, Vera Rav, îşi sărută seara, la culcare, fiul de trei ani, Daniel, şi pleacă la serviciu, în schimbul de noapte, la un hotel local. Dimineaţă, constată cu stupoare că o zăpadă de mai acoperise oraşul, iar fiul ei dispăruse. în febra căută-rilor sale disperate, găseşte mult îndrăgitul ursuleţ de pluş al copilului, zăcând pe caldarâmul îngheţat. Zăpada însă acoperise toate urmele de paşi ale fiului său ori ale celui care îl răpise.
Seattle, 2010. Jurnalistei Claire Aldridge, de la publi-caţia Seattle Herald, i se cere să scrie un editorial despre neaşteptata „zăpada a mieilor" căzută în ziua de 1 mai,

comparând-o cu furtuna de zăpadă înregistrată cu mai bine de şaptezeci de ani în urmă, în aceeaşi zi. Astfel, Claire află despre răpirea nesoluţionată de atunci şi jură să scoată la lumină adevărul. Şi cu această ocazie, descoperă că ea şi Vera ar putea avea o legătură la care nici nu s-ar fi aşteptat...
După succesul înregistrat cu Anotimpul regăsirii, Sarah Jio îşi continuă explorările pline de profunzime şi sensibilitate privind modul în care legăturile personale pot transcende frontierele timpului. Sarah Jio este autoarea a şapte romane devenite best- selleruri în topurile USA Today şi New York Times, publicate până în prezent în 27 de ţări.